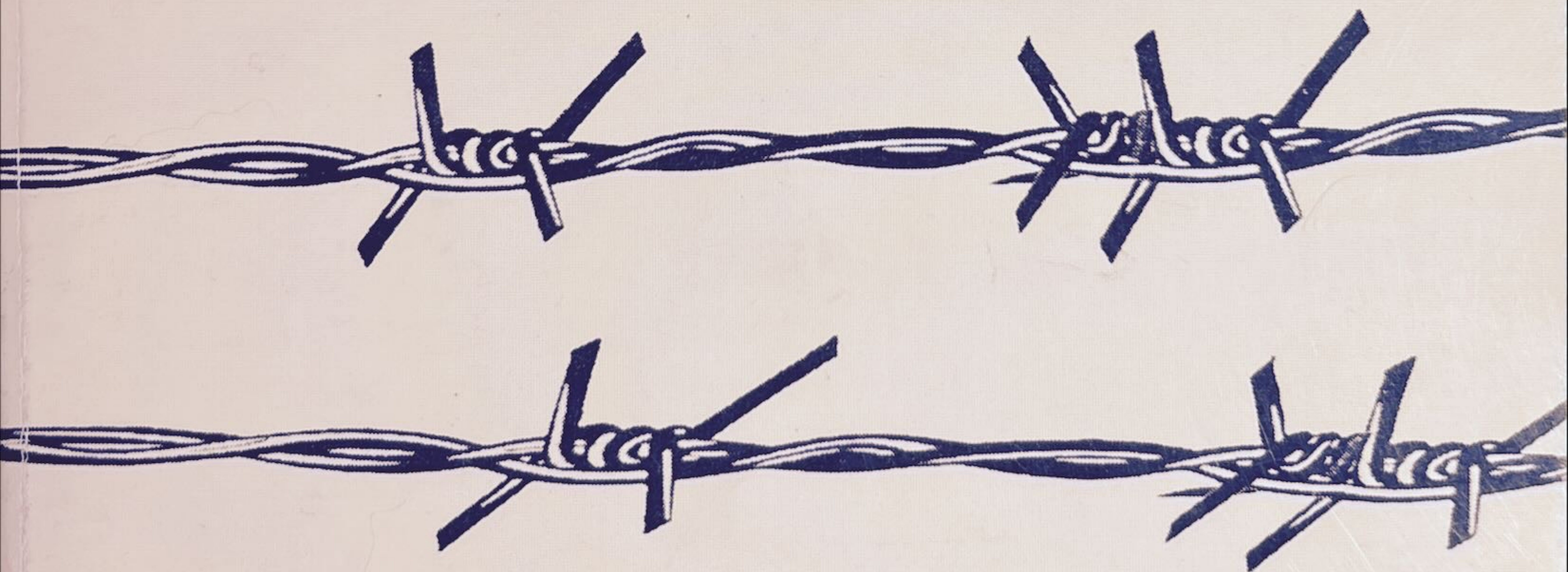
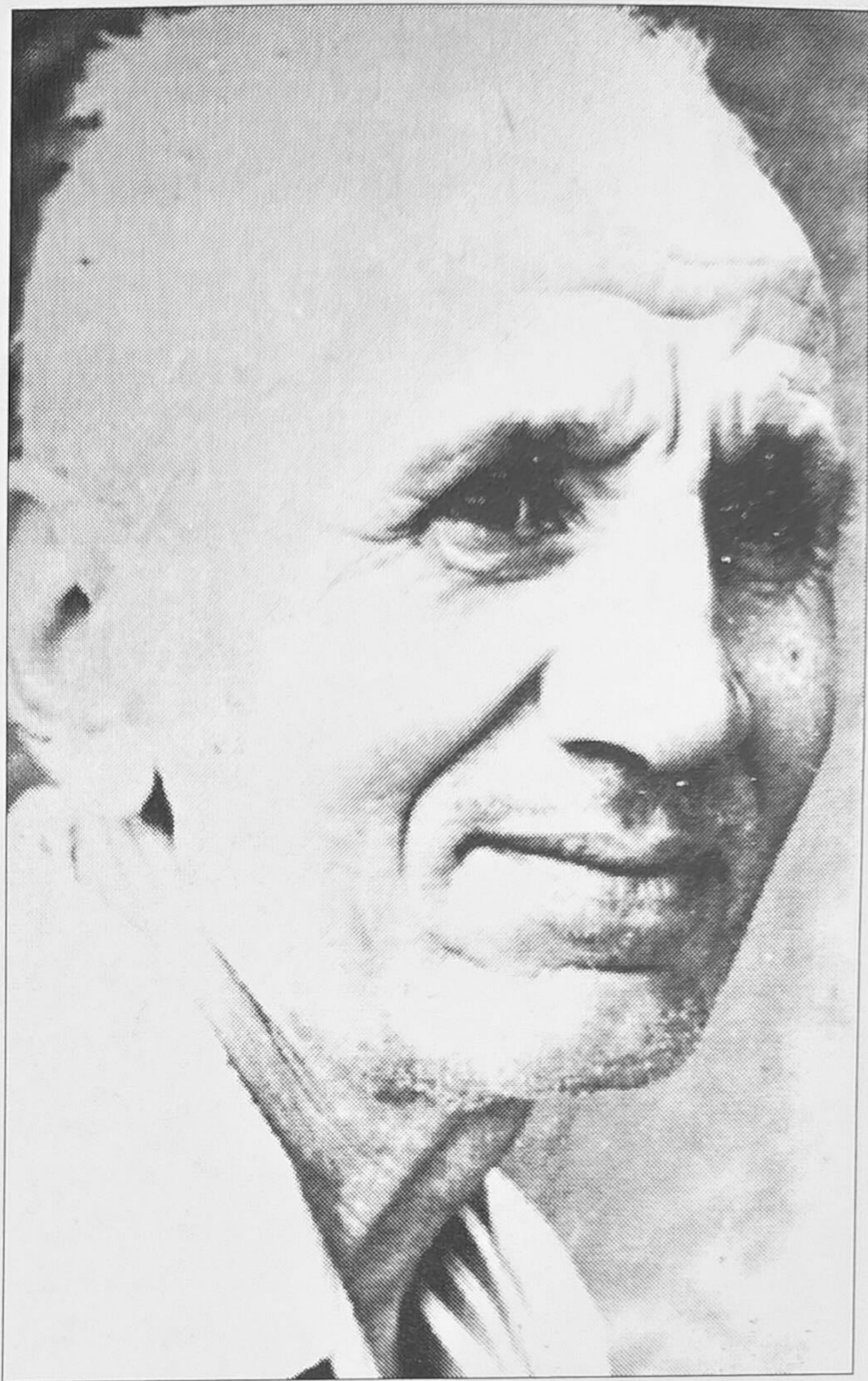
BUCUR BRAȘOVEANU

Bãtrâni fãrã tinerețe

Biblioteca PETRE ȚUȚEA

Brașoveanu Bucur, în vârstă de 88 de ani, din care peste 20 de ani a fost ținut ca deținut politic în lagăre, închisori și domiciliu obligatoriu, împreună cu Neagu Petre, Pală Ion, Giogi Constantin, și ei cu statut de foști deținuți, cu ani grei și mulți, suferiți prin lagăre și închisori, au înființat în anul 1996, Biblioteca "Petre Țuțea".

Bucur Brașoveanu • Bătrâni fără tinerețe

Vorbele bune sau rele
sunt ca apa care curge.
Faptele ziditoare de bine,
sunt pietrele care rămân.

Adresez mulțumiri celor care m-au sprijinit pentru editarea acestei cărți.

B.B.

Bucur Brașoveanu

Bătrâni fără tinerețe

BIBLIOTECA "PETRE ȚUȚEA"

Cartea de față apare în cadrul activității culturale documentare a Asociației Culturale Creștine "Petre Țuțea" din Constanța și are ca scop dorința de a scoate la lumină: adevărul, fapte, întâmplări, ce au fost cenzurate, denaturate timp de peste șaizeci de ani din ultima parte a sec. XX.

Se face precizarea că această carte nu se constituie într-un material de propagandă politică.

Scopul, dorința autorului este aceea de a contribui oricât de puțin la cunoașterea adevărului pentru care au fost omorâți peste trei sute de mii de tineri și bătrâni pentru că au refuzat să se lepede de Credința Creștină, iubirea de Patrie și neam.

Fapte, întâmplări pentru care au avut de suferit umilințe și chinuri și cei peste trei milioane de creștini din țara noastră.

Cartea "Bătrâni fără tinerețe" se bazează pe mărturisiri cu scopul și dorința că acele dureroase întâmplări să nu se mai repete.

Morții și lacrimile vărsate ne obligă să mărturisim: "Dacă noi, cei care am fost martori direcți vom tăcea, atunci, cu siguranță că se vor ridica scriitori mincinoși, denaturând și mai mult adevărul."

Cuvânt înainte

Istoria contemporană a oricărei societăți se studiază mai dificil decât oricare altă perioadă a trecutului. Apropiați de evenimente, oamenii judecă părtinitor, fiind marcați de mediul în care au fost educați și de felul în care au fost învățați. Principiul clasic al studiului istoriei, "***sine ira et studio***" (fără ură și părtinire) se verifică anevoie în cazul contemporaneității. Tocmai din această cauză, este necesar ca pentru aflarea adevărului să se facă uz de cât mai multe surse (documente, memorii, jurnale, presa vremii etc.), oficiale sau personale.

Cartea de față reprezintă una dintre sursele menite să adauge la fundamentul înțelegerii istoriei noastre contemporane. Pe autor, l-am cunoscut în urmă cu zece ani la o conferință legată de naționalism. Se afla printre organizatori. De la început am remarcat tăria sufletului din spatele trupului marcat de anii senectuții și de grelele încercări prin care a trecut.

Domnul Bucur Brașoveanu, ca foarte mulți dintre camarazii săi, n-a avut tinerețe. Aceasta n-a fost decât o mult prea încercată vreme a pătimirii. A avut darul sacrificiului și al jertfei, desigur. Să trăiești pentru o idee, sacrificând ceea ce fiecare are mai apropiat, în primul rând liniștea propriului cămin, nu este la îndemâna oricui. Mai important însă, este că sacrificiul s-a transformat în jertfă, toate durerile omului sacrificat fiind așezate temei la coloana unui infinit care nu trebuie uitat. Un infinit al lacrimilor și-al durerilor adânc brăzdate în sufletele acestor bătrâni numiți astăzi generic "foști deținuți politici". Și nimeni nu are dreptul să uite. Cu atât mai puțin să ridice piatra. .

Cartea este o mărturie. Vie și tragică. Mărturia unui om, a unui suflet neîngenuncheat nicicând, în fața niciunei încercări. O frescă a unei perioade cu destule necunoscute astăzi și a unor oameni mult prea blamați pentru ceea ce au crezut o viață, din toată ființa.

Având în vedere toate acestea, cheia înțelegerii acestei mărturii trebuie căutată în superioritatea spiritului nemuritor asupra materiei pieritoare.

Prof. Florin STAN

PETRE ȚUȚEA
1901 – 1991
Cărturar, Filozof Creștin Ortodox
dar și Țăran Imperial

Cuvânt de început, rostit de autor

Am *socotit că este o datorie sacră scrierea acestei cărți, cu mărturisiri dureroase și fără nici o cât de mică pretenție de a fi perceput ca autor de cărți. Primul gând mi l-am îndreptat către cel care pentru cutezanța sa de a sluji lui Dumnezeu, Țării, Neamului și Aproapelui lui, înainte de a-și îndeplini total misiunea, a fost asasinat ca nimeni altul.*

El, Corneliu Zelea Codreanu – Căpitanul, ca nimeni altul a reușit în scurta lui viață trecătoare să înfăptuiască o adevărată revoluție spirituală, de la un capăt la altul al întregii Țări Românești.

Lui și celor mulți, dintre cei mai buni, care i s-au alăturat lui din dragoste și dăruire aceleiași Credințe, luptând, sacrificându-și viața, lui și lor închin această modestă carte.

Nu te-am uitat nici pe tine, drag frate legionar Ion Tărcolea, din Țăndărei, și nici pe tine Căline, din Pucioasa.

Bucur Brașoveanu

Corneliu Zelea Codreanu

Prefață

"***Bătrân fără tinerețe***", bibliotecarul lui "Petre Țuțea", Bucur Brașoveanu, întocmai ca *bătrânul de la far* al lui Geo Bogza, merge zilnic și la cei 88 de ani ai săi la Biblioteca de suflet de la malul mării (din strada Eroilor nr. 25) pentru a da cu împrumut, fără plată, cărți – lumină spirituală. Peste 70 de ani din viața lui a fost înfierat și chiar stigmatizat pe nedrept pentru lupta sa dusă în slujba dreptății, pentru o viață mai bună, în duh creștin, pentru toți românii.

Mai marii dregători ai țării, politicienii, nu au văzut cu ochi buni această luptă pentru dreptate dusă sub drapelul Gărzii de Fier și au recurs la opresiuni de tot felul, unele mai grave decât altele, ajungând până la asasinate. Arestat și condamnat în 1937-1938, 1941, 1945, 1948-1964, trecând prin grele încercări de război, acest bătrân a supraviețuit ca un miracol dumnezeiesc pentru a-și îndeplini misiunea: Mărturisirea lui Hristos, a adevărului despre Legiunea ***ARHANGHELULUI MIHAIL***. Astăzi la cei 88 de ani ai săi, el nu dorește recompense sau laude ci doar să fie lăsat în pace și puțin sprijinit ca să poată termina, în trecătoarea viață pământească, răspândirea adevărului în duhul, învățăturilor evanghelice și ale celui care la 24 iunie 1927, înființa ***LEGIUNEA ARHANGHELULUI MIHAIL – CORNELIU ZELEA CODREANU (CĂPITANUL)***.

Bătrânul bibliotecar ostaș al Gărzii de Fier, recunoaște că și legionarii au greșit, în fața lui Dumnezeu, toți fiind oamenii pământului. Ca în orice luptă între bine și rău cad vieți și de o parte și de alta. Diferența este că cei răi au fost dintotdeauna atacatori, iar legionarii au fost mereu în

apărare. Sigur că ar fi fost mai mult decât bine, ca din partea legionarilor să nu fi existat nici un atac soldat cu pierderi de vieți omenești. Acest lucru nu a fost însă posibil, nici măcar acolo în cer nu s-a întâmplat altfel, după cum ne spun învățăturile sfinte.

Arhanghelul Mihail s-a încins cu sabia lui de foc și a pornit mare război împotriva îngerilor răi ridicați contra lui Dumnezeu cel adevărat, iar din Noul Testament învățăm că noi, oamenii, trebuie să înțelegem că pentru împlinirea binelui, pentru coborârea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, trebuie să folosim uneori chiar și "forța", așa cum au făcut toți voevozii Țării Românești", așa cum Însuși Iisus a pus mâna pe bici, lovind năpraznic în dreapta și în stânga, pe toți netrebnicii care transformaseră Casa Domnului în loc de afaceri negustorești, necinstite.

Legionarii au greșit față de învățătura lui Dumnezeu, dar au făcut-o apărând binele și plătind prețul păcatului cu însăși viața lor.

Astăzi, așa cum a spus-o și Comandanta legionară Marieta Nicoară (sora eroului legionar, Comandantul Iordache Nicoară, profesor universitar, care a devenit călugăriță): "de acum încolo noi legionarii să devenim noi ostași a lui Hristos, arma noastră să fie dorința de a răspândi adevărul și dragostea față de ființele umane în duhul lui Iisus Hristos". Reproducem mai jos portretul Marietei Iordache care în 1940 a fost Șefa Organizației de Femei Legionare pe țară.

O fire distinsă, plină de căldură și adânc pătrusă de credința creștină, care după evenimentele din anul 1941 s-a dăruit total bisericii noastre creștine devenind călugăriță.

Răutatea omenească n-a cruțat-o, îndurând ani grei de

închisoare, atât la închisoarea de femei «Mislea», cât și la Miercurea Ciuc, unde i s-a cauzat moartea.

În ziua când a fost transferată la Miercurea Ciuc, ea a avut acea viziune a mortii spunând celorlalte fete din cameră: *"Merg acolo, la Râmnicul Sărat, unde fratele meu Iordache, atât de mult iubit de mine și familia noastră, a fost împușcat. Știu că de acolo îmi voi lua zborul alături de acest frate pentru care am avut cea mai mare iubire pământească."*

În ultima parte a vieții maica Mihaela (Marieta Iordache), simțindu-și sfârșitul, a transmis din celula în care era, prin alfabelul Morse (ciocănitul în perete) și verbal fetelor care erau cu ea, lăsând și scris următorul testament:

"Vor veni mulți care vă vor sili să recunoașteți că Mișcarea a avut un drum greșit și că toată lupta dusă de ea a fost o rătăcire. Tuturor acestora le veți răspunde răspicat: Ei, legionarii, nu au greșit. Ei ne-au scos din fundul unei adânci prăpăstii de întuneric, dezmăț și necredință. Au aprins o lumină de speranță spre care noi am mers.

Dacă am greșit că am scos sabia am și acceptat răspunderea să fim pedepsiți prin ea.

Este adevărat că am luat vieți de oameni pe care nu aveam dreptul să le frângem, dar toate aceste acțiuni s-au făcut în legitimă apărare.

Astăzi, ridicați pe jertfele scumpe ale acelora ce ne-au fost călăuză, vedem cărarea cea adevărată și suntem siguri de lumină.

Am vorbit și am stăruit de a merge pe urmele lui Iisus Hristos, fiecare după puterile lui.

Marieta Nicoară

În anul 1936, Ionel Moța, înainte de a muri în războiul civil din Spania dus pentru apărarea Creștinității, a spus:

"Declarăm în fața lui Dumnezeu și a Istoriei că toate violențele noastre au fost totdeauna de legitimă apărare.

Inițiativa ilegalităților și a violențelor aparține, revine în întregime dușmanilor atacatori."

Ion I. Moța *(1900 - 1937)*

Moța și Marin nu au murit pentru Legiune, nici pentru Spania și nici pentru oricare alt scop politic, oricât de înălțător ar fi fost el.

Ei, amândoi, au luptat pe frontul creștinătății, înrolați în marea cruciadă pentru apărarea lui Dumnezeu – ***murind pentru credința creștină***.

Ei, amândoi, au murit pentru apărarea lui HRISTOS:

Prin ei Neamul Românesc și-a ocupat un loc de onoare și cinste în fața lui Dumnezeu.

Prin ei, prin jertfa vieții lor, au adus o dovadă în plus în fața întregii lumi, căci neamul nostru românesc este de esență creștină.

DUMNEZEU SĂ-I ODIHNEASCĂ

Părintele Galeriu, în prima sa Conferință ținută pentru TV, radio și presă, după eventimentele din decembrie 1989, a spus:

"***FERICE DE POPORUL CARE LA TEMELIA VICTORIEI LUI PUNE SACRIFICIUL***"

Iar Căpitanul a precizat:

"***TEMELIA MIȘCĂRII LEGIONARE SE BAZEAZĂ PE DRAGOSTE CREȘTINĂ, DUSĂ PÂNĂ LA JERTFĂ.***

PARTEA I

"După bunici sunt ardelean"

Bunicii din partea mamei mele au coborât cu pașaport în Țara Românească, fiind oieri, din ținutul Făgărașului, Cetatea lui Negru Vodă, din frumoasa comună Ucea de Jos.

Cu turma de oi, bunicii s-au stabilit în triunghiul dintre Ciulnița-Fetești-Țăndărei.

Ceilalți bunici din partea tatălui, tot ca oieri, au venit în Bărăgan, dintr-o comună de pe lângă Brașov.

Cu prilejul Reformei Agrare a lui Vodă Cuza și a Sfetnicului său de vrednică pomenire, Mihail Kogălniceanu, ambii mei bunici (cei din partea tatălui) au fost împroprietăriți cu teren arabil, în comuna Sudiți și în satul Săveni, lângă Țăndărei, Ialomița – bunicii din partea mamei.

Pentru a fi recunoscut mai ușor, bunicul venit din zona Brașovului a spus că se numește Brașoveanu și așa a fost înregistrat la Primărie, când i s-a dat pământ și loc de casă.

Cele 5 clase de școală primară le-am făcut în comuna Săveni, unde se stabilise mama. Bunicii din partea mamei au devenit pădurari lângă comuna Frățilești, pe malul Ialomiței. În acești 5 ani de școală l-am avut ca învățător pe Domnul Nițu, invalid de război, combatant în Primul Război Mondial, ca ofițer în Regimentul 40 Infanterie. În

luptele de la Turtucaia, acesta a fost comandantul de pluton al tatălui meu, caporalul Petre Brașoveanu.

De la acest învățător am cele mai multe date despre tatăl meu. Noi, copiii, elevi eram impresionați de scenele de eroism descrise din timpul înfruntărilor cu bulgarii în luptele de la Turtucaia, unde Armata Română a suferit pe nedrept o grea și amară înfrângere, datorită unor mari trădări la vârf.

Atunci, acolo la Turtucaia, pe câmpul de luptă, infanteria a fost lăsată descoperită, adică fără armament de însoțire, și fără artilerie, făcând ca soldații noștri să fie surprinși în tranșee și spintecați de către iataganele bulgărești. Domnul învățător Nițu, de multe ori în povestirile sale eroice scotea în evidență faptele viteazului caporal Petrică Brașoveanu, comandant de grupă și trăgător la pușca mitralieră, care în timpul retragerii forțate s-a oferit voluntar cu alți 6 soldați spre a rămâne de sacrificiu pe poziție în șanțuri, ca să asigure retragerea plutonului și a companiei din care făcea parte.

Peste ani, pe când eram la un unchi – Ene Dumitru, tot pădurar și el, la o pădure de pe lângă comuna Crăsani, în dreptul comunei Balaciu, am aflat (din gura unui soldat supraviețuitor dintre cei 6 care s-au oferit să rămână pe poziție la Turtucaia) despre purtarea eroică a caporalului Petrică Brașoveanu.

De la acești doi martori apropiați, precum și de la mai multe rude apropiate și prieteni am cunoscut și eu ce fel de om a fost tatăl meu. Eu aveam mai puțin de 2 ani. Cu toate acestea cred că de la el moștenesc acea mândrie lăuntrică împletită cu dorința de a fi folositor și pentru alții.

Înainte de a spune ceva și despre mama, afirm fără să greșesc: "***Tare necăjită ai mai fost mamă***".

Despre mama, rămasă văduvă de tânără cu doi copii minori, am cele mai dureroase amintiri.

Înainte de a începe războiul (1916), tatăl meu, care era salariat la Șantierul de Construcții și Poduri din Constanța, a inginerului Saligny, simțind că războiul este aproape, a mutat-o pe mama, împreună cu fratele meu, care avea 5 ani, iar eu m-am născut abia după două luni de la mutarea în comuna Făcăieni, Ialomița, comună situată pe celălalt mal al Dunării. Mutarea făcută în mare grabă a fost determinată de teama venirii armatei bulgare, căci se știa cât sunt de cruzi și de barbari bulgarii, în vreme de război. Soldații bulgari se comportau ca niște sălbatici cu populația civilă și în special cu fetele și femeile.

După începerea războiului Comandantul Armatei Germane, care-i avea aliați pe bulgari, le-a interzis acestora să treacă Dunărea în România, cunoscându-le barbaria. Cu toate acestea soldații bulgari treceau pe furiș Dunărea spre România, deci toate satele de pe malul Dunării și celelalte, mai din interiorul țării, trăiau sub teroarea soldaților bulgari.

Acolo, în comuna Făcăieni, într-o noapte, bulgarii au intrat în casă peste mama, care s-a luptat cu mult curaj, ca o leoaică pentru a-și apăra onoarea, pe cei doi copii și mașina de cusut. Turbați de ură, acei nemernici au lovit-o spărgându-i capul, și au înjunghiat-o. Datorită țipetelor fratelui meu, care avea 6 ani, poate și datorită țipetelor mele, ne-a venit în ajutor un bătrân văr al tatei și toți din familia lui. Ei locuiau alături de casa noastră. Soldații bulgari speriindu-se de zgomotul și vociferările acestora au

rupt-o la fugă, crezând că e o patrulă germană, de care le era o frică de moarte, știind că odată văzuți de aceste patrule, erau împușcați fără nici un fel de somație.

Mama a fost dusă de către vecinii noștri la o ambulanță germană și de acolo la spitalul Țăndărei. Din fericire cuțitul bulgar nu i-a atins decât parțial coardele vocale. În alte vremuri, de pace, cu un tratament bine aplicat, poate că ea și-ar fi revenit complet. În vreme de război însă, altfel au stat lucrurile și mama a rămas cu o cicatrice, și un defect de vorbire pentru toată viața – datorat, poate și loviturii primite în cap.

După război, în pofida acestor neajunsuri, ea s-a descurcat totuși destul de bine pentru acele vremuri, lucrând ca croitoreasă și folosindu-se și de mașina de cusut germană, o mare raritate pentru vremea aceea, cumpărată de tatăl meu, care, parcă a știut că mama va rămâne văduvă. Mașina de cusut a fost cumpărată de tatăl meu cu doar două zile înainte de plecarea sa pe front, spunându-i mamei, cuvinte pline de dramatism, cuvinte rostite de un soț către iubita lui soție și cei doi copii minori, știind, simțind că nu se va mai întoarce din luptele unde urma să plece.

Când a venit cu mașina de cusut acasă, cumpărată de la un magazin din Fetești, tata i-a spus mamei :

"Această mașină de cusut să-ți fie ție, Mario, mamă, tată și bărbat. Cu ea ai să poți crește copiii noștri."

Desigur, au plâns amândoi, s-au îmbrățișat cu o îmbrățișare tragică, el a plecat, mama a rămas.

În memoria ambilor părinți, pentru marea lor dragoste și a mamei față de mașina de cusut, noi o păstrăm și azi, după 89 de ani.

În timp ce mama se afla la spital la Țăndărei, un unchi de-al nostru ne-a dus pe noi, copii, împreună cu mașina de cusut, la bunicii care erau pădurari aproape de comuna Malu – Ialomița. Chiar și acolo în satele din jurul pădurii lumea era îngrozită de atacul bulgarilor ascunzând-se noaptea în pădure, iar fetele și femeile în podul cantonului de pădurar, bunicul ascunzând scara de urcat în pod.

Au fost vremuri de teroare, de spaimă și groază, poate asemănătoare cu perioada năvălirilor barbare. (Desigur, eu fiind mic, nu puteam să înregistrez mental tot ce s-a întâmplat atunci și pe urmă), dar pentru faptul că ele au fost povestite, relatate de zeci și sute de ori, poate de bunica și toate celelalte rude apropiate ale noastre, mi s-au întipărit atât de puternic în minte că am ajuns să cred că am fost martor participant chiar de la vârsta de un an sau doi. Abia după doi ani de la terminarea războiului, când groaza de trupele bulgare s-a mai liniștit, bunicul ne-a transportat cu o căruță în comuna Săveni, acolo unde părinții mei s-au cunoscut și au făcut cununia civilă și nunta.

Tot în Săveni se aflau frați și surorile tatei, șapte la număr. Comuna Săveni – Ialomița, se află la o distanța de circa 4 km de Țăndărei. Încă de pe atunci, era o comună mare și cu mulți oameni înstăriți. Aici, la Săveni, așa cum am mai spus-o și-n alte pagini, am făcut cele cinci clase primare, având-ul ca învățător pe d-l Nițu, care îmi era protector ca un tată. După cele cinci clase primare – în mai toți anii cu obținerea premiului I sau II, la mare concurență cu Gică, băiatul directorului de școală, Cucută, eu, fiind orfan de război, cu ajutorul unei rude din partea bunicii Zamfira, am fost dus la București și internat în orfelinatul I.O.V.R. de pe calea Șerban Vodă, în același

loc fiind și gimnaziul «Șerban Vodă». La început, schimbând mediul de la sat la oraș, mi-a fost foarte greu. În primul an de gimnaziu, plângeam de multe ori și doream să merg acasă la Săveni. Cel mai mare necaz mi-l produceau ceilalți băieți din clasele mai mari. Începând cu anul al II-lea m-am obișnuit, căpătând mai mult curaj în forțele proprii și fiind apreciat de cadrele didactice. Viața în acel cămin a început să devină mai frumoasă și interesantă. În mod sigur, îmi aduc aminte că noi, orfanii de război, eram tratați cu multă atenție și afecțiune sufletească de către cei mai mari, care aveau diferite funcții de conducere.

În mod special, îmi amintesc cum de Crăciun și de Paști venea la căminul nostru Regina Maria, aducându-ne multe cadouri, dulciuri, îmbrăcăminte și altele. Fiind mic de statură, mai întotdeauna eu eram îmboldit de către director și pedagog să răspund cel mai des la întrebările puse de Regină și celelate doamne care o însoțeau, rostind în același timp și câte o mică poezie. Nu exagerez cu nimic când afirm că orfanii de război se bucurau de mare cinste după Primul Război Mondial.

Acolo în comuna Săveni pentru a cinsti memoria eroilor din Primul Război Mondial s-a construit un monument frumos pe care figurează și numele tatălui meu Petre Brașoveanu. Eroii Primului Război Mondial au fost stimați, glorificați. Îmi aduc bine aminte că de ziua eroilor când se pomenea numele acestor luptători morți pe câmpul de luptă, toată mulțimea de femei plângea în hohote. Astăzi femeile nu mai știu să plângă, iar cei mai bravi eroi din al doilea Război Mondial, spre durerea neamului românesc, au fost declarați criminali de război.

Aceasta este una din marile rușini și blestem pe capul neamului românesc.

Bravii eroi luptători în al II-lea Război Mondial, majoritatea dintre cei mai buni au fost întemnițați și asasinați prin torturi.

În timpul celor 4 ani cât am urmat cursurile gimnaziului Șerban Vodă l-am avut ca maistru și administrator al căminului pe domnul Toader care era priceput în toate meseriile pentru întreținerea căminului și al gimnaziului.

Prin el ca om deosebit de bun am ajuns să cunosc pe ascuns activitatea Gărzii de Fier. N-am putut activa. În frățiile de cruce deoarece eram elev intern aș fi fost exclus din cămin dacă se afla, așa cum s-a întâmplat cu un coleg dintr-o clasă mai mare decât mine. Acolo, la căminul și gimnaziul de pe Șerban Vodă, prin nenea Toader, am început să cunosc puțin câte puțin Mișcarea Legionară. Dintre toți elevii, mie mi-a acordat cel mai mult această șansă, luându-mă cu el în fiecare săptămână la ședințele de cuib din vremea aceea.

După o activitate de ucenicie de 4 ani, am devenit membru înscris cu legitimație de legionar.

Cu prilejul alegerilor din 1937, am organizat și condus echipa de propagandă în plasa Țăndărei, șeful direct de plasă fiind comandantul legionar Dragomir Jilava, iar șef de județ Pictorul Basarab.

Ca funcții în cadrul Mișcării Legionare am fost pe rând șef de cuib, șef de garnizoană, șef de sector și, în toamna anului 1937, ajutorul șefului de plasă. În timpul alegerilor campania de propagandă a ținut 40 de zile având un program aproape zilnic în care făceam marșuri de zeci de kilometri pe jos, iar alteori în căruțe, în cele 22

de comune și 9 sate din plasa Țăndărei.

Aproape în fiecare comună întâmpinam greutăți, amenințări, înjurături, chiar bătăi din partea celor două partide care se perindau la conducere. ("Vin ai noștri, pleacă-ai noștri", fiind vorba de țărăniști și liberali).

Cea mai mare rezistență am întâlnit-o în comuna Săveni. Aici primarul comunei Ion Voicu, liberal, și învățătorul Dobrogeanu, țărănist, care după alegeri i-a devenit ginere primarului Voicu. În timpul alegerilor din 1937 acești șefi de organizație politică, împreună cu șeful de post nu admiteau ca în comuna lor să se facă altă propagandă în afară de cea a lor.

Mișcarea Legionară fiind cea mai combătută în acel sat nu s-a putut înființa nici un Cuib Legionar.

Într-o ședință Legionară de plasă s-a hotărât ca în prima zi de sâmbătă, un grup de circa 20 de legionari să facă un marș intrând în comuna Săveni, urmând a înființa primul cuib legionar. În urma acestei hotărâri s-au oferit 20 de legionari, printre care am fost și eu și, în marș, pornind din Țăndărei, am mers în comuna Săveni. Când am ajuns la marginea comunei, a ieșit înaintea noastră un grup de patru femei și mai mulți copii, care ne-au spus: "Mamă, nu intrați în sat că primarul Voicu și cu Dobrogeanu încă de ieri au scos două butoaie mari cu vin în mijlocul drumului, la cârciuma lui Grigorescu, din care toți bețivanii satului au băut pe gratis, cât a vrut fiecare. Cu acești bețivani, Dobrogeanu v-a pregătit o cursă, ca să vă omoare, insistând de mai multe ori cu acele cuvinte: "Nu intrați, nu intrați că vă omorâm". După cele spuse de femei și copii, noi, care deja intrasem cu câteva case în sat, ne-am oprit la comanda lui Dragomir Jilava, care ne-

a spus "***Camarazi, noi nu putem da înapoi de la misiunea pe care ne-am luat-o***". Dându-ne comanda "***Strânși uniți, țineți-vă de braț, încolonați câte trei și atunci când am să vă dau comanda, toți deodată să cântați «Ștefan Vodă», să respectăm în același timp ordinul dat de Căpitan***", după care am pornit în marș și la circa 200 de metri înainte de a ajunge în centru comunei, unde erau așezate cele două butoaie mari cu vin, am primit comanda și tonul la cântec, și ordinul "Înainte marș". Când ne-am apropiat la circa 20-30 de metri de acea încrucișare de 4 drumuri și butoaiele pomenite, deodată am auzit focuri de armă ale jandarmilor și pistolul pe care îl ținea în mână bețivanul Dobrogeanu, după care cu vocea răgușită strigă cât putea el de tare: "***Pe ei, omorâți-i, să nu scape nici unul***", completând cu înjurături. Deodată, întocmai ca în filmele americane cu indieni sălbatici, ne-am pomenit cu oameni turbați de băutură, care până în acel moment au stat ascunși pe după garduri. Toți bețivanii erau înarmați cu topoare, furci de fier, pari de la gard, poate și alte unelte ucigătoare și s-au năpustit asupra noastă cu sălbăticie, să ne omoare. Printre loviturile primite, Comandantul Dragomir a strigat: "***Camarazi, salvați-vă viața ! Fugiți prin curțile oamenilor, prin case !***"Când a dat această comandă, el s-a gândit la ordinul dat de Căpitan, care la începerea campaniei de propagandă a trimis o circulară în toată țara, prin care a cerut ca în această campanie să nu se răspundă cu violență la orice provocase se va face. "***Răbdați, chiar dacă vă înjură, vă bat, sau poate chiar vă omoară. Ei, guvernanții de astăzi, urmăresc ca în mod intenționat să ripostăm la provocare pentru ca ei să ne poată ataca. Se urmărește scoaterea***

noastră din alegeri pe motiv că provocăm dezordine în țară. " – această circulară a fost semnată chiar de către Corneliu Zelea Codreanu.

În timpul atacului s-a auzit vocea răgușită de bețiv, a lui Dobrogeanu: "***Dați la cap lu' ăla cu haina de piele***". Eu, fiind lângă comandant, am strigat cu voce tare: "***Camarazi, să facem zid de apărare în jurul Comandantului***", apoi fiecare, cum a putut, printre loviturile primite, a sărit peste garduri intrând în curțile și casele oamenilor. Un grup de opt legionari, strânși pe lângă comandant, sărind din curte în curte, am fugit și ne-am adăpostit în casa unde era postul de jandarmi.

Bălan, șeful postului, era pe câmpul de atac... Victorioși, toată noaptea s-au bețivit, devenind fiare și mai turbate.

Noi, am ajuns să ne adăpostim în camera soldaților, unde am cerut de la soția șefului de post o căldare cu apă și o cană, toți fiind plini de sânge și cu oase fracturate.

În timp ce ne spălam, au venit doi copii și o femeie, spunându-ne plângând: "Mamă, e unul de la voi căzut lângă gard și trage să moară". Eu, care cunoșteam satul, împreună cu alți doi, am cerut o pătură de la soldatul care era la post și am plecat după rănitul nostru, aflat lângă un gard zăcând între mărăcini. Era camaradul nostru Ion Târcolea, din Țăndărei, cu adevărat un om de calitate, tânăr de 32 de ani, tată a 3 copii minori, tâmplar de mobilă de lux, absolvent al Școlii de Arte și Meserii din Buzău. Cu ajutorul păturii l-am adus la posul de jandarmi așezându-l pe singurul pat care era în acea cameră. Camaradul nostru Ionel era în stare de comă. Noi am cerut vehement să fie transportat de urgență, dar șeful de post

era implicat în mare chef. Totuşi, s-a găsit cineva din sat care s-a dus la secţia de jandarmi din Ţăndărei şi a spus ce s-a întâmplat în satul lor. A doua zi, adică la 9 dimineaţa, telefonul postului a început să sune cu insistenţă. Era secţia de jandarmi din Ţăndărei, dar cine să răspundă, când şeful de post, Bălan era beat de nu putea vorbi ?

Soldatul aflat în post, împreună cu omul de serviciu l-au adus pe plt. Bălan care, turbat de băutură, înjura şi ne ameninţa că o să ne împuşte că l-am reclamat la secţie.

Şi totuşi, de frica superiorilor s-a mai trezit puţin, dând ordin să fie adusă o căruţă în care l-am aşezat pe camaradul nostru, Târcolea, mai mult mort decât viu.

Mai târziu, am aflat că atunci când căruţa în care era el aşezat pe paie, a trecut prin faţa casei lui, omul şi-a dat sufletul, trecând în rândul jertfelor legionare.

El, Ion Târcolea, ***a fost un erou***, care a plătit cu propria-i viaţă marea biruinţă legionară în alegerile din 1937.

Noi ceilalţi, aşa bătuţi cum eram, am fost legaţi de către plutonierul Bălan, cu lanţuri trei câte trei, înconjuraţi de cinci soldaţi cu baionetele puse la ramă. Am mers peste 4 km, până la secţia de jandarmi din Ţăndărei. Aici am întâmpinat o mare şi crudă nedreptate. În loc să fim eliberaţi imediat că să ne putem trata fracturile, ne-au reţinut, în regim de arestaţi, încă trei zile.

Toţi cei opt, câţi eram bătuţi, cu oasele frânte şi plini de sânge, am avut un moment de mare disperare. Am protestat, am vociferat cât am putut de tare, pentru nedreptatea care ni se făcea. Nu s-a luat însă nici o măsură, dimpotrivă, tot noi eram vinovaţi că: "ce-am căutat" noi acolo, în comuna Săveni !

Marele adevăr, fenomen divin, cu toate oprelițtile, totuși, a ieșit la lumină, în urma rezultatului alegerilor. Mișcarea Legionară a reușit pe locul trei, iar dacă nu s-ar fi sustras o parte din voturi, fapt recunoscut de către Șeful Serviciului Secret, Eugen Cristescu și menționat în jurnalul lui de atunci, partidul nostru "***Totul pentru Țară***", ar fi ieșit chiar pe primul loc.

Dar, și așa, pe locul trei, am fost recunoscuți de întrega țară câștigători ai alegerilor din 1937. Și, pentru motivul că la acea vreme, în Europa, se profilau la conducere partidele de dreapta, celelalte partide chiar aflate pe loçul I și II erau socotite perdante. Era momentul ca "***Totul pentru Țară***", adică "***Garda de Fier***", să fie recunoscută democratic, în urma rezultatelor corecte în alegerile din 1937. Dar, în urma unei convorbiri între regele Carol II și Șeful Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu, acesta din urmă a refuzat prelurea puterii, respingând în totalitate condițiile puse de rege.

Cei inițiați și apropiați ai Căpitanului știau că marea victorie a adus zile și nopți de nesomn și gravă îngrijorare. El, Corneliu Zelea Codreanu, în afară de faptul că nu putea admite condiția impusă de rege de a i se preda comanda Mișcării, socotea că legionarii nu sunt suficient de pregătiți pentru această mare obligație. El socotea că e nevoie ca cel puțin 60 la sută din totalul voturilor să revină Gărzii de Fier, (și fără condiția impusă de Rege). Codreanu și-a dat seama că refuzul categoric la cerința lui Carol de a-i preda comanda legiunii îi va pricinui lui personal și Mișcării Legionare cele mai mari și multe necazuri.

Anul 1938 a fost anul fatal, anul de doliu, anul de început al unui întreg șir de crime, patronate de Carol II,

Lupeasca (evreica), Armand Călinescu și Nicolae Iorga.

Anul 1938 a însemnat începutul celor mai mari tragedii pricinuite legionarilor, care mai dăinuie și azi, la data când se tipăresc aceste mărturii, noi fiind socotiți pe nedrept tot niște condamnați, condamnați ai unor legi nedrepte...

N.B.

Ca unul ce am fost implicat în cazul de la Săveni, nu numai ca participant ci și ca victimă, invit pe toți cei care acuză că Legionarii au fost teroriști, că au fost criminali, îi invit, împreună cu presa acuzatoare, cu istoricii de azi și de mâine, să se convingă la fața locului, cine a aplicat terorismul și crima, patronate de organele locale de stat: primar Voicu Ion, învățător Dobrogeanu și reprezentantul Ministerului de Interne, plt. de jandarmi Bălan pe care l-am acuzat atunci, în 1937, pe care-i acuz și acum de crimă și grave vătămări corporale cauzatoare de fracturi împotriva a opt legionari. De asemeni, acuz Secția de Jandarmi că atunci, în 1937 a pactizat cu teroriștii și criminalii din comuna Săveni, Ialomița, care în loc să ne ajute că să putem ajunge cât mai repede la spital ne-au declarat arestați tot pe noi de tulburarea liniștii publice.

La riposta de întrebări bazate pe articol de lege de către Dragomir Jilava, absolvent a două facultăți, șeful secției de jandarmi, neavând ce să răspundă altceva, a zis: "Ce-ați căutat acolo, la Săveni, dacă primarul nu va dat voie" (E surprinzător acest răspuns al unui om cu misiunea de a apăra legea, ca și când comuna Săveni ar fi fost proprietatea primarului.) Deci noi, cei bătuți, cei arestați, cei omorâți, în concepția acestui om al legii, am fost

vinovați și ne-a aplicat regim de arestați cu un sfert de pâine, un cubuleț de brânză sărată și o ceapă.

Să răspundă la aceste întâmplări cine crede că este drept. Să răspundă cine au fost teroriștii și criminalii.

Comuna Săveni și localitatea Țăndărei există și astăzi, exact în același loc ca și în 1937, și câțiva oameni, de acum în etate, care au fost martori la întâmplările relatate.

Justiția din perioada aceea, exact ca și justiția lui Antonescu și cea patronată de dictatura comunistă, totdeauna i-au găsit vinovați pe legionari. Dar dacă în acel atac din comuna Săveni ar fi fost lovit chiar ușor, cu o singură zgârietură sângerândă, un singur om din tabăra adversă, atunci, la fața locului s-ar fi prezentat poliția județeană, procuratura și alte mari personalități ca să amplifice la maxim cazul celui lovit. A fost un blestem ca după cel de-al doilea război mondial, țara să fie condusă de oameni răi, care și-au văzut numai propriile interese; la fel a fost și sub dictatura antonesciană și mult mai amplificată sub dictatura comunistă, săvârșindu-se marele genocid contra românilor creștini.

Azi, când trăim în atâta haos, corupție, lipsă de moralitate și sărăcie, numai dorind adevăr și muncă cinstită ne mai putem redresa. Sau de nu... avem șansa să ajungem o țară abuzată economic de alte neamuri străine.

Întoarcerea spre copilărie

Primele amintiri cred că datează cam de la vârsta de 4-5 ani (copiii de azi de aceiași vârstă sunt mai precoce).

Noi cei 2 copii, împreună cu mama, la acea vârstă, locuiam în comuna Săveni – Ialomița.

Îmi aduc aminte ca prin sita vremii, de marele necaz pricinuit de un frate al mamei, Stan Păduraru, din cotul lui Iepure, devenită comuna Mihail Kogălniceanu. Acolo, în Săveni, s-a stabilit bunicul, pe numele lui Ion Nan, pădurar, pe locul de casă obținut de mama de la primăria comunei, ca văduvă de război cu doi copii minori. Era un loc de casă mare și situat în centrul comunei, pe care bunicii au ridicat o casă frumoasă cu 4 camere mari, sobe tip teracotă și ca raritate pentru vremea aceea, camerele aveau dușumele de scândură.

Era una din cele 3-4 case mari și frumoase din toată comuna. El, unchiul Stan, fratele mamei, ca și bunicul, aveau patima beției. La băutură, unchiul Stan l-a încântat pe bunicul și acesta a vândut casa în care locuiam eu, fratele meu și mama, urmând ca la pensie, să vină să locuiască cu noi și bunicii.

În vremea aceea actele de vânzare-cumpărare se făceau și se legalizau la primăria comunei.

Casa noastră din Săveni a fost vândută de unchiul Stan lui Neagu Munteanu, pe un cârd de 200 de oi.

După acest fapt, viața mamei a fost un calvar, zilnic avea lacrimi pe obraz, mutându-se cu chirie dintr-o casă în alta, până prin anii 1930-1931, când a început să-și facă o

nouă casă în satul Lăcusteni, Săvenii fiind o comună veche și mare, unde nu se mai găseau locuri de casă.

Tragedia care s-a petrecut și cu această a doua casă, am descris-o în alte pagini.

Îmi amintesc că în acei ani, acolo la Săveni, pe când aveam vârsta de 4, 6, 8 ani, am avut un prieten de joacă nedespărțit, pe Mitică Crânganu. Mama lui, o femeie măruntică, cât o fetiță de 10-12 ani, dar neobișnuit de ageră, acolo în sat era cunoscută, nu știu de ce, sub numele de Voinica. Venise odată cu alți coloniști de undeva din munții Buzăului și avea 9 copii când a venit în Săveni. În câțiva ani i-au murit 2 copii, iar restul de 7 au trăit, murind la bătrânețe.

De la această familie, Crânganu, cunoscută foarte bine în acei ani înainte de 1920, cu ochii de copil, am cunoscut ce înseamnă cu adevărat sărăcia, și totuși multă bucurie în trăirea lor de zi cu zi, eu fiind mereu nelipsit din milocul lor.

Nu eram bogați nici noi, dar datorită faptului că mama era o croitoreasă foarte pricepută (făcuse ucenicia pentru învățarea acestei meserii la Călărași, capitala județeului, la un atelier "Casă de Mode", timp de 5 ani), în meseria ei era o adevărată artistă, mult apreciată în toată comuna și în satele alăturate.

În perioada de după primul război mondial, în țară era cea mai mare sărăcie. Noi, doi copii și mama, trăiam în raport cu familia Crânganu, chiar ca o familie de bogătași.

Îmi cer iertare față de memoria acestei familii, dar din motive de respect și admirație, am să vă redau câteva aspecte despre ce înseamnă sărăcia și totuși să fii mereu "pus pe glume și voie bună". Prietenul meu de joacă

Mitică, deși avea vârsta de 5, apoi de 7 ani, ai lui îl purtau într-un cămeșoi țesut în casă, din in și cânepă. Mama a-ncercat și i-a făcut și lui pantaloni "trei sferturi", prinși în nasturi, cu o bretea, dar, îi purta o zi, două, după care-i arunca cine știe pe unde motivând că nu-i găsește și că se simțea mai bine numai în cămeșoiul lui. Iar fetele, surorile lui Mitică n-au purtat chiloți, decât poate prin anul 1923-25. Dealtfel, în anii aceia nici fetele de oameni înstăriți nu purtau chiloți; pe-atunci era ceva rușinos.

Pe mine și pe fratele meu, mama ne-a purtat ca pe copii de oraș, cu chiloței, încă din momentul despărțirii de scutece.

Pentru ea era foarte ușor să ne poarte cu chiloți și pantalonași făcuți la mașina de cusut pe care o avea.

Eram de-acum la școala primară, deci aveam 8 ani, când mama a convins o fată de 17 ani, Domnica lu' Găleată, să poarte chiloți (un fel de pantalonași scurți). A fost un eveniment revoluționar, când s-a aflat că Domnica poartă chiloți pe dedesubt, făcuți de mama, din șifon sau matipolon alb, cum se spunea pe vremea aceea. La terminarea pe picior, mama le-a pus broderie.

Mult a trebuit să-ndure această fată, Domnica, care devenise subiectul de râs și căreia i se făcuse un cântec popular despre chiloți.

Dar, după circa 2 ani și alte fete și-au mai făcut chiloți.

Primăvara, în postul paștelui, când nu se mai făcea horă în sat, tinerii, băieți și fete, ieșeau la marginea satului, în câmp deschis jucând diferite jocuri printre care și "Borsul", unde fetele prinse în timpul curselor de fugă, erau tăvălite pe jos, să se vadă dacă poartă sau nu chiloți. Acest joc, "Borsul", era cel mai preferat, și cel care delecta acel

tineret curat, ce râdea cu lacrimi.

Prietenul meu de joacă, avea un singur cămeșoi. Când îl dezbrăca ca să i-l spele, stătea ascuns după soba oarbă, sau se îmbrăca cu un cămeșoi mai mare al uneia din surorile lui Anica sau Leonora.

Acolo, în casa lor, în acei ani, nu am văzut niciodată să aibe un prosop cu care să se șteargă la ochi după ce se spălau dimineața. Fiecare se ștergea sau nu se ștergea, cu ce se găsea, mai des cu mâneca cămeșoiului.

Pentru această familie mâncarea nu era o problemă. Aveau o putină de lemn, în care borșul nu se termina niciodată. Dacă în borșul ce fierbea, câteodată era posibil să arunce un pumn de fasole sau orice alt zarzavat, era bine. Dacă nu, borșul acela dat în fiert împreună cu o ceapă, constituia masa din ziua aceea. În loc de pâine, aveau permanent acea mămăligă rece.

Erau sănătoși, veseli și plini de voie bună.

S-ar putea ca din această admirabilă familie, Crânganu, din Săveni, să mai trăiască, poate, măcar unul pe care-l asigur, cu toată sinceritatea mea că am făcut această descriere pentru că această familie a fost înconjurată de stimă și respect. Toți copii acelei femei, numită Voinica (căreia mai bine i s-ar fi spus Furnica), la majorat, au devenit oameni de frunte în comună, cei mai buni meseriași, chiar și funcționari, făcând deosebită cinste numelui de Crânganu.

Tot din comuna Săveni, îmi apare și astăzi în lumina ochilor și a gândului, figura nașului Nicolae Cherciu, negustor de cereale. Un bărbat înalt, bine legat și frumos. Purta mustăți răsucite, ridicate spre urechi, totdeauna cu cisme maron-roșcat, strânse pe picior. Iar nașa (soția lui),

de asemenea o femeie înaltă și foarte frumoasă. Mi s-a-ntipărit pentru totdeauna în minte viața lor frumoasă de familie. Când erau ierni grele, casa lor fiind alături cu școala primară, cât eram elev, rămâneam la ei câte 3-4 zile până se făcea vreme mai bună. La orice sărbătoare mare de Paște, Crăciun, ei fiind oameni bine înstăriți, puneau mese îmbelșugate. Ca nași de cununie ai părinților mei, îmi erau niște protectori cât am stat în comună.

Venind marea criză financiară, în care aproape toți negustorii de cereale au dat faliment, printre ei și această familie Cherciu, au vândut tot ce au avut acolo, în Săveni, și s-au mutat la Constanța. El și-a găsit un serviciu mai modest la, uzina electrică, care atunci se construia pe malul lacului Tâbăcărie, uzină care astăzi nu mai funcționează. I-am cunoscut și la Constanța, când trăiau foarte strâmtorați. Necazurile și vremurile grele nu le atinseseră însă dragostea și buna înțelegere, din contră, parcă la anii de bătrânețe erau și mai tandri unul față de altul.

Nașa a avut cancer la sân, pe care l-a dus timp de aproape 20 de ani, murind de bătrânețe. Foarte interesant, și cu adevărat o raritate este faptul că atunci când nașul și-a văzut soția moartă, numai peste câteva ore a murit și el... a fost o înmormântare cu două sicrie. Oameni de-naltă ținută morală, cum puțini se pot întâlni în vremurile de azi. Le păstrez cea mai frumoasă amintire și zic: "Dumnezeu să-i ierte !"

Noi nu am avut tinerețe

Radu Gyr

Noi nu am avut tinerețe
să spumege viața în cupe...
Priveam cum din crengi pădurețe
Un fruct de otravă să rupe.

Nici lauri, nici mirt și nici roze
n-am vrut pentru noi să zâmbească.
Tot cerul de-atunci de moloz e,
luceafărul tânăr, de iască.

Noi nu am avut heidelberguri
cu blonde iubiri diafane.
Pe clare și verzi iceberguri,
în somn, n-am plutit pe-oceane.

....

Noi n-am cules aur din soare,
ci-n roșii amurguri zbătute
am strâns stropi de foc în ulcioare,
Prelinși de pe cruci nevăzute.

Cântam, era sânge poemul,
hoream, curgeau lacrimi pe fețe,
zâmbeam, și-n surâs sta blestemul...
Noi nu am avut tinerețe.

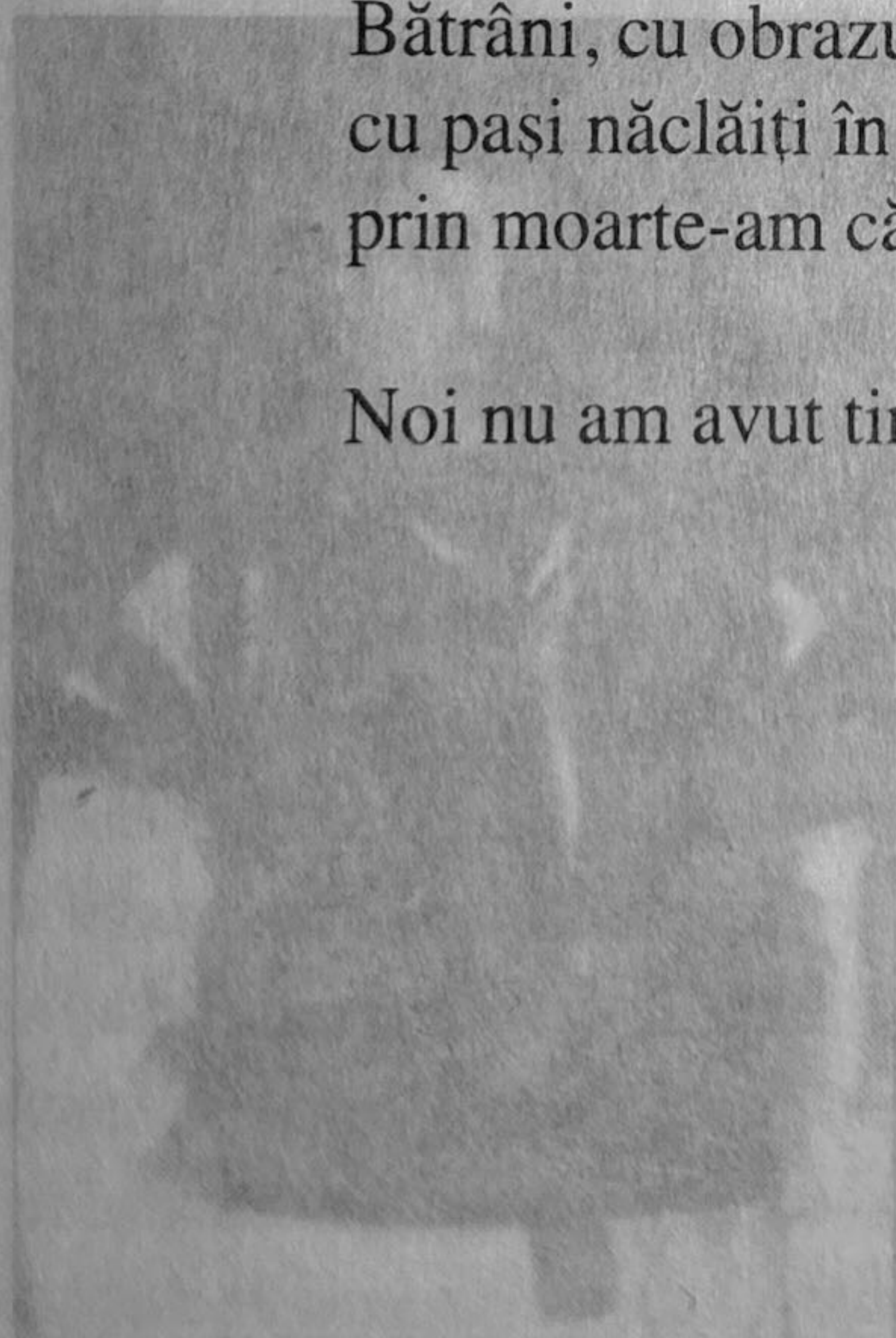
Mereu șchiopătând prin dezastre,
mereu cu osânda pe frunte,
visam că tot spini sunt și-n astre,
și-n lună tot temnițe crunte.

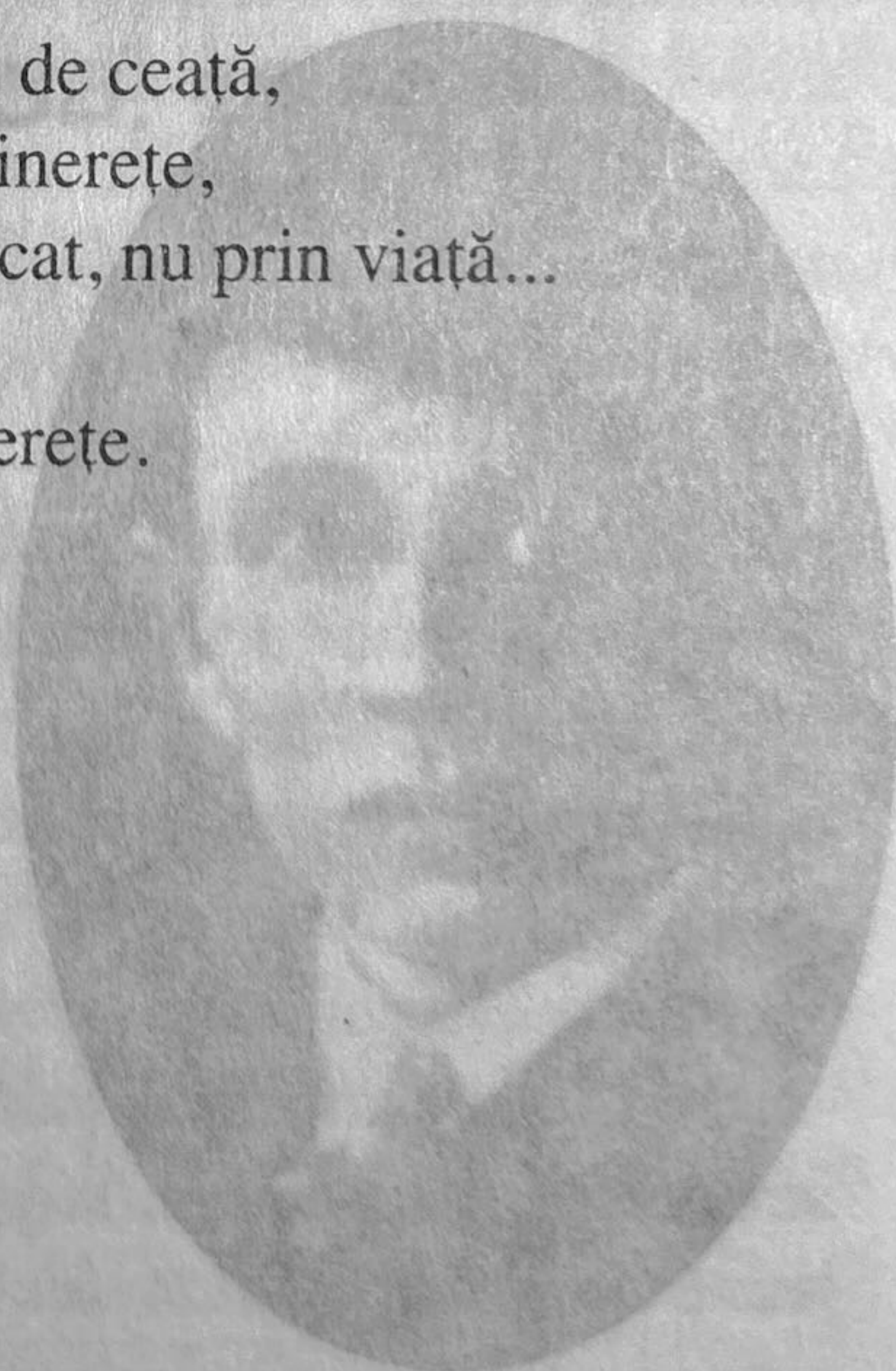
Ce vânt secetos și fierbinte
ne-a smuls orice aripi răzlețe ?
Căzuți în genunchi pe morminte,
noi nu am avut tinerețe.

Și-adună azi zdrențele anii
și visul ciubotele sparte.
În pod auzim chițoranii
cum petece rod mai departe.

Bătrâni, cu obrazul de ceață,
cu pași năclăiți în tinerețe,
prin moarte-am călcat, nu prin viață...

Noi nu am avut tinerețe.

B.B.

Câinele Roșu și Urgia Comunismului mi-au distrus și însângerat ani mulți, lăsându-mi doar frânturi triste, înspăimântate din toată tineretea mea.

Perioada amară, dureroasă, a celor 20 de ani, ar fi trebuit... și aveam dreptul să fie, cei mai frumoși ani ai tinereții vieții mele. Dar dușmanii mai sus arătați mi i-au transformat în ani grei de temnițe și torturi de iad.

Începutul anilor de suferințe

1937-1938, 1941

Bucur Brasoveanu

70 DE ANI ÎN SLUJBA UNEI CREDINTE

PARTEA a II-a

ÎNCEPUTUL

Motto: "Feriți-vă de omul posedat numai de ființa lui"

Aluzie la Iorga și Antonescu

După câte am întâmpinat în viață, și bune, dar mai mult rele, ca și mulți alții, trecuți prin focul marilor suferințe, pot să afirm, fără să greșesc că omul care își trăiește viața numai pentru el și pentru a-și satisface ambițiile proprii, egoismul, setea materială, mereu nesătulă, fără a avea o pasiune de esență spirituală pentru frumos și bine obștesc în duh creștin, devine un om periculos, devine o căpușă.

Confesiune

Cred că pasiunea pentru cărți, talentul de a declama cu multă participare sufletească poezii de simțire patriotică și religioasă mi-a fost implantată în toată ființa mea, încă din cursul celor cinci clase primare, de către acel minunat om care a fost domnul Niță, învățătorul meu de carte și de suflet. De altfel, cred că acest învățător m-a învățat atâtea, el socotind că avea această datorie de suflet, eu fiind fiul cel mai mic al caporalului Petre Brașoveanu, care pe lângă consătean, îi fusese cel mai devotat și apropiat ostaș pe câmpul de luptă al primului război mondial.

Pasiunea pentru cărți m-a însoțit până la anii bătrâneții.

Cu doi ani în urmă Asociația noastră, a foștilor deținuți politici a organizat la Teatrul de Stat ("Ovidiu") o seară de colinde și poezii, unde am recitat poezia "Iisus în celulă" de Radu Gyr. La sfârșit, directorul teatrului, și artistul de primă mărime, Vasile Cojocaru, (fostul director al teatrului), m-a felicitat spunând că poezia a fost o exprimare de mare talent.

În adolescență mi-amintesc că eram organizatorul, animatorul Cconferințelor la nivel de elevi și cele din cadrul căminului cultural, înființat în cadrul școlii, în tot cursul acelor ani de școală, pe lângă premiant, am fost și o mică steluță de talent chiar și pe scena Teatrului Național din Iași, unde marele artist Miluță Gheorghiu, mă prezenta celorlalți artiști cu titulatura "Micul nostru artist".

Deasemenea, în fiecare an, ne deplasam noi, elevii, împreună cu profesorii, îmbrăcați în costume naționale, la cimitirul și biserica de la Galata, unde, pe scena improvizată, corul școlii noastre prezenta cântece și poezii patriotice.

Printre poezile recitate de elevi, poezia "La Mormântul Ostașului Necunoscut", era nelipsită. în timpul când spuneam această poezie, atât eu, cât și majoritatea femeilor prezente, plângeam cu hohote.

În anii aceia întreaga mulțime prezentă la acea manifestație participa cu suflet îndurerat, cinstind memoria tinerilor eroi din primul război mondial. În ziua de astăzi, femeilor parcă le este rușine să plângă la asemenea evenimente.

La Miroslava, Iași (Liceul "Mihail Kogălniceanu"), pe lângă alte funcții de gospodărie în cadrul școlii am fost și bibliotecar.

Școala avea un volum mare de cărți, așezate în două săli spațioase.

În anii aceia, școlile în care majoritatea elevilor erau orfani de război, erau foarte bine dotate, primind donații din țară și din alte țări, așa cum a fost cea primită din America, un vagon C.F.R., sigilat, plin cu valuri mari de stofă, pânzeturi, încălțăminte, scule și unelte agricole, care semănau a bijuterii. Săpăligile și furcile de fier erau lustruite, executate cu multă măiestrie, având cozile din trestie de bambus.

Asta mă face să afirm că pe vremea aceea, erau oameni de înaltă calitate sufletească, spre deosebire de americanii din vremea comunismului, din perioada când Gheorghe Gheorghiu-Dej și Ana Pauker erau marii tartori, când noi, naționaliștii creștini, închiși în închisori și lagăre, am fost "fericiți" cu două vagoane de cătușe americane, cătușe care aveau pe dracul în ele, că se strângeau automat.

În vremea când eram la Miroslava, școala fiind patronată de către prințesele Olga Sturza și prințesa Ghica, cea care a donat o suprafață de teren agricol în apropierea orașului, unde studenții legionari au organizat prima tabără legionară, înființând o cărămidărie, care a servit la ridicarea căminului studențesc de la Râpa Galbenă. Alături de cărămidărie, a fost înființată pe tot terenul o grădină de zarzavat, unde studentii muncea în ture, zi și noapte, fără să primească nici un fel de plată. Grădina de zarzavat de pe terenul doamnei Ghica a fost o mare realizare cu ajutorul căreia s-a putut ridica impunătoarea clădire din centrul Iașului – Căminul Studențesc.

Zarzavaturile obținute erau vândute în piața orașului de către studenți și studente. Cei din conducerea politică a

țării nu au văzut cu ochi buni această inițiativă a studenților legionari din Iași, și ca nu cumva acest model de muncă fără plată să se extindă și în alte orașe, au trimis acolo, la Iași, un om brutal, un om crud, pe nume Manciu, ca în baza puterii dată de guvern, să distrugă total grădina de zarzavat, cărămidăria și căminul cultural, abia început, în același timp să distrugă și începuturile de viață legionară. Ceea ce a urmat e un capitol dureros, care va fi menționat pe altă pagină.

Chiar și pentru mine personal, anii de necazuri au început încă din 1936 și în continuare, în 1941, când din ura și răutatea lui Antonescu, am început să cunosc regimul de tortură al închisorilor.

În toată perioada, începând din acei ani și până în prezent mi-am păstrat aceeași pasiune și dorință de mai bine, și... dragostea de carte.

Odată prigoana dezlănțuită asupra noastră, ca legioari, a mers continuu, agravându-se din ce în ce mai mult, continuând cu perioada anilor de conducere bolșevică, care pentru a putea domina prin spaimă și teroare, încă de la început, adică în 1945, m-a băgat în lagărele de la Caracal, Slobozia, iar din 1948, în continuare, până în 1964. În total, 17 ani trăiți în chinuri și torturi, la închisoare. La acești ani adunând și condamnarea dată de Antonescu, sunt 20 de ani, fără a mai ține cont de micile arestări din 1936, 1937, 1938.

Ca legionar, l-am cunoscut bine pe Iordache Nicoară, colonelul Zăvoianu, Dragomir Jilava, care mi-a fost șef direct în campania alegerilor din 1937, care a fost cel care pentru a respecta ordinul dat de către Căpitan în atacul dezlănțuit asupra noastră în comuna Săveni, Ialomița, a

preferat să dea acea comandă dureroasă... "Camarazi, fugiți, salvați-vă, intrați în curțile și casele oamenilor". De asemeni l-am cunoscut pe Mircea Eliade, candidat de Ialomița, pe Dragomir Jilava.

Căpitanul, prevăzător și deosebit de înțelept, așa cum era el, a transmis acel ordin, prin circulară, pe tot cuprinsul țării, ca pe toată perioada campaniei electorale să nu se răspundă în nici un fel la provocare.

El știa, era informat că partidul de guvernământ va face orice ca noi să răspundem la provocările lor, creând astfel motive pentru scoaterea din alegeri, pe motiv de "provocare de dezordine".

Cu toată prigoana dezlănțuită asupra legionarilor, totuși, Mișcarea Legionară a obținut un adevărat triumf.

Orice alt partid, în locul legionarilor, orice alt șef de partid, în locul lui Corneliu Zelea Codreanu, și-ar fi manifestat cea mai mare bucurie. Din contră, în momentul când s-a comunicat rezultatul alegerilor, rezultat neașteptat de favorabil pentru mișcarea legionară, pe chipul căpitanului s-a lăsat un val de tristețe și îngrijorare.

El, care avea viziunea evenimentelor care vor urma, a simțit, a prevăzut că această reușită neprevăzută a Mișcării Legionare va aduce furtuni, uragane, poate chiar moarte pentru mulți... Așa s-a și întâmplat.

În timpul când era condamnat la închisoarea Râmnicu Sărat, i s-a organizat evadarea. El a refuzat, știind că prin jertfă, Mișcarea Legionară va birui, cunoscând învățătura creștină: "*Ca bobul de grâu să rodească, el, acest bob ca de aur, trebuie să fie băgat în pământ, să înverzească și așa să rodească*".

Nicolae Iorga, descris după fapte, nu după vorbărie demagogică

"Adevărul supără pe mulți oameni
Minciuna supără pe Dumnezeu"
(Proverb vechi)

Nimeni nu poate contesta, nici nega, că din punctul de vedere al omului de cultură, Iorga a fost o somitate.

Dar, ca om de onoare, ca om care trebuie să aibă un fond uman de simțire creștină, a fost o persoană lipsită de orice calitate umană, stăpânit de mândrie.

Faptele evidente, documentele, îl definesc ca un om rău la suflet, orgolios, răzbunător și lacom, mai rău decât orice om de rând. În perioada când a fost Prim-Ministru, ca nimeni altul a lăsat fără salariu timp de șase luni pe învățători. Când aceștia s-au plâns lui, marele savant, ca om politic le-a răspuns: "Aruncați-vă în mare !"

Asemenea oameni, ca el și Antonescu, care trec cu ușurință dintr-o parte în alta sunt oameni periculoși, adică capabili de a face mult rău cetății căreia îi aparțin.

Fiind un om extrem de orgolios și invidios el, Nicolae Iorga, a fost mereu în divergențe, conflicte dure, cu mai toți oamenii de cultură.

O greșeală de neiertat, mai gravă decât toate ale lui a fost că el, fiind cel care a înflăcărat întregul tineret studențesc, dirijându-l viguros spre un naționalism înflăcărat, ca apoi tot el să fie cel care a lovit cu brutalitate, făcându-se "coada" la

"toporul" cu care Regele Carol al II-lea, evreica lui, Lupeasca, și călăul Armand Călinescu, au asasinat tineretul cel mai valoros dintre cele două războaie mondiale.

Până în anii 1934-1935, Iorga a fost cel mai iubit dintre toți profesorii, aclamat de întreaga studențime română.

Pe măsură ce a început să trădeze ideea naționalistă, tineretul, a început să-l părăsească și să treacă de partea lui Corneliu Zelea Codreanu care venea cu un naționalism normal, practic și cu rezultate pozitive.

Codreanu, pretindea că numai printr-o pregătire mai bună decât a acelor venetici, de toate națiile, România poate să progreseze și țara să fie condusă de români.

Iorga, cu firea lui exagerat răzbunătoare, avid de daruri materiale, părăsind tineretul prin trădare, se alătură bandei regale.

Lupeasca, femeia fatală, prin implicarea căreia în țară începe un întreg șir de asasinate, cunoscând firea și caracterul lacom, de mărire a lui N. Iorga, îl ademenește, făcându-l consilier regal, invitându-l la masa regală, dându-i medalii diferite și multe cadouri substanțiale. Ea, împreună cu Armand Călinescu, reușesc și-l captează în banda lor.

Nicolae Iorga, devine astfel, principalul asasin al tineretului, pe care doar cu 2-3 ani în urmă, îl îndemna cu înflăcărare să îmbrățișeze naționalismul.

Atunci când Lupeasca și Carol II, au cerut să se facă ceva pentru a astupa gura celor care manifestau, cerând cu voce tare, în presă, alungarea evreicei din Palatul Regal, Nicolae Iorga a venit cu soluția care a fost pe placul celorlalți de a scăpa de legionari, redând întâmplări din altă țară, unde bântuiau haite de lupi agresivi, și spunând că

cel mai bun dintre vânătorii cu lunetă caută și lovește drept în cap conducătorul haitei de lupi. Odată acesta căzut mort, restul haitei intrând în derută, ușor poate fi nimicită în totalitate.

Ideea lui Iorga a fost acceptată total și de ceilalți 3 din banda regală. La ziua hotărâtă, printr-un telefon dat lui Armand Călinescu, de către rege, planul asasin a fost pus în aplicare.

În mod documentat, în urma declarațiilor aflate la dosarul justiției, Nicolae Iorga se face vinovatul moral principal pentru asasinarea celor 14 legionari, în frunte cu Corneliu Zelea Codreanu, în noaptea de 29/30 noiembrie, 1938.

De la acea dată, în continuare, s-a săvârșit un adevărat genocid asupra tineretului legionar.

Cu toate aceste urgii dezlănțuite, prin "coada de topor" – Nicolae Iorga, el nu trebuia să fie ucis atunci și în acele împrejurări.

Pentru marea lui contribuție la crime și dezastre, el trebuia să fie judecat de întregul popor la momentul potrivit.

Încă și astăzi, oameni care fug de adevăr acceptând minciuna, chiar și în fața dovezilor, nu vor să se convingă că legionarii nu l-au omorât pe Nicolae Iorga, ci cei care au vrut să facă rău Mișcării Legionare, aruncând năpastă în sarcina ei.

Chiar dacă astăzi sunt suficiente dovezi de arhivă și mărturii că altcineva se face vinovat de acest asasinat, în continuare se vehiculează aceeași minciună.

A fost el, Iorga, mare ca om de cultură – adevăr la care ne asociem și noi ca legionari – dar o spunem, categoric: ce păcat că n-a știut, că n-a putut să se păstreze ca om curat, cu siguranță că ar fi fost omul cel mai stimat al țării.

Azi, și peste ani, el, în urma faptelor săvârșite, pe drept cuvânt, va figura în rândul marilor călăi ai neamului românesc.

Istoria va pune pe fiecare la locul meritat, dacă vrem să trăim în adevăr.

Din presa vremii aflăm că în 1907 Iorga a fost acuzat ca instigatorul Răscoalei Țărănești, în care au murit peste zece mii de țărani...

În cartea sa "Blestemele lui Iorga", V. Blănaru Flamură, îl descrie documentat, așa cum a fost ca om, și cât rău a putut să producă în viața lui...

După 60 de ani de la asasinarea lui Nicolae Iorga, un popor imbecilizat aproape în întregime de o propagandă aberantă pune aceeași întrebare ...

"***Dar cu Iorga ce-ați avut ?***"

Socotelile dușmanilor Leginii au fost aproape perfecte. Până și comandantul Legiunii, Horia Sima rămăsese convins că Traian Boieru și câțiva camarazi de ai săi și-au pierdut cumpătul (văzând că marele vinovat rămâne nepedepsit) și au înfăptuit acea crimă împotriva orgoliosului savant.

...

La acea dată a fost greu ca legionarii să-și imagineze că un agent al Moscovei ar putea să se infiltreze în rândurile Legiunii.

...

Prezenta acestui agent a ieșit la iveală mult mai târziu din atitudinea regimului comunist din România față de familia lui Traian Boieru, precum și din legăturile acestuia

cu securitatea sub forma unor "afaceri". (Traian Boieru fiind refugiat în Germania de Apus, ținea legăura cu KGB-ul prin securitatea română, sub masc de legionar "răzvrătit").

...

Nicolae Iorga a fost victima propriului său orgoliu de a se vedea și în fruntea politicienilor așa cum era (pe merit) în fruntea intelectualității române și chiar a celei mondiale.

...

Ura savantului împotriva lui Corneliu Codreanu ajunsese în stadiu de demență. Cercurile oculte ale palatului i-au putut manipula slăbiciunea asigurându-și spatele cu această mare personalitate a culturii românești.

Pizma împotriva lui Codreanu și dorința de a obține mizerabila glorie politică, l-au împins pe marele savant în ițele mașinațiunilor politice unde clocoteau toate mizeriile, imoralitățile și trădările ... Dar, înainte de toate dorea să-i vadă pe Codreanu și pe adepții săi în mormânt.

I-a văzut ... Au urmat consecințele.

...

La asasinarea lui Nicolae Iorga au colaborat Antoneștii, NKVD-ul, și serviciile engleze, toți cu un numitor comun: compromiterea Mișcării Legionare, în fața opiniei publice interne și externe.

Cea mai bună caracterizare a savantului a făcut-o un țăran:

"Unde-i multă minte, e și multă prostie".

"Să tragem învățătură din cele ce s-au întâmplat odată"...

"Oameni ca Stalin, Hitler și Antonescu, în proporție cu mărimea Țării Românești, goliți sufletește de acea scânteie divină, devenind oameni satanizați, bolnavi de ură, au făcut rău, nu numai adversarilor, ci și poporului căruia îi aparțineau".

Antonescu și Jilava

Descris așa cum a fost, și după evidența faptelor lui, spun că și el, Antonescu, ca și Nicolae Iorga, a fost un om stăpânit de o mândrie feroce, fără cea mai mică părticică de umanitate, fără o cea mai mică scânteie dumnezeiască. Ca și Hitler și Musolini se credea el însuși Dumnezeu pe pământul românesc. Credința lui și-a sprijinit-o pe minciună și setea nepotolită de a fi el, singur, totul, ignorând chiar și pe Regele Mihai ... !

L-a mințit pe Dumnezeu și țara întreagă, călcând cu brutalitate anti-creștină, anti-umană, jurământul dat fată de Dumnezeu și țara întreagă, depus la preluarea puterii, a statului Român, declarat în perioada aceea Stat Național Legionar, prin lege.

Trăind și mințind, după ce își asigură acordul, sprijinul lui Hitler, organizează împreună cu serviciul secret și a unei părți din armata română, cea mai mârșavă lovitură de stat, la data de 21 – 23 ianuarie 1941.

Absolut toate declarațiile, toate argumentele lui că legionarii au dezlănțuit Rebeliunea din 21 ianuarie 1941, reprezintă un șir întreg de minciuni, bine pregătite, având-u-l de partea lui pe un mare dușman al mișcării legionare, Ică Antonescu, și pe șeful serviciului secret.

Ura și invidia au pus stăpânire pe întreaga lui ființă, după ce Horia Sima, comandantul Mișcării Legionare, i-a

refuzat lui Antonescu repetatele cereri făcute cu insistețâ și presiune de a-i preda întreaga comandă a Mișcării Legionare.

Exact așa a făcut și Regele Carol al II-lea, cerând comanda totală a Gărzii de Fier lui Corneliu Zelea Codreanu.

Dacă această cerere nesăbuită a lui Antonescu ar fi fost satisfăcută, atunci toate calomniile mincinoase prin care a fost acuzată pe nedrept Mișcarea Legionară, toate scenele grosolan de mincinoase scrise în acea carte intitulată "*Pe marginea prăpastiei*", acele filme alcătuite prin trucaje exagerat de mincinoase, asbolut totul n-ar fi avut loc.

Orice om care vrea să afle adevărul, dacă cunoaște aceste motive, își poate da seama ce poate face ura, invidia, dintr-un om care, după spusele doctorului Milcoveanu, cu o fișă medicală (Antonescu), cu o înșiruire lungă de cruci, ar fi fost internat forțat într-un spital de boli nervoase.

În mintea lui bolnăvicioasă stăpânit de o mândrie fără margini, a dovedit în continuare și prin încercările lui de a reface Mișcarea Legioară prin denumirea "Noua Gardă de Fier – Antonescu-Codreanu". În acest sens, în 1941, a dat comunicate în presă, de mai multe ori, trimițând și formulare vechilor legionari, să se desolidarizeze de Horia Sima și să vină alături de el, schimbând și salutul legionar din "Trăiască Legiunea și Căpitanul" în "Trăiască Generalul și Legiunea".

Corect, cinstit, orice om de bună credință, cunoscând aceste fapte, își poate da seama că toate încriminările făcute asupra Mișcării Legionare, au fost făcute dintr-o răzbunare diabolică că nu i s-a dat comanda pe care o

ceruse.

Acțiunea lui, de a reînființa "Noua Gardă de Fier", la care de la început își alăturase câțiva bătrâni legionari, în continuare, oricâte sforțări și oricâte metode a întrebuințat, toată mașinația lui de a lua comanda Mișcării a fost un eșec total care l-a incitat și mai mult la acea ură fără margini contra legionarilor, pornind marea prigoană contra celor care n-au vrut să semneze adeziunea, ca el să devină șeful Mișcării Legionare.

În ura lui fără margini, cuprins ca de o turbare, a profanat și distrus mausoleul de la Casa Verde, unde erau înmormântate rămășițele lui Moța și Marin plus cele 14 morminte, în frunte cu cel care a înființat Mișcarea Legionară (Codreanu). Acțiunea a fost atât de bine organizată, de distrugătoare și așa de secret făcută, încât nici astăzi nu s-a aflat unde sunt acele rămășițe pământești. Această acțiune criminală poate fi socotită tot atât de gravă ca și aceea din 30 noiembrie 1938, când Corneliu Zelea Codreanu, împreună cu alți 13 legionari au fost strangulați, împușcați, deshumați de 2 ori, turnându-se peste ei var nestins, iar a doua oară acid sulfuric (vitriol).

Vina mare a lui Antonescu este și aceea că măcar atunci când și-a dat seama că noi, românii, vom intra sub influența comunismului sovietic n-a hotărât ca dosarele noastre, ca legionari, să fie distruse.

Poliția dictaturii Antonesciene, nu numai că nu le-a distrus, dar le-a și agravat punând diferite inscripții (periculoși, fanatici etc.), crezând că prin predarea lor ca plocon, noii poliții comuniste, ei, poliția veche, își va îmbunătăți situația.

Rezultatul a fost că aproape întreaga poliție a dictaturii

antonesciene și-a găsit ca răsplată, pentru trădările făcute, moartea prin lagăre și închisori.

În luna iunie-iulie 1941, pentru că nu au avut motiv să mă aresteze, la lovitura de stat din 21 ianuarie, m-au arestat cu câteva luni mai târziu.

Motivul arestării fiind cel uzat, ca pe bandă, atât de Antonescu cât și regimul comunist – activitate legionară, constând în aceea că un coleg de serviciu, pe care l-au ademenit cu diferite promisiuni, a declarat că veneam la serviciu îmbrăcat în cămașă verde, amenințând pe cei care spuneau ceva urât despre legionari.

La proces, avocatul apărări mi-a spus: "Dacă tăceai desigur că nu aveau pentru ce să te condamne".

La ultimul cuvânt care mi s-a acordat de către președintele consiliului de judecată îmi aduc aminte că am declarat:

"Sunt acuzat că am mers la serviciu în cămașă verde. Eu nu știu nici până la această dată că ar exista vreun articol de lege care să interzică purtarea unei cămăși de culoare verde".

Situația mea materială nu-mi permitea să cumpăr alte cămăși și să le arunc pe cele trei de culoare verde. În afară de acest lucru, știu, așa cum știe toată țara, că această ***cămașă verde a purtat-o și dl. General Antonescu***.

Cred că această afirmație confirmă cele spuse de avocat.

Sentința a fost că mi s-au dat 3 ani de închisoare pentru activitate legionară, activitate care a constat în purtarea unei cămăși pe sub haină a unei cămăși de culoare verde.

O dată judecat și condamnat, am fost dus și întemnițat la închisoarea Jilava.

În perioada aceea s-au făcut arestări mari, încă necu-

noscute în țara noastră, până la acea dată. Toate închisorile erau pline, peste limita lor de cazare. De asemenea în acea perioadă sălile destinate pentru judecarea proceselor nefiind suficiente, s-a recurs la improvizări de săli de judecată în diferite săli de instituții de stat. Procesul nostru, s-a ținut într-o cameră de clasă a Liceului "Gheorghe Lazăr". Am fost reținuți 25 de zile până la proces. În furia cea mare a lui Antonescu, ar fi vrut să bage la închisoare întreaga generație de tineri.

Cu acest dosar, întocmit de poliția generalului Antonescu, începe calvarul vieții mele; pe baza acestui dosar, în continuare, puterea comunistă m-a chinuit, m-a torturat, îngroșând dosarul din ce în ce mai mult, până în 1964, continuând sub altă formă până la așa-zisa revoluție din 1989.

După procesul de la Liceul "Lazăr", transportat cu duba de pușcăriași la Jilava, am făcut cunoștință pentru prima dată cu cea mai temută închisoare din vremea aceea.

Tirania lui Antonescu s-a transmis ca un fulger în toți cei care conduceau închisorile, transformându-se din oameni în fiare sălbatice.

Că Antonescu era un om rău, o spunea și porecla lui care circula, pe ascuns și în cadrul armatei române, fiind cunoscut sub numele de "Câinele Roșu". În mod sigur că răutatea lui a făcut ca toți comandanții de închisoare și gardienii să devină oameni cruzi, fără nimic omenesc în ei.

Pe vremea aceea, adică în 1941, cuvântul "Jilava" producea cea mai mare teamă și groază. Jilava, înainte de a fi destinată a fi închisoare, a fost fort de apărare a orașului București. Toate camerele destinate deținuților erau sub nivelul pământului, la circa 8 m deasupra camerei în care

lvarul nopților noastre, pornite de la ideea că acei gardieni deveniți mai răi decât se poate exprima în cuvinte, ne-ar putea împinge în acele gropi de 4 m^2 și de 2-3 m adâncime. Ne îngrozea această idee gândindu-ne că nici o moarte n-ar fi mai groaznică decât aceea de a fi înecat în acele gropi. (haznale care emanau mirosuri insuportabile).

Odată isprava săvârșită, cei mai mulți se simțeu ușurați de o mare povară, printre ei însă mai erau și unii care se îndoiau de reușita acțiunii.

Directorul ofițer cu minte cazonă, în răutatea lui fără limită, a bătut în cuie toate ferestrele, văruindu-le pe dinafară, în așa fel încât să nu poți vedea ce se petrece și când trec ceilalți cu descărcarea acelor tinete.

În situațiile cele mai grele oamenii ca să poată supraviețui capătă niște reflexe și îndemânări în plus față de cei care trăiesc în mediu normal.

Din fiecare cameră erau câte unul, doi, care avea curaj riscând la o grea pedeapsă, ca atunci când se înapoia de la acea groapă de mizerie în pas alergător, trecând pe lângă fereastra camerei lui, râcâia cu 2 sau 3 degete varul de pe geam, astfel ca fiecare cameră avea un locșor micuț, prin care putea vedea cine sunt cei care trec pe lângă fereastra lor. Dintre cei care nu credeau în reușita acțiunii pe rând s-au postat în fața acelor mici zgârieturi ca la un post de pândă de mare importanță, supraveghind ce se întâmplă cu ploșnițele aruncate în groapa aceea.

Mărturisesc că și eu care îl ascultam pe Emil am avut o tremurare de groază, parcă și o umbră de îndoială, deși credeam că ce-mi spunea era adevărat.

La un moment dat, unul dintre cei care supraveghea evenimentele care se pot întâmpla afară, neputând vorbi,

cuprins de groază, făcea semne cu mâna să vină și alții să vadă acel fenomen de necrezut.

Ploșnițele aruncate în groapă numai după 2-3 ore au început să iasă și într-o formație de coloană înaintând sigur către un obiectiv cunoscut, acele ploșnițe, una lângă alta, pe mai multe rânduri, se îndreptau cu exactitate pentru a-și ocupa poziția avută. N-am putut să înțeleg atunci când Emil mi-a relatat acest fapt, așa cum nu-l pot înțelege nici astăzi, cum au putut acele insecte să treacă prin zid. Oricât m-aș strădui nu pot să înțeleg acest miracol, de aceea am renunțat să-i găsesc vreo dezlegare.

Înainte de 21 ianuarie 1941, Antonescu, în planul lui diabolic de a da lovitura de stat, a schimbat prefecții județelor din întreaga țară. Aceștia erau legionari și nu avea încredere în ei, fiind înlocuiți cu ofițeri activi din cadrul armatei române, ce îndeplineau, desigur, ordinele sale. Așa se face că la data la care am fost arestat și întemnițat, ddirector al groaznicei închisori era ofițerul Vasile Marin, om mărginit și la suflet. Ticul său era ștersul transpriației cu șapca de pe cap; gest pe care-l făcea des și care indica depășirea puterii sale de înțelegere în funcția pe care o avea. Bila sa er lipsităde păr pe din afară, dar era plină pe dinăuntru cu răutate și cu o întreagă colecție de înjurături, de care abuza din plin. La fel de răi erau și subalternii săi.

Deci, în 1941, paza și conducerea închisorii era asigurată de cadre militare devotate orbește lui Antonescu.

În 1948, când am fost din nou arestat și întemnițat în groaznica Jilavă, director era acel tuciuriu păros și fioros, un fel de "King-Kong" numit Maromet.

Comuniștii, după ce au preluat bine destinele țării, pen-

tru că nu aveau încredere în comandanții închisorilor, cadre militare, i-au schimbat pe propriile cadre, persoane bolșevizate "de încredere". Maromet de la Jilava a fost și a rămas în memoria celor care au avut nefericirea de a-l cunoaște, ca un prototip al răului absolut.

Și astăzi, după 54 de ani de la întâmplări, acest individ este coșmarul nopților noastre. La fel ca el au fost și ceilalți, directori de penitenciare și lagăre de pe tot cuprinsul țării noastre. Iadul a stăpânit atunci pământul românesc și astăzi pământul acesta geme de greutatea groaznicului fratricid.

Poate că unii vor critica mărturisile noastre, evenimentele descrise nefiind reținute într-o ordine strict cronologică, altele repetându-se. Rămâne însă mărturia vie a omului care a trăit sperând și sperând a trăit. Declar și că autorul nu și-a propus să facă literatură, dorind numai să rețină crudele întâmplări și evenimente la care a fost părtaș. Să reținem astfel că tot ceea ce s-a întâmplat în lagăre și închisori nu se putea reține decât în minte, iar timpul brăzdează, cum știm, memoria ... Cei drepți sufletește vor înțelege însă de ce cartea este așa cum este. Pentru toți aceștia, largă mântuire. Pentru ceilalți, rugăciune, pentru dobândirea luminii adevărului.

Gabriel Bălănescu, în cartea sa, descrie închisoarea Jilava ca "Împărăția Morții" unde trona "Împăratul Negru", ca model de om degenerat, turbat de ură și răutate.

Deținuții mai vechi, care îi cunoșteau cruzimea, făceai orice numai să nu dea ochii cu el.

Dacă îi răspundea cinstit la întrebarea lui brutală; – "Ce-aifost tu, mă banditule ?" El spunând : avocat, profe-

sor sau preot, altă vină, nu-ți mai trebuia. Începea să te lovească în cap și peste tot corpul cu sete, lăsându-te plin de sânge, Gardienii care îl însoțeau întotdeauna câte trei sau patru, cu greu îl scoteau pe cel bătut, plasându-l în spate.

Asemenea oameni, stăpâniți de instincte de ucigași, în anii aceia de groază, în afară de Maromet la Jilava au fost și ei directorii de la Gherla, Pitești, Aiud, Midia, Sighet și alte locuri de calvar.

Când un ziarist l-a întrebat pe Ciolpan, fost director la închisoarea Sighet: "Cum se face totuși, că, în perioada cât ați fost director, au murit ca distrofici, cei mai mulți deținuți politici?", acesta a răspuns cu nerușinare: "Eu nu știu ce s-a-ntâmplat în celelalte închisori. La mine, deținuții politici, erau grași și rotofei, aveau grădină de zarzavat proprie și crescătorie de porci. Odată pe săptămână tăiau câte un porc și-l băgau la cazanul de mâncare al deținuților".

O minciună cum nu se mai putea mai mare.

Cei care au avut neșansa să treacă prin acea închioare și totuși să scape cu viață, au mărturisit că la Sighet s-a murit de foame și tratament inuman. Porcii care se tăiau acolo, tot ce era carne și șunci tranșate luau drumul Bucureștilor la Organele Superioare de Partid în cutii frigorifice. În cazanul deținuților intrau doar copite murdare, râturi, fătăciuni, dacă erau scroafe și intestine nespălate. Adevăruri greu de crezut de cei care nu le-au trăit. Iar când un alt ziarist a pus din nou aceeași întrebare: "De ce au fost atât de mulți morți ?", nemernicul de Ciolpan a răspuns cu cinism: "Ce era să le fac eu, dacă au venit la închisoarea mea bătrâni și bolnavi ?!" La așa răspuns, nici un comentariu ... !

De la Jilava am fost transportat într-un vagon dubă CFR, dotat cu un mijloc de tortură drăcesc, presați unii peste alții în despărțituri mai mici (vagonul fiind de tablă, vara, în luna august, era foarte greu de suportat, plus lipsa de apă și lipsa de mâncare).

Când am ajuns la Aiud, la poarta de intrare era scris cu litere mari **AICI ZAC DUȘMANII ȚĂRII**.

Toate aceste răutăți au fost conduse de oameni răi, primul fiind g-ralul Antonescu iar al doilea Ică Antonescu.

Ceea ce s-a petrecut cu viața noastră în acea închisoare, vârf de suferință, au descris-o destul de mulți alți foști deținuți politici cu mai multă pricepere decât mine.

Înainte de a îndeplini cei trei ani de pedeapsă, adică cu un an mai devreme, am fost trimis de la Aiud direct pe front, unde armata română lupta în disperare, la cotul Donului.

Am fost unul dintre cei care au trăit partea cea mai neagră și crudă a războiului, deoarece de la Aiud am fost trimis pe front însoțit de acel ordin secret pentru a fi folosit în cele mai grele misiuni.

Dealtfel, aceasta a fost soarta întregului tineret legionar trimis pe front.

Antonescu, în ura lui fără de margini, vroia să scape în felul acesta de întregul tineret legionar care a refuzat să i se alăture lui.

Ajuns la regimentul 34 infanterie, Constanța, am fost profund îndurerat, revoltat sufletește, când am văzut că am fost repartizat la un detașament (batalion) format în majoritatea lui din delincvenți de drept comun, scoși din închisoare (hoți, tâlhari, criminali, vietași), care oricum ar

fi fost, erau trimiși la moarte. M-a îndurerat mult faptul că toți soldații din acea unitate au fost îmbrăcați numai în "reforme" (zdrențe bune de aruncat la gunoi), iar ca încălțăminte li s-au dat opinci făcute din anvelope de cauciuc de mașină, iar altora "reforme" de bocanci cărora li s-a pus talpă de lemn.

În marea lui megalomanie, Antonescu credea că poate să ocupe întreaga Rusie, neținând seamă de dezastrul armatei franceze conduse de genialul Napoleon și nici de strategia marelui voievod Ștefan.

Deci, bazat pe fapte, afirm că acest om n-a avut nici un strop de umanitate sau oricât de puțină teamă de Dumnezeu, trimițând forțat pe front chiar peste graniță, la mii de kilometri, o armată neînzestrată, fără armament suficient și în mod intenționat cerând trupelor germane ca cele mai grele poziții să fie ocupate de români.

Acolo, pe front, am întâlnit trupe italiene și trupe maghiare care erau ca niște figuranți. Stăteau acolo mai mult pe lângă focuri, în loc să intre în luptă în tranșee.

În țară, tot din cauza răutății și mândriei lui Antonescu, în baza unei înțelegeri făcută cu Hitler, a secătuit întreaga provizie de rezervă, nemai fiind grâu și nici petrol.

În vremea aceasta, în țară, se făcea o pâine neagră ca pământul iar puțin mai târziu amestecată cu mălai, de multe ori alterat.

Pe atunci circula lozinca pe ascuns rostită: "Antonescu și Mihai ne dau pâine cu mălai", iar la sate, din lipsă de petrol oamenii își făceau o amărâtă de luminiță (opaiț), adică o cârpă înmuiată în grăsime. Motivația era că "totul merge pentru front".

Ca după orice faptă săvârșită, rezultatul confirmă dacă a fost bună sau rea.

De pe urma acestui nemăsurabil sacrificiu, România s-a ales cu cea mai cruntă sărăcie, cu sfâșierea de teritoriu, fiind și astăzi una dintre țările cele mai sărace din Europa.

Vecinii noștri, unguri, bulgari n-au depus nici un fel de zel în această mare încleștare dintre popoarele cele mai mari. Astăzi sunt mult superioare nouă în toate privințele.

Oricine poate să-i ridice orice monument oricât de mare acestui tiran; noi, care am suferit atât de mult de pe urma lui, nu-l putem considera decât așa cum a fost, adică un tiran, care și acolo la peste 2000 de km, unui soldat care fura o găină sau o bucată de pâine îi aplica pedeapsa barbară de 25 de lovituri "pe fundul gol".

Tot dintr-o răutate greu de explicat, sub patronajul lui și al lui Ică Antonescu s-a întâmplat acea profanare a mormintelor de la Casa Verde.

Și totuși, poate a avut și el o fărâmă minusculă de căință, căci după ce a fost condamnat la moarte, stând în aceeași celulă cu Eugen Cristescu șeful "Serviciului Secret" printre altele i-a spus: "Nu-i așa Cristescule că era mai bine dacă ajungeam la o înțelegere cu băieții ?"

Socotesc că aceste câteva cuvinte au ceva asemănător cu acelea rostite de tâlharii de pe crucile alăturate crucii lui Iisus. Poate acea tresărire de căință este o recunoaștere în fața morții că este vinovat de comportarea pe care a avut-o... Dumnezeu să-l ierte pentru ce rău a făcut.

Cine vrea, ridică-i monumente...

Poate pentru cuvintele de adevăr rostite de către Eugen Cristescu înaintea morții:

"Noi socotim că omul e bine să fie cântărit după faptele

lui ziditoare, nu după vorbe goale !...

Și după fericirea adusă românilor : înrobire, sărăcie, datorii, pierderi din trupul țării."

"Atunci, în 1941, La Jilava, ca și în 1948, la Securitate, la Rahova, «Mort am fost și am înviat»".

Unul din marile secrete datorită cărora am fost sprijinit de Dumnezeu, acolo la Jilava, în anul 1941, pentru a nu cădea total în deznădejde, a fost faptul că, în acele condiții grele, a fost o categorie de tineri legionari cărora m-am alăturat și eu, asta nu numai atunci la Jilava, ci și în restul anilor de închisoare. Acesta a fost și motivul pentru care, regimul comunist, după cei 3 ani de detenție dați prin sentință judecătorească, m-a ținut în continuare, pe baza unui ordin al Ministrului de Interne încă 10 ani – poate ar fi bine să scriu de două ori zece ani, deoarece mulți nu vor putea crede că poți fi ținut în închisoare atâția ani fără nici un fel de sentință judecătorească.

Tinerii legionari mai sus pomeniți, la Jilava și în toate celelalte închisori au fost purtătorii de speranță în ziua sfântă a libertății.

În toate închisorile au fost tineri și mai puțin tineri care au întreținut cu succes o atmosferă caldă, prietenoasă și veselă. Chiar în regim de extremă severitate această stare de a învinge deznădejdea, funcționa în șoaptă de la om la om.

La Jilava descrisă la începutul acestui capitol, recomandările celui care a întemeiat Legiunea (Arhanghelul Mihail), de a folosi perioadele de închisoare ca loc de

meditație, acumulare de cunoștințe, deci de cultură, a funcționat din plin.

În cele două, trei ore pe zi destinate pentru despăduchere se spuneau poezii încurajatoare, cu temă creștină, patriotică, se cântau încet cântece religioase, patriotice și legionare.

Tragedia trăirilor în închisori și lagăre, atunci, când s-a putut, le-au transformat în ore, și ani de educație culturală.

E ușor de înțeles pentru cei care iubesc adevărul că legionarii care au suferit cu anii prin acele locuri grele de detenție nu pot să fie socotiți oameni fără cultură, chiar dacă unii dintre ei au avut doar 3-4 clase primare. Ei, legionarii au transformat anii de suferință în ani de studiu.

La Jilava, la începutul anilor de suferință, în 1941, se cântau printre altele și două cântece legionare făcute atunci.

Primul cântec era un cântec de blestem al trădării lui Antonescu. Păcat că nu-mi mai amintesc decât începutul. Oricât l-am căutat nu l-am găsit scris nicăieri. Cântecul avea o melodie semnificativă și potrivită actului de trădare.

"Cămașa verde ne-ai furat tirane
Ca Iuda jurământul l-ai trădat
Dar Dumnezeu din cer și Arhanghelul Mihai,
...."

Al doilea cântec pe care mi-l amintesc (fiind ajutat și de alții), a fost "***Dragă mi-e cămașa verde***".

DRAGĂ MI-E CĂMAȘA VERDE

Dragă mi-e cămașa verde
știți și voi.
Când o îmbrac ce bine-mi șede
Semnul României noi
Simbolul sfânt de biruință
L-am avea.
E oprit dar în credință
Și în inimi am putea ?
Plânge țara plânge Neamul,
Frați surori.
Sus se lăfăie Tiranul
Noi zăcem în închisori
Dară Domnul grijă poartă
De Români.
Duh de Căpitan s-arată
Cu pandurii sus pe culmi
Du-ne-n luptă Căpitane
Hai cu noi !
Și-om lupta cum sunt vulcanii !
Curgă sângele șuvoi,
Vom muri, dar camarazi
Și Arhanghelul din cer
Ne vor răzbuna și brazii
Vor forma noi Nicadori.

Tot atunci, în 1941, circula poezia "Percheziție la Jilava" (un mijloc de tortură în plus). În toți anii de închisoare

am avut ca sprijin credința în Dumnezeu, speranța în ziua libertății și cele mai frumoase versuri ale lui Radu Gyr și ale altora.

Cei fără studii înalte, după 10-20 de ani și-au însușit o cultură de grad superior și în loc de diplome și doctorate, au primit la eliberare o mică, dar foarte valoroasă diplomă cu o inscripție de doar trei cuvinte "**FOST DEȚINUT POLITIC**".

PERCHEZIȚIE
(un mijloc de tortură în plus la Jilava)

E toamnă, e noapte și e ploaie, iar noi, schelete goale.
A curs în curte, ceru-i poloboc, prin mari băltoace,
deținuții, droaie
Desfac boccelele pe jos ca la talcioc.
Un temnicer, cu mațele pestrițe,
se leagănă pe lângă osândiți
Și grohăie, obezul cu peglițe roșii:
"Căutați bine... că ăștia sunt mari bandiți"

Și rând pe rând, trosnesc din cusături
Cămăși și hainele-nvechite, mirosind a mucegai,
Ce cad apoi în zloată și noroi,
Ca niște șoimi cu aripi jumulite.

Și-n timp ce rup, căci ăsta-i scopul lor
Mai zice unul – o vorbă cu piper:
"Ce-ai fost tu, mă banditule ?" – "Inginer"
"Iar tu ?" – "Episcop"; "Dar tu ăla ? – "Maior"

Rămași complect în pielea goală, că așa-i la percheziție,
Un dans grotesc, cu surle se pornește,
Ridică sus piciorul, ridică-ți tulumba ... boașele,
Întoarce-te, aplecă-te, desfă găoaza,
Arată ce-ai în gură, și între dește !

Se răsucesc scheletele pe un câlcâi ușor ...
Ca și marionetele pe ață
Episcopul, pesemne începător,
Căzu în fund ca un boboc de rață.

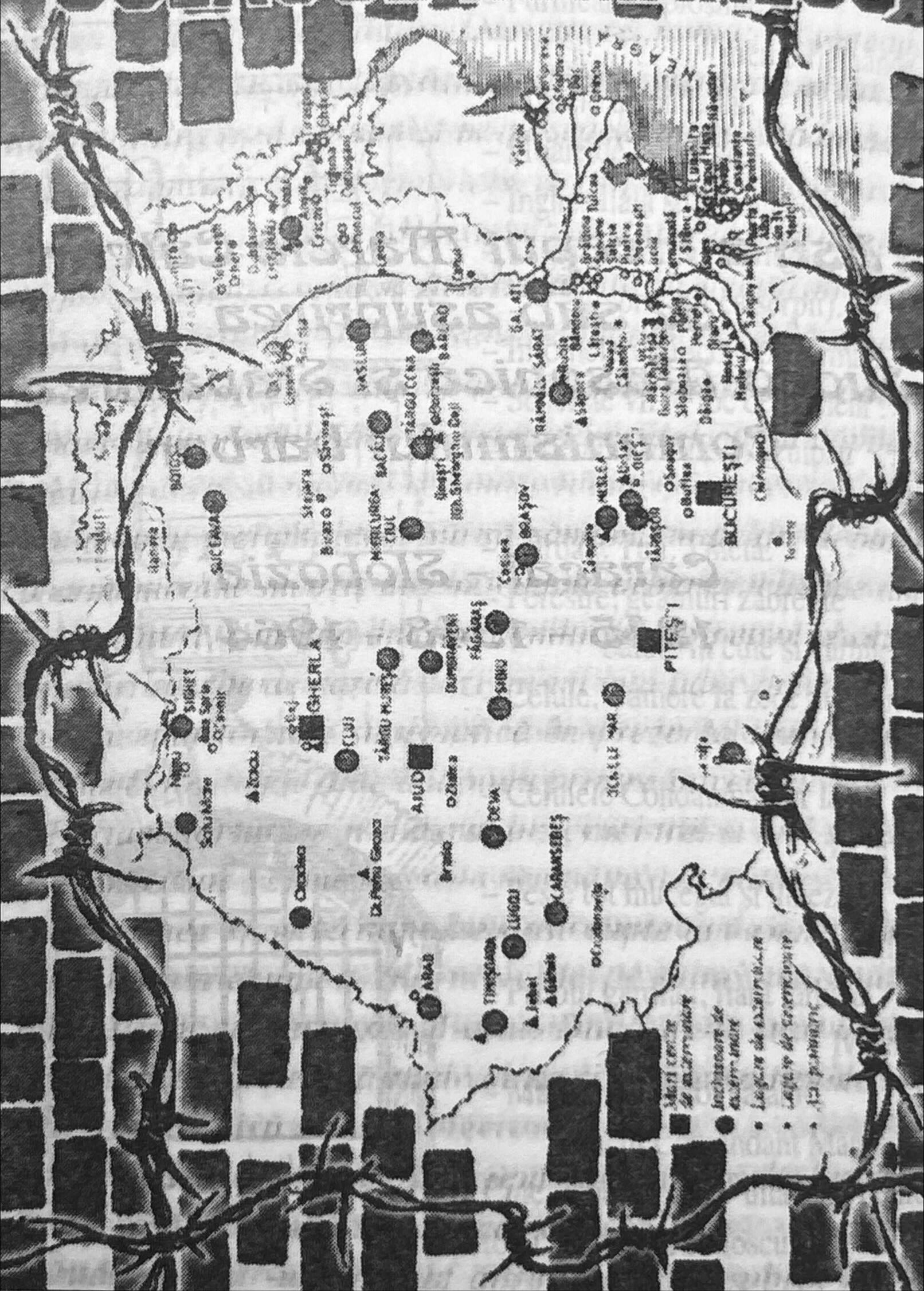
Apoi, când scotoci – te fură toate,
Căscată, zic și cuta ce-a din urmă,
Mânați cu pumni, cu cizme și ciomege
Spre poarta neagră se-mbulzesc în turmă

Iar de la subțioara care strânge
Legăturici cu boarfe ude leoarcă,
Pe trupuri goale, în ploaia cu solzi de gheață,
Cad lacrimi grele de umilință și durere.

Și înghițiți de gura grea de iad,
Sfâșietor, un urlet se ridică, sub durerea loviturilor,
În ritmul tobelor ce cad pe-acele trupuri slăbănoage
Un glas se-aude ca din iad...
"Omoară-i, ... Lovește-i... Ivănică !...
Ăștia-s bandiți", ... grohăie Satana Maromet.

MARTURISIRI DIN GULAGUL ROMANESC

MARTURISIRI DIN GULAGUL ROMANESC

PARTEA a III-a

Arestat înainte de vreme

...

Eu am fost arestat cu vreo trei-patru săptămâni înaintea marelui val de arestări operat de securitatea comunistă la 14-15 mai 1948.

Motivul arestării atât de grabnice a constat într-o notiță cu care regimul Antonescu îmi încondeiase dosarul personal: "Legionar periculos" ... iar mai jos securitatea comunistă mai adăugase: "Legionar fanatic capabil de orice acțiune de sabotaj împotriva statului".

Mințile proaspeților securiști școliți la Moscova erau capabile a face orice fel de legături "logice" între lucruri ce nu se leagă și fapte care nu există.

Astfel, în urma unei percheziții care a avut loc în casa unde locuiam și dețineam o cameră separată de restul locuinței, s-au găsit trei grenade de fabricație germană.

Gata, un astfel de armament numai un "legionar fanatic" poate să-l dețină și acela nu putea fi altul decât eu.

Prin apropiere se găsea un depozit de muniție al armatei române ... Din nou securiștii au tras concluzia: Acest legionar "fanatic" sustrage muniție din depozitul armatei cu care aprovizionează pe luptătorii din munți.

Eu eram angajat la C.F.R. deci "colac peste pupăză" aveam și permis de călătorie gratuită cu trenul. Și-or fi

zicând ei securiștii: "Ce ingenios a știut să-și aranjeze lucrurile" ...

Pe lângă satul în care m-am născut trecea o conductă de petrol de unde printr-o fisură se scurgea combustibil. Cineva a dat foc petrolului. Desigur că numai eu puteam fi bănuit de această faptă, asa că nu eram de lăsat în libertate. Regimul comunist se găsea la mare "ananghie" din cauza mea.

...

La anchetă

Am fost ridicat și dus la sediul securitătii din Calea Rahovei București unde mă aștepta vestitul călău căpitan Petcu.

Nici una, nici alta, trebuia să răspund unde am depozitat armamentul sustras din magaziile armatei, cu cine am avut legături, cum am dat foc conductei de petrol și altor întrebări aiurite de care astăzi nu-mi mai aduc aminte.

A început tortura sistematică în prezența unui medic precum și loviturile date anapoda printre întrebări.

Furtuna torturilor n-a durat o zi, nici trei și nici șase ci șase luni băute pe muchie.

Cu carnea sfâșiată și multe oase rupte am ajuns într-o stare de seminebunie.

Nu știam ce răspuns să dau. Dacă aș fi știut vreun secret l-aș fi dat pe fată căci voința și tăriile spirituale îmi erau complet distruse ...

În urma unei lovituri mai apăsate am leșinat intrând într-o comă profundă .. M-au considerat mort.

Înfășurat într-un cearșaf am fost dus la subsol într-o încăpere fără geamuri și întins jos pe cimentul rece.

După un timp mi-am revenit din leșin.

Pipăi în dreapta și constat că-i un cadavru rece în pielea goală. Pipăi în stânga – și acolo tot un cadavru în pielea goală. Din nou mi-am pierdut cunoștința.

A doua zi dimineață câțiva indivizi veniră să ridice cadavrele constatând că eu sunt viu.

A fost dus din nou la anchetă.

Bucuros de surpriza ce i-o făcusem anchetatorului acesta mă luă din nou la bătaie.

...

În timpul acestei lungi anchete s-a descoperit persoana care a dat foc petrolului ce se scurgea din conductă. S-a aflat că cele trei grenade nemțești aparținuseră unui ofițer român care le-a uitat acolo în timpul războiului ... S-a constatat că în depozitul de muniție al armatei române n-au existat niciodată acel tip de grenade ... Cu toate acestea călăii credeau că vor scoate ceva, ceva cât de puțin și de la mine.

...

Ajuns pe ultima treaptă a rezistenței, i-am zis anchetatorului:

– Semnez orice declarație, numai lăsați-mă în pace.

Bucuros de propunerea făcută de mine, anchetatorul a ticluit o declarație lungă cu tot felul de fapte imaginare cărora nu le-ar fi trebuit decât o singură probă materială ca să fiu condamnat la moarte. Am semnat acea declarație fără să o citesc. Apoi căpitanul Petcu, suspinând a pagubă îmi zise:

***– N-ai vrut să ne spui nouă nimic, pentru asta ți-am întocmit un dosar pe "cinste" cu care ești potcovit pentru toată viața.** Vei fi trimis spre a fi judecat de Tribunalul*

Militar Constanța de care aparține județul Ialomița unde ai domiciliul ...

La Tribunalul Militar Constanța

În anul 1948 mai existau judecătorii de instrucție. Magistratura încă nu fusese bolșevizată chiar sută la sută.

După ce mai mă dezmeticisem din crunta teroare la care am fost supus la Ministerul de Interne, mi-am dat seama că dacă recunosc cele semnate în declarația ticluită de securitate ușor puteam fi condamnat la 25 de ani sau muncă silnică pe viață, ba chiar și la moarte.

Nu era de glumit ...

M-am decis să nu mai recunosc nimic cu orice risc. Mai bine mor în torturi decât să-mi semnez cu propria mână condamnarea la moarte sau la temniță pe termen lung.

Am fost dus în fața judecătorului de instrucție. Acesta îmi puse întrebarea scurt:

– Recunoști declarațiile ce le-ai dat în fața organelor de anchetă?

– N-am dat nici o declarație la securitate.

– Cum așa? ... Nu-i aceasta semnătura dumitale?

N-apucase el să termine bine întrebarea că eu, pregătit fiind, mi-am aruncat zdrențele de pe mine arătându-i rănile lăsate de tortură .. I-am arătat tălpile picioarelor tumefiate, rănile de pe pulpe și spate din care unele încă nu se vindecaseră și mai sângerau ...

– Așa au fost smulse acele semnături de pe declarațiile ce le aveți în față, domnule judecător.

Judecătorul surprins de atitudinea mea plină de îndrăzneală înmuiase penița școlărească în cerneală și

tăcut scrisese pe coperta dosarului cu litere mari" "F.F. urgent procurarea de probe materiale" ...

O nouă anchetă

A procura probe materiale însemna o nouă anchetă.

Torționarul cel mai de temut de la securitatea Constanța era un plutonier pe nume ***Sulă****.*

Înainte de 23 august 1944 fusese hamal în port. Figură atletică de cel puțin doi metri înălțime și pe aceeași măsură de gros. Pe mine ușor m-ar fi ridicat doar cu o singură mână ca să mă arunce cât colo.

Te cutremurai doar privindu-i fața veșnic încruntată și exprimând o cruzime feroce.

Pe acesta l-a recrutat securitatea din Constanța.

Semianalfabet având lumea pe mână, fusese numit anchetatorul numărul unu căruia nu i se putea rezista, dar, deocamdată purta doar gradul de plutonier cu mari șanse de avansare pe viitor.

N-avea motive ca să mă bată. Nu trebuia să smulgă de la mine cine știe ce declarații. Trebuia să găsească ceva compromițător. În principal arme sau muniție. Dacă arme nu găsea, poate va găsi material de propagandă legionară sau orice ar fi putut fi considerat probă materială.

Ca să fie sigur că-i va merge bine ancheta a început cu tortura ... Printre altele, mi-a tras o palmă atât de tare încât mi-a spart timpanul la urechea stângă.

Ce n-a reușit călăul Petcu la interne, a reușit călăul Sulă la Constanța.

Sărmana mea mamă

...

Șeful securității din Constanța l-a însărcinat pe Sulă să verifice din nou situația celor trei grenade găsite în casa unde eu locuisem cu chirie. Rezultatul a fost același: În depozitul de muniție al armatei române din apropiere n-au fost înregistrate niciodată asemenea muniții.

Au abandonat această cercetare dar, începuseră alta.

Și-or fi zis în sinea lor cea neagră că nu-i posibil să nu găsească ceva cât de puțin la casa părintească unde eu demult n-am mai locuit.

În satul Lăpușteni, comuna Platonești (Ialomița) era casa în care am locuit. O casă nu prea dar bine îngrijită. Erau în satul Lăpușteni case mai mari dar nici una nu era atât de cochetă cu un adevărat miniparc de flori ce-și etalau culorile și îmbătau cu parfumul lor pe orice trecător, de primăvara până toamna târziu. În spatele casei aveam o mică livadă în care rodeau tot felul de pomi fructiferi de la cireși primăvăratici până la perii de iarnă ...

Mama mea (Maria) deși în vârstă de 76 de ani era încă ageră și bună gospodină.

Văduvă de război (tata murise în luptele de la Turtucaia) era vestită croitorească în satele din jur. Numai mama avea mașină de cusut în acele împrejurimi și câștiga bine reușind din propria-i muncă să întrețină acea mică dar splendidă gospodărie.

Dar iată că într-o zi veni năprasznica vijelie care a distrus totul și definitiv grăbindu-i și sfârșitul sărmanei mele mame:

Călăul Sulă primi ordin de la comandantul securității

din Constanța să facă o percheziție amănunțită la locuința mamei mele.

Sulă nu venise singur la percheziție ci însoțit încă de doi milițieni din comuna Platonești, adevărați monștri de aceeași teapă cu dânsul ... Și încă doi localnici ca martori asistenți.

În loc de bună ziua se zborși la mama privind-o de sus cu ochi încrâncenați:

– Să spui imediat unde a ascuns fecior-tu armele și muniția.

Biata mama a rămas mută de înmărmurire în fața acestei întrebări neașteptate ...

– Nu spui? ... Faci pe proasta? ... Și unde nu o însfăcă de păr zgâlțâind-o și urlând la dânsa: Vorbește sau te omor ...

Dintr-o zvârlitură a trântit-o la pământ sărind cu lăboaiele lui de ditamai malacu de peste 100 kilograme greutate. A călcat-o în picioare rupându-i câteva coaste și afectându-i ficatul.

Ca turbat a dărâmat soba de gătit și cuptorul. A spart soba de teracotă din cameră. Apoi cu un târnăcop a început să scoată dușumeaua rupând scândurile și scotocind pământul de sub ele.

A trecut la perchezitionarea pereților spărgându-i pur și simplu. A spart tavanul, a dărâmat coșul de fum iar apoi a trecut la perchezitionarea splendidei grădini de lângă casă.

Și n-a durat această percheziție un ceas, o zi sau două ci o săptămână întreagă.

În cele din urmă a găsit și o amărâtă de "probă materială". În cuibarul găinilor ascunsesem eu o lădiță de

lemn plină cu diferite obiecte artizanale confecționate de mine și de alți camarazi în lagărele de la Caracal și Slobozia în care fusesem internați noi legionarii imediat după 23 august 1944.

Aveam acolo o mulțime de sculpturi în os: diferite modele de cruciulițe, de troițe în miniatură, Cristi, Madone și o candelă artistic lucrată de un camarad al meu.

Acesta a fost unicul "trofeu", unica probă "materială" în baza căreia trebuia să fiu condamnat.

...

Prada pe care pusese mâna era prea ușoară, prea simplă. Ea trebuia completată cu o altă mișelie ca să ajungă la "greutatea" scontată.

Astfel plutonierul Sulă a strâns pe toți derbedeii și bețivii din sat instigându-i s-o alunge pe mama din localitate. Au făcut-o fără milă sau rușine .. Apoi s-au apucat să devasteze tot ce a mai rămas din casa ruinată:

Au smuls ușile, ferestrele, acoperișul, gardul ce înconjura gospodăria, acareturile și tot ce putea fi folosit la casele lor sau de pus pe foc ...

Din frumoasa gospodărie de altă dată a rămas doar o ruină ce inspira spaimă ca dărâmăturile după un cutremur devastator.

...

Sărmana mea mamă a plecat cu mâinile goale în comuna Săveni unde avea o rudă.

Preotul satului pe nume IANCU i-a găsit sălaș unde să locuiască: într-o căsuță mică din cimitirul satului.

Acolo a zăcut fiind hrănită de credincioșii satului miloși. După șase luni a murit și a fost înmormântată în acel cimitir.

Despre toate aceste lucruri am aflat mult mai târziu după ani și ani de zile ...

Dumnezeu vede și plătește

Zelul bolșevic al plutonierului Sulă nu i-a fost a bine. În timpul războiului fusese concentrat în armată.

Cum cunoștea toate dichisurile portului Constanța fiind hamal de meserie i s-a încredințat o misiune lejeră – aceea de a supraveghea activitatea prizonierilor ruși care lucrau îm port.

Și cu prizonierii – oameni fără nici o apărare – s-a comportat cu o cruzime nemaipomenită. Îi bătea crunt pentru cea mai mică abatere.

O dată a descoperit că unii au furat portocale (au furat ca să mănânce nu ca să le comercializeze). I-a bătut crunt de tot, iar pe unul l-a aruncat de pe vapor în mare de s-a înecat.

După pătrunderea trupelor sovietice în țară prizonierii eliberați l-au reclamat și NKVD-ul l-a căutat atâta până l-au descoperit cocoțat printre cadrele securității.

A fost arestat și condamnat la o pedeapsă mare.

S-a auzit despre el că ar fi înnebunit la una din minele din Maramureș.

Am mai cunoscut o astfel de bestie, un fost plutonier de jandarmi care imediat după 23 august s-a înscris în partidul comunist și avusese o ascensiune rapidă. Din plutonier fu avansat excepțional la gradul de locotenent. După câteva luni la gradul de căpitan și după alte câteva luni la gradul de colonel. Vânt prielnic îi bătea la pupa

corăbiei acestui monstru, dar nu pentru mult timp.

S-a descoperit că în timpul războiului era mâna dreaptă a unui moșier pe ale cărui terenuri lucrau prizonieri ruși.

De câte ori aceștia făceau vreo boacănă era chemat șeful de post ca să facă ordine ... și acesta-i bătea peste măsură de crunt pe bieții prizonieri.

Pentru aceste fapte a fost dat în judecată și condamnat la o pedeapsă mare.

Am auzit după un timp că în închisoare i-a fost sfârșitul pe drept și pe merit.

Judecata

...

Pe masa judecătorului se afla cutia cu sculpturile în os făcute parte de mine, parte de alți camarazi în cele două lagăre: Caracal și Slobozia.

Le studiaseră pe fiecare în parte poate-poate vor găsi pe spatele unui medalion vreun însemn legionar dar, spre disperarea lor, nu era nimic din ceea ce dânșii căutau.

Sentința s-a dat după câteva zile:

Trei ani închisoare corecțională pentru "deținere de obiecte interzise". Nu au menționat și care sunt acele obiecte că astfel s-ar fi făcut de râs ...

Deși pedeapsa fusese mică, aceasta n-a avut nici un efect asupra soartei mele în viitor. Efect a avut încondeierea făcută de căpitanul Petcu de la securitatea din București.

După expirarea celor trei ani de închisoare în loc să fiu pus în libertate am primit un anunț din partea ministerului de interne că mai am de executat încă 24 de luni

pedeapsă administrativă. După expirarea celor 24 de luni m-au mai potcovit cu încă 24 de luni – să nu fie cu supărare ... Au urmat trei ani de domiciliu obligatoriu și iarăși pedepse administrative tot din doi în doi ani (respectiv, câte 24 de luni) până când am executat 13 ani de închisoare și trei ani de domiciliu obligatoriu. Abia după grațierea din iunie 1964 am scăpat de năpastă.

Spre canalul Dunăre-Marea Neagră

... Am fost transportat la închisoarea Aiud pentru ispășirea celor trei ani de pedeapsă.

Cu greu, dar au trecut. Numai că "umana" securitate nu m-a uitat ci ținând cont de încondeierea dosarului meu la ancheta ministerului de interne îmi mai făcuse un cadou de 24 luni pedeapsă administrativă.

Sub greutatea acestei poveri, nu după mult timp un gardian citindu-mi numele de pe o listă mă anunță să-mi fac bagajul ...

De ici de colo de prin celule tot scoteau câte unul doi până când în curtea închisorii s-a format o coloană destul de lungă numărând peste 100 de oameni.

Drumul până la gară l-am parcurs pe jos, însoțiți de o strașnică pază.

Pe o linie moartă ne aștepta o scurtă garnitură de 4-5 bouvagoane printre care și unul mai acătări pentru gardieni. Acest vagon era amenajat cu paturi și toate celelalte trebuincioase unor oameni civilizați.

Călătoria deținuților în bouvagon era o raritate. N-am mai auzit ca deținuții, fie politici fie de drept comun, să fi călătorit cu astfel de vagoane. Aceasta însemna grabă

mare ...

Destinația era canalul Dunăre-Marea Neagră.

Trebuia să ajungem la destinație în două zile. Așa că ni s-a dat hrană rece pentru două zile: O jumătate kilogram de pâine și o bucățică de slănină sărată.

Au mai introdus în vagon un hârdău pentru necesități fiziologice și un hârdău cu apă de băut.

Garnitura a mai trecut și pe la alte pușcării din țară lăsând sau luând alți deținuți.

Ca să încăpem oarecum mai comod ne-am rânduit unul în brațele celuilalt. N-ar fi fost chiar atât de rău dacă-n două zile ajungeam la destinație, dar ca să stai într-o asemenea poziție 8-10 zile și nopți la rând e îngrozitor ...

Hârdăul murdăriei s-a umplut deversând, apa s-a terminat, mâncarea o terminasem încă din prima zi. O foame cumplită și mai ales sete a pus stăpânire pe toți. Strigam înnebuniți. Apă, apă ...

Într-o stație ni s-a dat apă și asta a fost tot ce am primit pe parcursul călătoriei.

Primirea la Cap Midia de către comandantul lagărului, BORCEA

În sfârșit, am ajuns la destinație.

Ieșiți din întunericul vagonului am fost pur și simplu năuciți de strălucirea soarelui primăvăratic.

În jurul garniturii de tren, la o oarecare distanță ne aștepta un cordon des de soldați cu baionetele la armă, iar mai în apropierea noastră un alt cordon de gardieni cu bâtele în mână.

Ne-au strâns pe toți grămadă și în fața noastră la o oarecare distanță apăru o matahală de om pășind țanțoș învârtind o coadă de târnăcop în mână. Era comandantul lagărului Midia – un zbir fără pereche – pe nume BORCEA.

Privindu-ne crunt, se vedea cum fermentează în el ura și prostia făcând bulboane.

După ce-și crăcănă picioarele pentru o mai bună stabilitate își începu discursul cam astfel:

– Ascultă bă. Aici ați fost aduși la mine ca să munciți până veți crăpa. Să munciți până veți cădea jos, apoi să vă sculați și iar să munciți. Dacă veți încerca să ciuliți acesta-i nașul vostru (Și ridică învârtind parul în sus).

Partidul n-o să vă dea de mâncare ca la chiori. Pentru mâncarea ce o primiți trebuie să munciți și să faceți trei norme .

...

Imediat, fără a ni se acorda nici măcar un minut de odihnă fuseserăm organizați în brigăzi și trimiși la muncă.

...

La rândul lor, gardienii cei câinoși ne-au ținut și ei câte un logos. Era normal, doar aveau și dânșii tot atâtea "doctorate" ca și crâncenul lor șef.

Printre altele ne-au explicat ce înseamnă cele "trei norme": Una pentru ministerul de interne, una pentru colonie și una pentru întreținerea noastră a deținuților.

Îndeplinirea normei

În lagărul Midia eram atât de slăbiți încât nici târnăcopul nu-l putem ține în mână, să nu mai vorbesc de barosul cel de trei kilograme (și până la 10 kg) abia că-l

puteam ridica de jos. Cum toate acestea numai cu astfel de scule puteam sparge stânca de granit ce trebuia încărcată în vagoane.

Cu tot zorul cu care ne îndemnau gardienii la muncă lovindu-ne și înjurându-ne nu realizam mai mult de un sfert de normă unde mai pui să realizăm trei norme, așa cum ne amenințaseră caralii la sosirea noastră.

Dar norma trebuia neaparat realizată, căci sistemul birocratic bolșevic condiționa lefurile funcționarilor civili și ale caraliilor precum și ale ofițerilor și funcționarilor civili de îndeplinirea normei.

Atunci mi-am dat seama cum funcționează sistemul birocratic comunist.

Dirigintele de șantier (care era un civil) întocmea raportul ce trebuia contrasemnat de caraliul care ne avea sub pază. Raportul de lucru era întotdeauna întocmit că norma a fost realizată.

Se mai întâmpla ca vreun caraliu proaspăt școlit la facultatea de "înalte" studii comuniste (de trei luni) să refuze a semna acele rapoarte de lucru supraumflate. Până la urmă tot el dădea de dracu că-l luau la rost ceilalți caralii lămurindu-l că de acel raport depindea propria-i leafă. Și omul se dădea pe brazdă ... Se mințea pe ruptele mai mult chiar decât în agricultură.

Nici noi deținuții nu ne lăsam mai prejos. Cu mintea mult mai sclipitoare decât a acelor "bolovani" de gardieni, am găsit o metodă ingenioasă de umplere a vagonetelor.

Desfăceam din rocă cu spițul și barosul plăci mari pe care le potriveam pe cant, 'în interior spațiul fiind gol. Dacă ar fi făcut cineva radiografia vagonetului l-ar fi

înregistrat ca pe un fagure de miere. Devenisem albine fără ac ...

Uneori eram loviți sau înjurați de gardieni dar, de cele mai multe ori aceștia se prefăceau a nu ne vedea căci minciuna noastră se potrivea cu a lor.

Am făcut noi socoteala exagerărilor comuniste care nu era de două, de patru sau de șase ori ci de cel puțin 12 ori.

Tot așa s-a mințit până au terminat banii prevăzuți pentru construirea canalului. Apoi s-a înscenat un proces cu "țapi ispășitori", s-au sistat lucrările luând sfârșit una din marile tragedii ale națiunii române.

La Midia, o fărâmă de pâine a fost scânteia vieții

Pâinea pentru acest lagăr se făcea la Valea Neagră și era neagră ca pământul dar, totuși era pâine.

Opt inși primeam o pâine – chipurile – de un kilogram. În realitate niciodată n-a avut mai mult de 900 grame.

Erau printre noi specialiști care stabileau cu exactitate greutatea.

Pâinișoara aceea mică trebuia să o împărțim noi în opt părți egale. Aici era arta cea mai deplină ca să o împărțim cât mai egal.

Arhitectul Pușchilă a făcut un tipar care se așeza pe pâine însemnând-o pe unde trebuia tăiată ... Apoi se tăia cu sfințenie nepermințându-se nici o pierdere, nici măcar o fărâmitură fie cât de mică. Am stabilit o ordine: Cu rândul, o dată la opt zile, fiecare era primul la ales porția. Alegerea se făcea numai cu ochii, mâinile le țineam oblig-

atoriu la spate.

La Midia fărâmiturile aveau rostul lor. Se făcuse un program precis când îi venea rândul, fiecărui ins din cei opt să primească firimiturile. Atunci când îi venea rândul să aleagă primul, îi reveneau și fărâmiturile.

Număram în sinea mea: Mai am cinci zile, mai am trei, mai am una ... Azi e sărbătoare. Mi-a venit rândul ... Și toate acestea, când te gândești că o fărâmitură nu era mai mare decât poate duce o furnică ...

Rația de pâine era completată cu un turtoi din mălai alterat. Era mărimea acelui turtoi cam cât un săpun de față, sau și mai plastic – cât patru cutii de chibrituri așezate una lângă alta.

Dimineața se primea terci, tot din mălai alterat sau surogat de cafea, la amiază – o ciorbă oarecare fără consistență, seara aceleași lături ca și la prânz, dar fără pâine sau mălai.

În interiorul lagărului mai era un lagăr denumit de către deținuți "țarcul morții" ... Despre aceasta – la un alt capitol.

O tragedie la "descărcări"

...

Era iarnă. Veneau vagoane cu pământ galben lipicios de la alte șantiere: Poarta Albă, Coasta Galeș etc. ...

Pământul se lipea de lopată astfel că la fiecare aruncare trebuia curățată și lopata. Acesta era un efort supraomenesc în care se consumau toate forțele noastre.

Dacă aruncai prea aproape de vagon pământul, acesta ajungea la roțile vagonului și atunci urma un alt chin și mai mare. Erai obligat să cobori din vagon și să-l mai

lopătezi o dată sub loviturile de bâtă ale gardienilor cei câinoși și fără pic de milă. Așa că efortul cel mare se punea la aruncarea cât mai departe a pământului.

Cu noi în brigadă lucra și un maghiar pe nume Lukaci. Acesta era grozav de harnic și ascultător dar, suferea mult de dorul soției. Toată ziua ne vorbea numai de ILONKA lui cât este de frumoasă și ce mare gospodină este.

La un momnet dat chiar ne-a plictisit cu poveștile lui mereu aceleași și l-am înfruntat zicându-i:

– Măi, tu părinți n-ai? Copii n-ai? Mai vorbește și despre aceștia.

Ne-a spus ceva despre părinți, pe scurt despre cei doi copii ai săi, până ajunsese la soție și iarăși dă-i cu ILONKA ...

Era obsedat. Plângea și muncea la disperare crezând că dacă procedează astfel va fi pus în libertate.

La un moment dat i s-a retezat cuiul de la lopată. Aruncând cu toată forța odată cu pământul a zburat și lopata ajungând până dincolo de plăcuța avertizoare "împușcare fără somație" cam cu o jumătate de metru.

Disperat de situație, Lukaci a strigat:

– Domnu' soldat, lopata ...

Soldatul din pază văzuse că a rămas numai cu coada lopeții în mână și-i făcu semn că poate să meargă să și-o recupereze.

Un ticălos de soldat din partea opusă a cordonului de pază (care – parcă aștepta o astfel de ocazie) l-a luat la țintă trăgând asupra sărmanului Lukaci (?) o rafală de pușcă mitralieră. Din poziția aplecat și-a lăsat doar capul

pe fierul lopeții aducătoare de moarte și dus a fost pe lumea cealaltă. Sufletu-i grăbit zburase – fără a privi în urmă – spre scumpa lui soție după care oftase atât de mult ...

Imediat s-a dat alarma pe întreg șantierul, s-a oprit lucrul. Prin văzduh zburau rachete roșii și iată-l pe comandantul Borcea însoțit de procuror că sosesc în grabă mare, să facă anchetă, să facă măsurători, să ia declarații atât de la deținuți cât șide la soldatul care i-a îngăduit să-și recupereze lopata ... Un tărăboi care a durat toată ziua.

Concluzia: "mortu-i vinovat".

Noi deținuții știam prea bine care vor fi concluziile înaintea oficialităților ...

Un călău între călăi

Cel mai turbat dintre gardieni era unul pe nume Oancea Opriș. Acesta bătea toată ziua la deținuți, cu sau fără vină. Era diavolul reîncarnat.

...

Într-o zi, un deținut ajuns la capătul puterilor a lăsat lopata jos zicând: "Pot să mă omoare că eu nu mai lucrez".

Când văzu aceasta gardianul Oancea îl prinse de guler și cu un ciomag începu să-l bată. Bătându-l se înverșuna tot mai tare parcă-ar fi concurat pe ultimele secunde la fugă.

Sărmanul om abia mai mișca și Oancea lovea mereu fără pic de milă.

Deținuții care erau mai în apropiere de victimă l-au

rugat pe gardian să nu-l mai bată:

– Domnule sergent, nu-l mai bateți că e pe moarte.

– Aaaa!! Banditilor, faceți "rebeliune"? A fluierat prelung pe alți gardieni din apropiere și soldați din corpul de gardă strigând cât îl ținea gura: "Bandiții au sărit pe mine ca să mă omoare ..."

Cei trei deținuți care s-au interpus între gardian și victimă au fost legați cu sârmă ghimpată și duși în afara șantierului în corpul de gardă.

Am auzit mai târziu de la dirigintele de șantier Nicolau că atâta au fost bătuți până n-au mai putut să se ridice de jos. Nu s-au mulțumit numai cu atât ci au mai asmuțit și câinii dresați pe dânșii ca să-i sfâșie ...

Au fost duși din lagăr și nimeni n-a mai auzit de ei.

Tot nașul își are nașul

De la un moment dat acest tiran nu mai apăru pe secție. Cu toată mizeria ce ne-o făceau ceilalți gardieni, am simțit o mare ușurare, dar teama că va apărea din nou persista ... N-a mai apărut. Ce s-a întâmplat am aflat mult mai târziu de la același diriginte de șantier.

Sergentul Opriș Oancea în demența lui teroriza nu numai pe deținuți ci și corpul gardienilor cu care era tovarăș de nemernicii reclamându-i comandantului lagărului că pactizează cu "bandiții", acuză din cale afară de gravă în situația când la fiecare ședință gardienii erau intoxicați cu "ura sfântă" și "distrugerea dușmanului de clasă".

Într-un fel oarecare îl concura în mârșăvie chiar și pe comandantul lagărului, Borcea.

Se știe că mișelul nu admite niciodată să-i stea în față un alt mișel care să-l depășească ...

Într-o bună zi, ceilalți gardieni s-au vorbit să-i dea o "lecție" pentru învățătură de minte. L-au prins undeva la întuneric, i-au pus o pătură pe cap și i-au tras o bătaie atât de zdravănă încât după câteva săptămâni a dat ortul popii.

Nu s-au făcut nici un fel de cercetări pentru a se stabili cauza morții. Mare pagubă ... cu un mișel mai puțin.

"*DROAȘCA*"

"Droașca" era o căruță cu care se aducea pâinea de la brutăria din Valea Neagră.

Între loitre avea montată o ladă lungă căptușită cu tablă zincată. Să fi tot avut lada lungimea de 1.70 – 1.80 metri și lată cât încăpea între roți. Partea din spate era rabatabilă.

Toți știam că este o căruță specială cu care se transporta pâinea. Dar, vai .. . această căruță mai avea o întrebuințare de care am aflat mult mai târziu.

Aproape în fiecare noapte în jur de ora două când deținuții dormeau cuprinși de amarnica trudă din timpul zilei, "droașa" încărcată cu morți în pielea goală trecea spre punctul de lucru denumit "descărcări" unde cadavrele erau aruncate în mâl de la înălțimea de câtiva metri. Încet trupurile celor fără de nume se afundau în acel noroi subțire ca un terci, ba uneori mai rămânea laba unui picior sau ceva din mână ce nu apuca să se scufunde până dimineața, dar, și aceste urme se ștergeau odată cu descărcarea primelor vagonete cu pământ și toate treceau în veșnică uitare.

Hârtia salvatoare

Lucram pe fundul canalului la capătul ecluzei unde canalul trebuiasă dea "mâna" cu marea.

În acea fundătură bătea continuu un curent teribil de rece. Dacă la suprafață temperatura aerului de iarnă era – să zicem – de minus zece grade celsius, jos pe fundul canalului temperatura scădea (după aprecierea noastră) sub minus 20 grade celsius.

Îmbrăcați în zdrențe de pușcărie rupte și rare în țesătură am fi înghețat cu toții dar, Dumnezeu ne-a trimis salvarea: Hârtia.

La Midia era o stație de betoane unde venea ciment ambalat în saci de hârtie. Parte din această hârtie, deținuții o procurau cu ocazia vărsării cimentului în tomberoanele marilor betoniere, parte din hârtia binecuvântată de Dumnezeu ne-o procurau angajații civili ai canalului ce lucrau ca meseriași pe diferite utilaje sau mai știi ce osturi aveau pe acolo.

Hârtia de sac și bucăți de pături sau prelate le găseam la începerea lucrului pe sub lespezile de piatră. Uneori am găsit sub acei bolovani și bucăți de pâine care ne-a fost de mare ajutor trupurilor noaste secătuite de foame.

Și azi după atâta amar de timp, îi pomenesc în rugăciunile mele pe acei bărbați miloși care ne ajutaseră (deloc fără riscuri) în acele vremuri de mare cumpănă a vieții noastre. Acești anonimi au fost veritabili creștini și adevărați români.

Dimineața ne trezeam cu vreo două ore mai devreme începând echiparea – respectiv – înfășurarea în hârtia de

sac. Ne înfășuram mai întâi mijlocul, bustul, apoi picioarele. Totul foarte bine mascat ca să nu fim prinși de gardienii cei veșnic pânditori la ieșirea și intrarea pe poarta lagărului. Puțini sunt aceia care-și dau seama cât protejează hârtia contra frigului.

Încălțămintea – la rândul ei – era făcută ferfeniță. Pericol mare de a ne îngheța picioarele ... Am găsit soluția salvatoare: Din acele bucăți de pături și prelate am improvizat "tuzluci" (un fel de pâslari) legați cu zdrențe ca să se țină de picioare apărându-ne astfel împotriva năprasnicului ger al iernii 1951/1952.

Dacă ne lăsam în voia sorții ne-ar fi degerat picioarele trebuind a fi amputate.

Când e vorba de supraviețuire, omul devine extrem de inventiv.

Furtuna

La colonia Midia deținuții erau scoși pe poartă chiar și pe vreme de intemperii, când nu se putea lucra. Nu conta că sunt scoși la prima oră sau chiar după amiază. Important ea să fie scoși.

Dacă nu erau ieșiți pe poartă deținuții, pentru acea zi, colonia nu încasa nici un ban. Se diminuau și lefurile gardienilor, nici șantierul nu încasa nimic deoarece nu avea cum să mintă că s-a realizat ceva. Așișderea veniturile ministerului de interne (sărăcuțul de el) se diminuau și ele și de aici pornea scandalul și mizeria ...

Totuși, când exista pericolul (de a se asigura paza deținuților) era prea mare – nu se ieșea la muncă.

Exista – însă – un punct de lucru unde munca nu putea

fi sistată sub nici un motiv. Acela era la descărcarea blocurilor de beton sau ale marilor pietroaie cu care se construia digul.

Aceste mari greutăți erau aduse cu bacurile și descărcate cu macaraua. Dacă, nu se descărcau la timp, șantierul plătea sume importante pentru staționarea vaselor cu care erau aduse.

Munca la acest punct de lucru era ușoară dar, pe cât de ușoară – pe atât de periculoasă.

...

Se făcuse ora zece și din cauza ninsorii prea abundente deținuții încă nu fuseseră scoși la muncă.

Dar iată că un gardian deschisese ușa barăcii și zise:

– Patru voluntari pentru descărcarea bacului. Dacă nu se ofereau voluntari, atunci, numea gardianul patru inși.

Rapid m-am oferit eu și camaradul meu pe nume Călin și încă doi care aveau paturile mai aproape de ușă.

...

Pentru moment vântul parcă încetase, la fel și ninsoarea. Dar, dinspre mare se vedea un nor negru ce întuneca întreg orizontul, pe măsură ce se apropia. Și unde nu începu să bată un vânt rece ca preludiu unei mari furtuni. Fulgii de zăpadă înghețată se îndeseau din toate părțile, valurile mării înfortunate creșteau mereu izbind malul și stropind santinelele bine echipate cu șube, iar pe deasupra pelerine de ploaie cu glugă.

Până țâșnea un alt val la fel de mare, apa de pe pelerine era înghețată. Și tot așa înghețând, stropi după stropi și apă după apă, cele două sentinele se transfromaseră în scurtă vreme în două mumii înfășurate în gheață cu arme cu tot.

Noi cei patru deținuți, era oarecum mai favorizați, căci stăteam în adăpostul unei gherete ceva ai mari privind cu groază la stihiile naturii dezlănțuite și mai ales la soarta celor doi soldați nevinovați cum deveneau sloiuri de gheață tot mai mari.

Vântul întețindu-se începu să se clatine și micul nostru adăpost ...

Fraților plecăm. Dar ce facem cu santinelele? N-am stat mult pe gânduri și din manelele ce le foloseam la împinsul stâncilor în mare și din cele câteva căngi am întocmit un fel de sanie sau mai bine zis tânja pe care i-am pus pe cei doi soldați ambalați în gheață și le-am șoptit la ureche să stea nemișcați că-i ducem la colonie.

Norocul nostru a fost că pe drumul de acces destul de strâmt exact deasupra râpei ce dădea în mare, zăpada era spulberată și am reușit să trecem fără să ne prăbușim în mare.

La vreo 300 de metri de colonie am întâlnit o patrulă care se îndrepta spre punctul nostru de lucru. Și-au dat seama că în acel loc s-ar fi putut întâmpla vreo nenorocire.

Cum ne-au zărit conducătorul patrulei – un tambur cretin din naștere – începu să ne înjure și să ne lovească strigând la noi: "Bandiților", datorită vouă ne mor nouă tovarășii (deși se vedea bine că soldații nu sunt morți) ..

Și cam așa ni s-a mulțumit pentru că i-am salvat pe cei doi soldați de la moarte ...

Un avocat ce-și primește "onorariul"

Într-o zi când ne întorceam de la muncă văd în poartă o figură cunoscută. Era unul din proaspeții arestați și

aduși direct din lagăr fără nici o cercetare prealabilă.

Îl chema Belizarie, avocat de meserie. Avea o statură uriașă de aproximativ 2 metri și o burtă enormă. Se vede că-i prospătură întrucât nu-i scăzuse nimic din burtă. Gardienii se perindau ca să-l vadă și cu această ocazie să-i ardă câte o palmă, un pumn, un șut în spate, și urlau la dânsul: "Uite «burjiul» care ne-a supt sângele" și jap ...

Termenul de "burjui" era de proveniență bolșevică proaspăt importat din U.R.S.S.

Le zic eu celorlalți camarazi din brigadă:

– Vedeți voi namila cea proaspăt arestată? ... E o veche cunoștință.

Înaintea războiului, în timpul regimului cuzist care a durat vrep 40 de zile, din ordinul său am fost arestat și ținut într-un beci al postului de jandarmi și bătut aproape în fiecre zi din dispoziția acestui om. Primise o funcție politică importantă și își permitea. Acum abia își primește onorariul cu dobândă pentru faptele de atunci.

Nu mă bucuram deloc de pățania bietului om dar, nici inima nu mă lăsa să nu fac acest raționament. Orice ticăloșie se plătește mai devreme sau mai târziu ...

Prin oamenii noștri de la birouri am aranjat ca să fie repartizat în brigadă cu mine.

Ajuns în aceeași baracă a dat ochi cu mine, el ditamai uriașul iar eu un prichindel pe lângă dânsul, s-a speriat începând să-și ceară scuze pentru comportamentul când lumea i-a fost pe mână. Își recunoștea greșeala și plângea.

– Ce plângi ca un prunc sau ca o muiere! În închisoare nu se plânge. Eu și toți cei din jur te vom ajuta pe cât este posibil.

Singurul ajutor ce i-l puteam da era să-l plasăm la mijlocul coloanei atunci când brigăzile ieșeau sau se întorceau de la muncă. Favoarea fusese destul de mare căci dacă stătea pe margine, toți gardienii îl plezneau care mai de care distrându-se.

În câteva săptămâni s-a topit pur și simplu încât burta se lua la braț cu spinarea. Din acea burtă enormă mai rămăsese doar o piele scârboasă care-i spânzura în față ca un șorț. Când voia să se urineze trebuia să-și ridice "poalele" mai întâi spre a nu se urina pe dânsul.

Nu cunosc prin ce intervenții a fost scos din lagăr și pus în libertate.

N-a stat el mult în lagăr dar, cât a stat a fost suficient ca soarta să-i plătească mișeliile trecutului.

După mulți ani l-am întâlnit la Țăndărei. Când m-a zărit s-a oprit locului înfiorat de spaimă. Apoi a făcut stânga împrejur și aproape alergând s-a pierdut pe niște ulițe lăturalnice.

Mișelul numai când este zorit de nevoie poate să dea ochii cu victimele sale. În celelalte cazuri se topește din fața lor.

Bravul meu camarad Călin

Din anul 1938 și până în 1964 am cunoscut multă lume fie ei camarazi legionari alături de care luptasem sau alte personalități mai importante sau obscure cu care am tras greul închisorilor comuniste ... Dintre toți acestia cel mai mult m-a impresionat un tânăr frate de cruce de undeva de lângă localitatea Pucioasa pe nume Călin.

Mă împrietenisem cu el încă din timpul transportului

de pomină în bouagoane de la Aiud la Midia.

Era un flăcău bine făcut, sprinten în mișcări și ager la minte.

Sosiți la Midia, trebuia să coborâm din vagoane în cel mult cinci minute. Așa fusese ordinul dat de acel comandant – monstrul Borcea.

Vagoanele nu aveau scări de coborât iar terasamentul era la înălțime. Puțini au fost cei ce puteau să sară din vagon și să rămână în picioare. Cei mai mulți își dădeau drumul rostogolindu-se ca dovlecii. Dacă ezitau să-și dea drumul în jos din vagon, îi xoreau cu lovituri de bâtă gardienii ...

Călin, mai vioi decât mine sări înainte iar când mi-a venit rândul mie ca să cobor (eu cel scund de statură) m-a prins ca pe o minge.

... Încă de la locul coborârii din vagoane ne-am ținut aproape unul de celălalt și astfel am rămas tot timpul nedespărțiți.

Tocmai absolvise un liceu industrial când fusese arestat. Meseriaș de calitatea întâi și cu multă fantezie. El era cel care ne lustruia cozile de lopată spre a putea fi folosite fără să ne rănească. Prin îndemânarea lui am învățat și noi ceilalți să confecționăm la repezeală "tuzluci" care să-i punem peste încălțăminte spre a nu ne îngheța picioarele. Eu fu acela care în câteva minute a înjghebat acea sanie de pomină cu care am salvat pe cei doi soldați încremeniți în pelerinele lor înghețate ... Ne ușura munca și prin exemplul său ne ținea moralul ridicat.

Pentru mine, acest flăcău a fost un model demn de urmat. Îi simțeam superioritatea din toate punctele de vedere ...

Șobolanul din burtă

De la un timp observă că devenii tăcut. Slăbise mult din cauza hranei ce era sub limita supraviețuirii.

Privindu-l mai cu atenție citesc pe fața lui umbra disperării și privirea aceea specifică omului care se pierde. El, care în fiecare dimineață ne sfătuia ce trebuie făcut ca să mai supraviețuim o zi, nu mai deschidea gura ci cu un ușor tremur privea în gol ... În timp ce lucram sub loviturile și zbieretele gardienilor, îl văd că mestecă ceva în gură.

– Ce faci Căline?

Nu mi-a dat nici un răspuns.

– Ia deschide gura ! i-am zis cu autoritate. Era pentru prima oară când mă ridicasem oarecum deasupra lui.

A deschis gura și aceasta era plină de pământ.

– Ești nebun? ... Mănânci pământ? ...

– Ce să fac? Simt că am un șobolan în burtă. Se învârte când în drepta când în stânga. Dacă nu-i dau ceva, mă rupe pur și simplu pe dinăuntru.

– Vai ție, ai să mori din cazua aceasta.

– Nu se poate. Acest pământ conține și elemente comestibile, nu vezi cum se întinde ca untul – și-mi întinse pe palmă un fel de mâl vâscos care se întâlnea între lespezile de piatră.

Nu trecu decât vreo două zile și Călin căzu ca fulgerat. Fu dus la infirmerie. (Și în lagărul Midia a existat o infirmerie. Comuniștii erau grijulii ... au îndeplinit și această formalitate).

După alte câteva zile a murit. Nu știu dacă trupul aces-

tui brav camarad a fost dus și îngropar în cimitirul lagărului sau transportat cu "droașca" și aruncat în mâlul de la punctul de lucru "descărcări" ... Chiar și moartea lui mi-a fost mie de învățătură: Că disperarea ce vine din interior e mai periculoasă, mai mortală decât regimul de exterminare aplicat de comuniști.

Lagăr în lagăr

Când garnitura de bouvagoane sosise la Midia aducându-ne pe noi cei cu pedepsele terminate, atunci se isprăvea amenajarea unui țarc "special" în interiorul lagărului.

Un număr de cinci barăci (patru mari și una mică) fuseseră înconjurate regulamentar cu trei rânduri de sârmă ghimpată. Jur-împrejurul acestui țarc erau amenajate alte vreo 15 barăci care constituia lagărul propriu-zis în care am ocupat și noi cei proaspăți veniți câte un loc.

Ni s-a atras atenția de la început sub strașnică amenințare că nu avem voie să ne apropiem de acel țarc întrucât acolo sunt izolați cei ***leproși*** *și există un pericol iminent de a contacta această groaznică boală.*

Nu eram noi chiar atât de proști ca să credem minciunile acelor caralii neisprăviți cărora un accident al istoriei le dăduse puteri discreționare asupra celor ajunși pe mâna lor.

Din contră, curiozitatea de a afla ce se întâmplă în țarcul "leproșilor" se mări la maximum.

Astfel, nu după mult timp l-am rebotezat noi (numai pentru noi) cu denumirea de "țarcul morții".

Greu ne-a fost să aflăm criteriile după care s-au ghidat

zbirii regimului aducând anumite persoane (probabil) precis determinate în acel groaznic țarc.

Totuși anumite concluzii puteau fi trase.

La un moment dat în acel țarc fu introdus generalul Mociulschi ... De aici am tras concluzia că ofițeri superiori care au luptat pe frontul de răsărit și care nu puteau fi acuzați legal în justiție de "crime de război" fuseseră aduși în acest țarc al lagărului iar caralii le ziceau acestora tot "criminali de război".

Alții dintre noi cei in afara țarcului "mortii" au recunoscut pe unii foști demnitari ai regimurilor trecute, oamenii de onoare care n-au fost amestecați în politică dar avuseseră o atitudine plină de demnitate ...

Și în sfârșit veșnicii legionari care nu puteau lipsi când comuniștii săvârșeau crimă după crimă ... legionarii constituiau în omorurile săvârșite de comuniști "pâinea cea de toate zilele" fără de care celelalte asasinate n-ar fi avut nici un "gust".

....

Printre cei din țarc am recunoscut (cu mare greutate) pe un legionar.

Acesta fusese impiegat de mișcare la C.F.R. Era un bărat înalt și de o mare frumusețe fizică și spirituală. N-a avut nici un grad în Legiune, nici funcții și nici activitate-sau alte implicații. În schimb atitudinea morală și ținuta în orice împrejurare fusese cu adevărat legionară, ireproșabilă. Cred că acesta a fost motivul introducerii acelui tânăr în lagăr.

Comuniștii nu suportau asemenea figuri demne și pline de influență care-i eclipsau ... Acestea trebuiau distruse ...

Regimul alimentar al celor din "țarcul morții"

Mâncarea pentru cei destinați morții rapide prin înfometare era pregătită în aceeași bucătărie ca și a celorlalți dar, în cazane separate.

Dimineața li se servea și lor ca și nouă celorlalți un surogat de cafea – respectiv – orz prăjit, sau terci. Dar, nu primeau acea bucățică mică de pâine care constituia pentru oricare singura ***scânteie de viață.***

La prânz și seara li se pregătea un fel de lături din varză împuțită sau gogonele pe care alte cantine trebuia să le arunce la gunoi nefiind bune pentru consum. Din când în când mai primeau și aceștia câte o porție de turtoi din mălai alterat.

În timpul verii le pregăteau un fel de ciorbă rară din fel de fel de buruieni în care predominau frunzele de mărar sau pătrunjel ...

Trupurile acestora slăbiseră într-atât încât nici nu mai arătau a oameni ci aschelete ambulante. Dacă oarecând ai fi avut printre dânșii vreo cunoștință, cu greu o mai puteai recunoaște acum în situația în care ajunseseră aceștia. Și eu cu mare greutate l-am recunoscut pe acel impiegat C.F.R. ce oarecând fu un bărbat de o rară frumusețe.

Chiar și mersul lor era schimonosit. Parcă pășeau săltând din călcâie asemeni unor specii de antropoide.

În "țarcul morții" pământul era gol, ca pârjolit. Oamenii au mâncat toată iarba, orice buruiană. Cucută să fi

fost sau mătrăgună și pe aceastea le-ar fi mâncat.

Chiar și pământul fusese scormonit căutând rădăcini. Și acelea toate-toate au fost mâncate.

Nu mai existau nici insecte, nici șoareci nici șobolani, nici râme, nici șerpi sau broaște. Vai de steaua acelui câine sau pisici ce trecând printre sârme ar fi dorit să fie mângâiate de acei nenorociți. Era ultima "mângâiere".

Broasca din gât

În imediata vecinătate a "țarcului morții" era o porțiune de teren mlăștinoasă ce se termina într-un tău plin de broaște. Acolo își depuneau broaștele ouăle din care ieșeau mormoloci atunci când timpul se încălzea. Apoi acești, mormoloci deveneau broscuțe mici toți deodată. S-a întâmplat a atunci când mormolocii se transformaseră în broscuțe să se stârnească o mare vijelie. Și iată că un vârtej (un fel de ciclon mai rar întâlnit în Dobrogea) a ridicat apa din băltoacă aruncând- o cu tot cu broscuțe în incinta lagărului.

Ca lupi au sărit oamenii înnebuniți de foame prinzând și înghițind de vii acele broscuțe.

Când nimic viu nu mai era prin incintă decât cei destinați morții prin înfometare, deținuții ridicară ochii spre cer rugându-se:

– "Mai dă, Doamne, o ploaie cu mană de broaște ca să ne săturăm și noi" ...

Nu-mi mai amintesc împrejurarea, dar, am reușit să vorbesc cu acel CFR-ist pe care-l cunoșteam – la câteva săptămâni după acea întâmplare, acesta mi-a relatat următoarele:

– "Și eu am înghițit broaște și s-a întâmplat ca ultima să fie ceva mai mare caremi s-a oprit în gât. Parcă o simt și acum în același loc mișcând".

Desigur, aceasta era doar o senzație cu care rămăsese omul. Nu era posibil ca după 5-6 săptămâni de la eveniment broască să-i fie în gât.

Igiena în "țarcul morții"

În acel țarc nu se dădea apă pentru spălat. Apă pentru băut se aducea cu un hârdău și se împărtea cu o căniță mică. De abia ajungea la stâmpărat setea, dar cum să mai ajungă și pentru spălat.

Într-o zi călduroasă se porni o ploaie repezită de vară. Acele schelete (nu oameni) își aruncaseră în grabă zdrențele de pe dânșii și ieșiră printre barăci în pielea goală ... Un spectacol terifiant. Parcă s-au deschis mormintele și dau năvală morții ... Ridicau mâinile în sus scoțând niște sunete ce nu erau omenești. Era un fel de scâncet amestecat cu urlet de fiară flămândă.

Atunci am văzut trupurile acelor oropsiți pline de bube, de rapăn scârbos, după atâta necurățire... Aceasta fusese unica baie pe care o făcuseră, de alta nu-mi amintesc.

Și moartea îi secera într-una. Zilnic câte unul câte doi morți scoși pe targa improvizată. Zilnic erau duși în cimitirul special al lagărului (Numai lagărul Midia își avea cimitirul său "special"). Iar morții de noaptea erau aruncați în mâlul lacului ...

Deținuții au prins din discuțiile (probabil ale gardienilor) că Borcea – comandantul lagărului – ar avea fir direct cu minsterul de interne, căruia în fiecare seară îi

raporta situația din lagărul Midia ... Că ar fi fost încurajat și chiar instigat să termine cât mai grabnic cu "banditii" ... Zvon ce mări și mai mult starea de disperare a deținuților.

Generalul Mociulschi

Nu mult după sosirea mea în lagărul Midia, se răspândi vestea că în "țarcul morții" a fost internat și generalul Mociulschi.

Bărbat bine legat a fost supus îngrozitorului regim de înfometare până când a devenit un adevărat schelet, o mortăciune care cu greu se târa pe cele două picioare, bărbat ce în timpul războiului făcuse mari bravuri pe frontul de răsărit.

Acum, mai rămăsese din acest bravostaș abia o umbră.

Numele generalului era arhicunoscut de toată lumea și gardienii se întreceau să se afirme că cine sunt ei și ce a ajuns dânsul.

Generalul a profitat de acea batjocură a gardienilor făcând pe măscăriciul pentru o cârmoja de pâine aruncată în batjocură de vreun gardian analfabet sau favoarea rezuirii unui ciubăr din care se servise terciul.

Din frumoasa lui uniformă de vânătorde munte, ajuns acum în zdrențe de pușcărie, generalul era de nerecunoscut.

Parcă-l văd și acum cu un crac la pantaloni mai lung și unul mai scurt. Cracul mai scurt era prins pe la rupturi cu bețe. Era petrecut parte peste parte și legat cu sfori improvizate.

I s-a îngăduit generalului să-și facă o lădiță ce o purta

pe umeri în bandulieră. În loc de curea își confecționase o sfoară din zdrențe și ce mai găsise prin lagăr niște perii de lustruit bocancii. Mai avea și o cutie de conserve rug-inită în care procurase (nu știu cum) funingine. Cu toate aceste obiecte bine înzestrat făcea pe lustragiul.

Cum vedea generalul în țarc vreun gardian-țigan borât de-ți era silă să privești la el, îi zicea acestuia:

– "Să trăiți domnule ofițer. Generalul Mociulschi stă la dispoziția dumneavoastră să vă lustruiți cizmele, să vă faceți mustața în ele.

Ca batjocura să fie și mai mare, gardianul își aprindea și o țigară ... zicându-i: dacă o iei este a ta.

Generalul sărea în sus încercând cu ambele mâini să apuce țigara mult dorită dar, gardianul împroșca mucul de țigară cu arătătorul ceva mai departe în praf sau în gunoi de unde îl ridica generalul potolindu-și patima profundă.

Îi spuneau gardienii generalului: Ia spune generale, cum făceai tu pe front când porneai la atac.

Atunci generalul își potrivea lădița cu "scule" cum își potriveau ofițerii porthartul, ridica mâna dreaptă (în care ținea peria din zdrențe) în sus și striga: "Ba-ta-li-on, ascultă comanda la mine, La atac înainte! Ura ... ura ... ura ..."

Noi cei ce asistam pe furiș la aceste scene ziceam că generalul a înnebunit. Dar unii ziceau împotriva: Nu. Generalul nu-i nebun ci viclean. Prin aceste șiretenii încerca să supraviețuiască.

După părerea mea era și una și alta.

Mult mai târziu, după ce toate s-au terminat, am auzit de la alții care au stat la Jilava în aceeași cameră cu

Mociulschi.

Generalul s-a explicat convingător că numai procedând astfel a putut să supraviețuiască cruntului regim de la Midia.

Percheziție în "Țarcul morții"

Într-o zi comandantul lagărului, zbirul cel mare, Borcea, își căuta cu înfrigurarea cățelușa "Mida" (o botezase după numele lagărului Midia), dar cățelușa a dispărut ca-n palmă.

A strâns toți gardienii dându-le poruncă severă să fie căutată peste tot. Zadarnic, n-a fost găsită ...

Începu să strige amenințător: Văleu-văleu, mi-au mânat-o legionarii (când era vorba de fapte grave toată lumea era legionar indiferent de culoarea politică pe care o avea).

Ne-am dat seama că se va face percheziție în "țarcul morții" ca să găsească măcar rămășițele pământești ale sărmanei cățelușe.

Chiar așa s-a întâmplat.

Cunoșteam procedura percheziției în "țarcul morții". De aceea m-am pregătit din timp ca să fiu prezent să văd cu ochii mei ce vor găsi.

Regula era ca să ia din lagăr doi inși cu o pătură în care se strângeau toate "corpurile delicte" spre a fi aruncate la gunoi.

Când gardianul a strigat să vină doi inși cu o pătură, eu și încă unul eram prezenți.

...

Pe sub paturi s-au găsit tot felul de sârmulițe, s-au

găsit cutii de conserve ruginite cu oase de pisici pline de viermi, într-una din aceste cutii era și carne de câine ... Avea o culoare gălbuie și mirosea îngrozitor.

În sfârșit, găsiră într-un colț al dormitorului și lăbuțele bietei cățelușe Mida. De acum Borcea putea să-i facă parastasul ...

Cu aceasta percheziția s-a terminat.

Sfârșitul

Nebunia înfometării a mers atât de departe încât la un moment dat trupurile celor ce mureau după numărătoarea de seară erau ciopârțite de unii și carnea mâncată așa crudă.

Administrația a instituit plantoane dintre deținuți care să păzească trupurile morților până ce acestea erau scoase din barăci.

Dar această situația n-a durat mult.

Serviciile secrete străine erau bine informate asupra situației din țară și mai ales a ceea ce se întâmplă în lagărele de exterminare comunistă din România.

Cum "războiul rece" era în plină desfășurare între apus și răsărit, posturile radio străine au început o campanie propagandisică acerbă demascând crimele făcute de comuniști în lagărele de exterminate de pe canal. Au lovit în plin arătând că în lagărul Midia deținuții au ajuns la un asemenea grad de înfometare încât își mănâncă morții.

"Umanul" partid comunist nu putea să suporte o asemenea ofensă și pe loc a instituit o comisie de anchetă care să "cerceteze" situația ...

Așa în vara anului 1952 la Midia s-a oprit lucrul timp de peste o săptămână. Au deschis în lagăr câteva mașini cu ofițeri ai ministerului de interne care începură o anchetă minuțioasă prefăcându-se că habar nu au de ce s-a întâmplat în acest lagăr. Borcea călăul a fost arestat. Tocmai el care s-a declarat pe sine a fi "Dumnezeul" acestui lagăr. Protectorii săi din ministerul de interne i-au retras umbrela de apărare și toată lumea comunistă "habar n-a avut" de ce s-a întâmplat.

Toți supraviețuitorii din țarcul morții au fost duși din lagăr iar pentru ceilalți rămași s-a instituit același regim ce se aplica deținuților pe întreg cuprinsul canalului ...

Mătușa Gherghina

Eliberat din lagăr în urma decretului din 1964 aplicat la presiunile făcute din exterior, m-am stabilit în comuna Giurgeni, Ialomița, unde-mi era soția cu fiica noastră Catrinel.

Alături de casa noastră locuia mătușa Gherghina, o femeie înaltă, uscățivă, cu limba ascuțită. Era o femeie religioasă, aproape în fiecare zi nelipsită de la biserică, unde ajuta la diferite treburi. Îi plăcea să citească cărți religioase și cunoștea aproape toate viețile sfinților. La câteva zile după ce am sosit acasă mă pomeneam cu ea punându-mi diferite întrebări despre cum a fost viața noastră acolo în lagăr și în închisoare. Era o femeie iscoditoare care vroia să cunoască amănunte care pe alții nu-i interesau. Vroia să știe insistând cu întrebarea: "Vă bătea maică acolo în lagăr ?" "Aș, ... nu, nu tușă Gherghina, cum să ne bată ?! Nu ne bătea...", după care făcea o mică pauză, timp în care dădea din cap nemulțumită de răspunsul meu privindu-mă cu neîncredere.

"Cum să ne bată tușă Gherghină ?"... dacă eu ți-aș spune că ne băteau, dumneata ai putea înțelege că ne dădeau câteva palme, ciomege și înjurături și cu asta, gata, asta ar fi bătaia pe care ai înțelege-o dumneata.

"Pe noi nu ne băteau, matale văd că știi foarte bine întâmplări din cărțile sfinte pe care le citești aproape zilnic, cunoști chinurile și torturile la care sunt supuși cei care ajung în iad. Ei, tot așa, și noi am fost permanent torturați zi și noapte.

Diferența era că aceia ajunși în iad, erau torturați pentru faptele lor reale săvârșite în viață, iar noi eram torturați pentru că nu ne-am lepădat de Dumnezeu și că în viață am vrut să facem bine.

Am fost torturați sălbatic, zi și noapte, majoritatea dintre noi, cei închiși, murind în urma acelor torturi."

La care mătușa Gherghina își plimba capul dintr-o parte în alta, făcând semnul crucii, țuguind buzele și făcând acel sunet țărănesc de mirare... plecând cu lacrimi în ochi îndurerată, zicând încet... "nu i-ar mai răbda Dumnezeu".

După două-trei zile iar venea și mă întreba... "Dar mâncare vă dau maică acolo ?" O întrebare la care mi-aduc aminte că i-am răspuns: "Da, ne dau, cum să nu ne dea, ne du, matale văd că ai doi grăsuni pe care-i crești de mici. Atunci când le dai fiertura aceea de buruieni (știr) și nu le pui în ea măcar un pumn de mălai, ia spune ce fac ei?" La întrebarea mea ea mi-a răspuns: "Își bagă râturile lor în troacă, bolborosesc de mai multe ori și dacă simt că e numai buruieni goale, revoltați, dă cu râtul și răstoarnă teica."

"Ei, tușo Gherghina, acum ai să înțelegi că acolo, în lagăr, și nouă ne dau tot un fel de fiertură negricoasă din zarzavaturi stricate, amestecate cu tot felul de buruieni, dar noi, nu numai că s-o aruncam, noi lingem și gamela aceea ruginită, în care ne punea acea zeamă de multe ori împuțită, împuțită de-a binelea, pentru că o făcea din murături pentru aruncat la gunoi, sau primăvara din varză, care mirosea a hasna." La care tușa Gherghina, care făcea același gest de mirare și îngrozită de ce auzea de la mine.

Timp de peste trei luni de zile, la două trei zile mă po-

meneam cu tușa Gherghina, care cu firea ei curioasă îmi punea întrebări care de multe ori mă descumpăneau, aducându-mi aminte prin ce ne-a fost dat să trecem ca foști deținuți politici. Mereu punea aceeași întrebare care se pune și astăzi, chiar de către oamenii cu studii academice, la care atunci când am fost de față am răspuns."Cum de s-a putut întâmpla așa ceva ?"

Răspuns: "Datorită școlarizării permanente și stăruinței satanice de a-l scoate pe Dumnezeu din sufletul și mintea oamenilor. Acei oameni nemaiavându-l pe Dumnezeu și considerând-ne pe noi, deținuții politici nu numai ca dușmani, ci niște viermi care atacau structura clasei muncitoare."

Lecțiile de partid care se țineau regulat, în fiecare zi în toate instituțiile, ca și în armată, au contribuit la faptul că acești oameni, goliți de orice scânteie dumnezeiască să devină călăi mai sălbatici decât fiarele sălbatice.

Desigur că pe lângă aceste lecții teoretice de ură contra semenilor, ura se propaga chiar și în interiorul familiilor, ajungându-se până acolo încât au fost multe cazuri când copii și-au turnat părinții la organele de partid și invers.

Cu acest sistem de educație și presiune permanentă, Particul Comunist a reușit ca numai în trei ani de la instalare, adică în 1948, să dispună de cadre lipsite de umanitate, capabile de orice acțiune de maltratare a fraților lor români care au respins comunismul.

Datorită acestei categorii de oameni ce nu mai aveau nimic omenesc în ei, în țara noastră a avut loc un adevărat genocid, unic în felul lui, în care au căzut mai multe sute de mii de români, iar alte câteva milioane au trecut prin suferințe ce nu se pot descrie.

Deși au trecut aproape doisprezece ani de la așa-zisa revoluție, totuși actualii și foșii guvernanți nu recunsc acest mare adevăr, slujind minciuna și recunoscând în schimb un holocaust evreiesc care, în țara noastră, n-a avut loc.

Oare ce cataclism trebuie să treacă peste această țară și peste acest neam românesc ca el să se trezească din a se complace trăirii în minciună, revenind cu toată vigoarea lui la duhul permanent al adevărului creștin ?...

Repet, afirm de zeci, de sute de ori că noi, legionarii, nu am avut și nu avem nimic cu profesorul evreu.

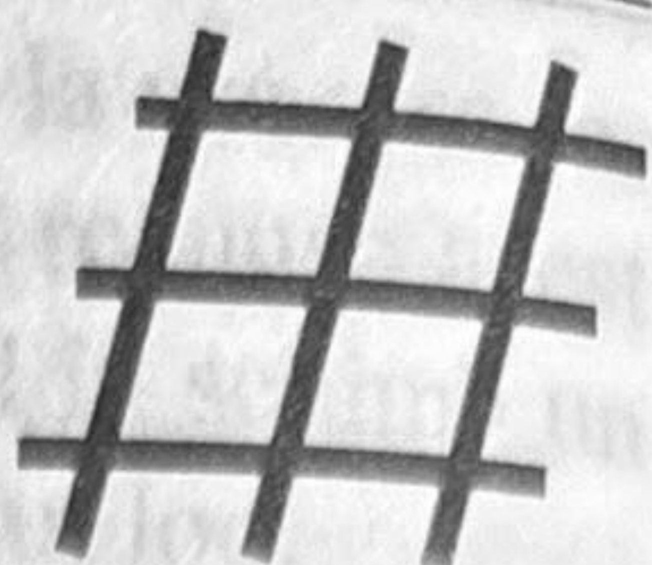
Ei, evreii, au avut totdeauna ceva cu noi, cu dorința de a ne domina.

Embrionul nașterii acestei Organizații Național Creștine de autoapărare, a luat naștere în primăvara anului 1919 în pădurea Dobrina, cu scopul de a combate infiltrațiile agitatorilor bolșevici care se infiltrau în Moldova, trecând Nistrul, fără să fie opriți... Iar dacă mulți dintre conducătorii bolșevicilor erau evrei ... asta e vina lor.

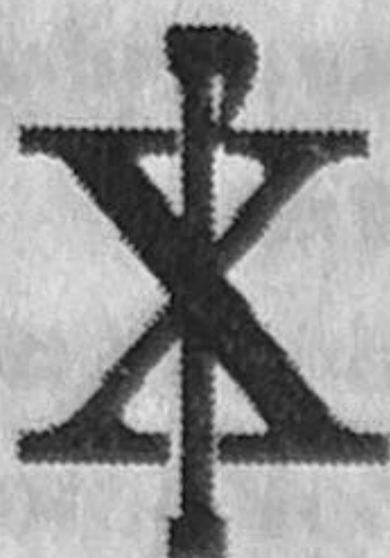
Evreii au fost persecutați, alungați, omorâți, în toate țările vecine României. La noi, când le-a fost cel mai greu și-au găsit un culcuș cald, fiind primiți cu miile, sufletul nostru creștin fiind dintotdeauna ospitalier.

Astăzi, când suntem noi la greu, în loc ca acești conducători evrei să ne ajute, ei ne impun condiții umilitoar, neimpuse altor țări. Ura contra naționalismului creștin românesc își are rădăcini adânci în învățătura lor religioasă cuprinsă în Talmud, cartea de căpătâi a educației evreiești. Să punem cele două cărți, de căpătâi, față în față – Biblia creștină și Talmudul evreiesc – din confruntarea cărora se va cristaliza adervărul ...

Cui îi e frică de Mişcarea Legionară ?

Bucur Brasoveanu

CUI ÎI ESTE FRICĂ DE MISCAREA LEGIONARĂ

Răspunsul principal la această întrebare, poate fi găsit în discursul lui Corneliu Zelea Codreanu, rostit ca Deputat în Parlamentul Țării din 1931, tipărit în "Cartea pentru Legionari"(pag.410-412), si în "Cărticica Sefului de Cuib"(pag.107)

CORNELIU ZELEA CODREANU
Omul care pentru prima oară a făcut o adevărată revoluție în țara noastră, de natură spirituală pentru însănătoșirea și buna stare a românilor.
Omul care pentru marea lui iubire de Dumnezeu, neam și țară a fost asasinat de cei fără Dumnezeu, la data de 29/30 noiembrie 1938

Mișcarea Legionară nu este partid politic și nici sectă religioasă.

Ea este o Mare Școală Românească, care alături de biserică, instituțiile de învățământ și armată se străduiește să creeze o generație care să lupte prin mijloace educative, democratice, ca să înlăture necinstea, nepotismul, corupția și setea sălbatică de îmbogățire pe seama celor mulți și defavorizați.

Ei vor să creeze o generație bazată pe Cultul Muncii și cu dorința cinstită de a face ca această Țară Românească să devină un stat prosper, stimat cu admirație de toate celelalte popoare ale lumii .

PARTEA a IV-a

"Jertfa pentru adevăr și iubire creștină, forță și permanentă, constituie forță, permanentă, începutul fără de sfârșit al Mișcării Legionare."

"Pentru cel mai mare păcat săvârșit vreodată pe pământ de către mai marii evreilor, vânzându-L, batjocorindu-L, punându-I cunună de spini pe cap și răstignindu-L pe cruce pe însuși Fiul lui Dumnezeu, ei voi purta în veci greutatea acestui păcat".

E bine de știut

Pentru cei care nu știu, dar și pentru cei care știu și fug de adevăr, facem precizarea că noi, legionarii nu reprezentăm o organizație extremistă de dreapta și nici antisemită.

Menționăm că întreaga noastră activitate legionară, este de dreapta, chiar din ceasul apariției ei, la 24 iunie 1927, ea a fost înființată "la Icoană" și are ca îndreptar de activitate religia noastră creștin ortodoxă respectând și celelalte religii creștine, dar combătând toate sectele ivite cu intenția de a slăbi dreapta credință creștină.

Suntem de dreapta, după învățătura creștină, așa cum însuși Dumnezeu a spus: "***Când va veni vremea, toate neamurile pământului, în frunte cu voievozii, regii și împărații lor se vor înfățișa în fața Tronului Ceresc***"

Iar Dumnezeu, cu un singur semn, va pune la dreapta lui pe toți cei credincioși, cinstiți și iubitori de adevăr, iar la stânga lui pe toți cei mincinoși și necredincioși.

Deci trebuie să înțelegem că pe această lume pământeană, există dreapta lui Dumnezeu și stânga lui Satana.

Celelalte denumiri, ca centrul dreapta, centrul stânga, sau alte extreme de acest fel sunt forme prin care oamenii necredincioși vor să-l mintă pe Dumnezeu, dar în același timp și pe Satana.

Legionarii au fost de dreapta încă din clipa înființării Legiunii din care fac parte. Suntem de dreapta după toate dogmele creștine și așa vom rămâne pentru totdeauna, cât neamul românesc va fi creștin.

Creștinismul Legiunii

"Nici o altă grupare, în afară de Armata Română, nu a presărat întreg pământul românesc, cu atât de multe morminte, ca Mișcarea Legionară.

Forța Mișcării Legionare de-acum înainte, stă în spiritualitatea acestor eroi de elită, care conduc Legiunea prin însăși moartea lor".

Cine sunt legionarii, alții decât cei care și-au pus sufletul pentru prietenii lor. Și ce poate fi mai sfințitor decât această înțelegere a dragostei ? "Mai mare dragoste decât aceasta, nimeni nu are, ca sufletul să și-l pună pentru prietenii săi" (Ioan, 15, 13).

Iată, tinere prieten, aceasta este esența spiritului legionar, legătura de înaltă prietenie, nu din calculele rațiunii, ci din curata lucrare a sufletului. Și ce este mai de preț decât sufletul, pentru om ? Mântuitorul spune că sufletul unui om face cât toată omenirea. Și a-ți pune sufletul pentru un prieten, înseamnă a-l pune pe celălalt mai presus de orice. Marea smerenie a legionarului, toc-

ARHANGHELUL MIHAI

mai în aceasta constă, ca celălalt să nu fie doar egalul său, ci propriul suflet să stea drept chezășie a prieteniei.

Ce altă dovadă de înalt respect a "poruncii de aur" care este "porunca iubirii", se vrea ? Martirii: Ionel Moța, Vasile Marin, Stere Ciumette, Nicoleta Niculescu, sunt icoane ale creștinismului Mișcării Legionare, în frunte cu personalitățile de elită ale bisericii creștine: preot prof. univ. dr. în teologie Dumitru Stăniloaie, prof.teolog Negruțiu, preot Gheorghe Calciu, preot Liviu Brânzaș, preot arh. Ioan de la Mânăstirea Dragomirești, preot arhimandrit Arsenie Papacioc de la Mânăstirea Techirghiol. Din toată preoțimea legionară am menționat numai pe cei de mai sus, dar nu trebuie uitați nici cei peste 200 de preoți legionari asasinați în închisori și la margine de drum.

Legionarul este un bun creștin, printr-o înaltă trăire, sincer cu el însuși și cu ceilalți.

Dreapta legionarismului vine din învățătura lui Hristos.

"*La judecata neamurilor, de-a dreapta mea îi voi pune pe cei buni și credincioși, iar la stânga mea, pe cei răi și mincinoși*".

Mișcarea Legionară a trecut prin martirajul de suferință pentru mântuirea neamului și pentru dreapta credință, iar pentru greșelile lor făcute față de Dumnezeu, și-au asumat răspunderea plătind cu tot ce poate avea omul mai de preț: **viața**.

În cartea sa, "***Pentru Legionari***", Corneliu Zelea Codreanu menționa: "*Țelul suprem al Neamului este Mântuirea*".

Iar Ionel Moța, de la moartea căruia se împlinesc anul acesta la data de 13 ianuarie 2002, 64 de ani, scria în Testamentul trimis părinților de pe frontul din Spania

următoarele :

"În Spania se trage cu mitraliera în obrazul lui Hristos. Se batjocoresc bisericile, se omoară preoții, se clatină întreaga așezare creștină a lumii.

Putem noi să stăm nepăsători? Eu așa am înțeles rostul vieții mele. Am mers să lupt și să mor, fericit, pentru Hristos".

Legionarii au înțeles că așa cum fiecare are grijă de familia lui, tot așa trebuie să aibă grijă de marea familie a neamului românesc.

Oare cum a fost posibil ca acești apărători ai neamului, ai dreptății și credinței creștine să fie atât de mult blamați, huliți, prin perfida și satanica propagandă a bolșevismului și a celor necinstiți sufletește și ca această propagandă bazată numai pe ură și minciună, să prindă la un popor creștin prin naștere ?!

Efectul urmărit a fost și este: ca în umbra acestei urzeli diabolice, adevărații torționari, autori ai genocidului românesc, să-și facă, în continuare, jocurile lor politice de-a fi în frunte și de a conduce această țară martirizată prin suferința a sutelor de mii de creștini patrioți, omorâți și aruncați în gropi comune, încă neștiute până azi ?

Ce joc satanic își desfășoară activitatea, nestingherit, care poate să blocheze neîntrerupt și să întunece mințile, ca oamenii să fugă de adevăr și să acuze, zicând: "Mișcarea Legionară este o organizație criminală" ?

Asasinatele nedorite, dar făcute de legionari, în legitimă apărare și pentru interesele vitale ale cetății căreia aparținem, nu se pot considera "crime", așa cum propaganda mincinoasă comunistă și a celor necinstiți sufletește, au reușit să sperie pe oamenii ușor creduli, încer-

când să-i atragă și să-i dirijeze în lagărul comunist bazat pe ură, frică și teroare. Numindu-i "criminali" pe legionari, ei nu gândesc că, în acest fel, batjocoresc toți eroii care s-au ridicat la luptă pentru dreptatea neamului românesc ca și pe elita, mândria țării, care s-a alăturat acestei Mișcări Legionare.

Pentru a abate atenția de la căutarea adevărului, ei, criminalii și dușmanii acestui neam românesc, urmăresc asiduu să ne facă să înțelegem că "în România a fost un genocid evreiesc". ***Dacă în această țară a fost un genocid, cu adevărat a fost acela care s-a făcut contra legionarilor***, contra elitelor, fruntașilor gospodari ai satelor, ai ofițerilor de elită ai armatei române, a preoților și tineretului național-creștin. Pentru toți acești martiri ai neamului, urmașii de azi ai comunismului, care au "fericit" țara cu acea putere anti-creștină, anti-românească, împreună cu toți care s-au "lins" pe degete și se ling în continuare de pe urma comunismului – cozi de topor – și-au pus, și-și mai pun încă ceară în urechi, ca să nu audă acea voce interioară a neamului, ce strigă după adevăr și dreptate.

Sporadicele încercări diluate, precum unele articole ca și "Memorialul durerii", sunt ca praful aruncat în ochi, ca acest popor românesc să nu-și poată cunoaște adevărata tragedie prin care a trecut și câte sute de mii de luptători au căzut pentru valorile istorice național-creștine, omorâți prin chinuri de iad.

Azi, când cineva îndrăznește să facă ceva pentru aflarea adevărului, imediat sar huliganii, roșii la suflet, asupra lui, etichetându-l: "naționalist, fascist, hitlerist, extremist, terorist". Gândind astfel, acești dușmani ai adevărului și ai cinstei, cred că pot întuneca lumina adevărului. Aceștia

constituie categorii de oameni rătăciți cărora li s-a anihilat și li s-a atrofiat gândirea, adoptând-o pe cea comunistă, unde nu mai este loc de a gândi la valorile naționalismului creștin, curat, cinstit al Mișcării legionare, care formează elementul de bază în această mare școală de caracter, având ca temelie trainică peste veacuri, sacrificiul vieții pământești, dăruite pentru dragoste, adevăr și cinste, care trebuie să dăinuiască peste veacuri ca testament pentru toate generațiile prezente și viitoare, până la sfârșitul lumii.

În cartea de căpătâi scrisă de Corneliu Zelea Codreanu, "***Pentru legionari***", se fixează o dată pentru totdeauna că orice discuție, orice ședință legionară, se va începe cu imnul creștin "*Cu noi este Dumnezeu*".

Oameni de elită

În cei 70 de ani de când cunosc ce a însemnat și înseamnă Legiunea, în viața mea, am avut prilejul, șansa și fericirea de a cunoaște oameni care își merită cu prisosință numele de om. Oameni care au sfințit locul pe unde au trecut.

Primul a fost maistrul priceput la toate, dl. Tudor, cel care mă lua cu el în mare secret la ședințele legionare ținute în casa unui negustor ce avea o prăvălie, pe lângă Piața Mare. Eu devenisem curierul sau paznicul lor în timpul ședințelor. Astfel, timp de 4-5 ani am făcut ucenicie la porțile Legiunii și în 1934 cunoșteam deja mai multe pesoane din vârful Mișcării. Pe Căpitan l-am urmărit îndeaproape cam tot din acea vreme. La Iași l-am cunos-

azi Mircea, unde acum se află Capela militară (lângă spitalul județean). Închisorile deveniseră neîncăpătoare. Au improvizat una la Liceul Gh. Lazăr din București. Cred că sufletul marelui Lazăr s-a îngrozit și el acolo în ceruri. Și la acest liceu am preferat ca toți anii de închisoare să stau cu cei mulți, nefiind niciodată de acord cu ideea după care intelectualii trebuie să stea separați, idee greșită pe care am constat-o încă de la primele arestări, până în jurul anilor 1960-1964. La Aiud, din cei 7.000 de legionari, primii și aproape majoritatea care au capitulat aruncând cu noroi și grele vorbe de ocară asupra trecutului lor naționalist, au fost dintre intelectuali.

După ce am trecut prin iadul de la Jilava, patronat de satanicul comandant, unde am fost mâncat de milioanele de ploșnițe și păduchi, ajungând la închisoarea Brașov, încet-încet am transformat această detenție într-un loc luminos, de cultură și mântuire. Aici, la Brașov, am pus în practică pentru întâia oară dorința de a înființa o bibliotecă. Așa cum s-a putut, pe unul din pereți am improvizat o masă lungă, unde am așezat cărțile pe care le avea fiecare, cu care venise sau pe care le primise prin rude. Tot aici, la Brașov, s-a constituit de către cei mai pricepuți meșteri și artiști, un atelier de sculptură în lemn și os, din care se făceau cu o adevărată măiestrie obiecte de cult religios. Odată pe săptămână, însoțiți de câte un gardian înțelegător, doi deținuți de-ai noștri mergeau la târgul săptămânal și vindeau aceste obiecte de cult sau papuci de casă făcuți de un deținut specializat în așa ceva. Din banii obținuți se cumpărau alimente pe care le foloseam în comun.

Acolo, la Brașov, între legionari a existat o febrilă activitate culturală, organizându-se diverse cursuri de cul-

tură, predate de profesori universitari chiar, sau de scriitori. Mulți dintre noi, am început să învățăm limbi străine, sau să urmăm cursuri de intrare în facultate, ori cursuri practice despre agricultură și creșterea animalelor. Putem spune că închisoarea Brașov devenise, "Universitatea Generală Brașov". Din nefericire, odată cu schimbarea directrului penitenciarului, întreaga emulație spirituală a început să fie interzisă, cărțile s-au trimis înapoi la cei de acasă sau au fost confiscate, iar cei mai activi în organizarea cuturală am fost trimiși disciplinar la alte închisori din țară. Pasiunea de a strânge cărți, de a ajuta pe cei simpli și mulți m-a urmărit însă și după eliberare. Din păcate, în lumea "liberă" m-am lovit de o constrângere mai dură decât de cea din închisori și lagăre. Aș fi nedrept dacă aș spune că toți anii până în 1990 am trăit cu teamă sau cu o frică permanentă, mult mai puternică decât aceea din anii de detenție. Dar, în așa-zisa lume "liberă" dorința de a-i ajuta pe ceilalți era atât de îngrădită... aproape ca în lagăr. Făcusem din tragedia prezentului o adevărată misiune, o adevărată preocupare care mă captiva uitând de umilințele de fiecare zi de deținut fără vină. Ideea era să gândești că trebuie să trăiești nu doar pentru tine, ca orice animal sau vierme...

Gândindu-mă prin câte am trecut, am înțeles că Dumnezeu a făcut un experiment din viața mea, salvându-mă chiar și atunci când la securitatea Rahova am fost aruncat cu morții la un loc.

Hotărât că nu puteam să am liniște fără să fac ceva prin care să aduc puțină recunoștință pentru viața salvată de atâtea și atâtea ori. Având mijloace modeste nu puteam să ridic nici un monument al suferinței, nici o școală și nici o

Biserică, desigur, dar trebuia totuși să construiesc ceva util... Astfel, am fost luminat să dau celorlalți, ceva din bucuria pe care am trăit-o în închisoarea de la Brașov, în 1941. Aveam în biblioteca personală circa 1500 de cărți, și după îndelungi discuții cu alți doi foști deținuți politici am decis să înființăm o bibliotecă și să-i dăm numele filosofului creștin Petre Țuțea. Dorința s-a materializat în anul 1994, cu o zeste de 2.000 de cărți aflate în apartamentul meu. După patru ani am obținut de la primărie un spațiu util, iar în prezent, în alt spațiu, obținut tot de la primărie, biblioteca funcționează cu circa 20.000 de cărți, ce se pot împrumuta fără taxă, iar eci care trudesc să pună la dispoziție aceste cărți, muncesc fără simbrie.

În cei 70 de ani trăiți aproape de Legiune am cunoscut, m-am legat cu multă admirație și suflet de mulți oameni deosebiți, de onoare și mare valoare sufletească. Îmi pare rău că spațiul cărții nu îmi permite să-i pot aminti pe toți... doar pe unii i-am amintit pe parcursul descrierii, cei mulți însă au rămas neamintiți.

Pomenesc numele unora pe care i-am socotit "monumente de oameni" – Mircea Eliade, cunoscut bine în alegerile din 1937, de asemenea Bănică Dobre, "omul legendă", Ioraș, șeful județului și pictorul Basarab, Alex. Polihroniade, Constant, bătrânul prof. Ion Codreanu și alții.

Consemnări despre Căpitan

Afirm cu toată convingerea că cel care a avut șansa, norocul ca măcar o singură dată în viața lor să-i întâlnească privirea, ochii mari, curați, verzui-albaștri, plin de ceva, greu de descris în cuvinte, acea privire magnetică, plină de căldură, ca un miracol, îl va fi însoțit până în clipa încetării vieții pământești de imaginea Căpitanului.

Dușmanii, ticăloșii îi evitau privirea... În ochii lui, ei și-ar fi oglindit nemernicia caracterului odios și criminal. Ei, acești nemernici nu l-au putut asasina decât mișelește punând-i lațul de gât pe la spate. Dacă ar fi încercat să-l ucidă, privindu-l în față, lațul, arma criminală le-ar fi căzut din mână.

... L-am văzut de-aproape, i-am simțit căldura respirației, bătăile inimii pentru toți care-l înconjurau. L-am urmărit dintr-o pornire lăuntrică, sufletească, să-i sorb privirea și cuvântul rostit, poate puțin cam rar. Orice cuvânt al lui era mai întâi bine cântărit, ca acest cuvânt să nu folosească numai celor care erau de față, ci și celor care nu erau... El, Corneliu Zelea Codreanu, cunoscut de legionari sub numele "Căpitanul", își adresa cuvintele întregului șir de generații prezente dar și celor viitoare, întru întărirea neamului românesc.

L-am văzut, l-am cunoscut ca mulți alții, încă din perioada anilor 1932-1938, la București, la sediul de pe str. Gutenberg, la "Casa Verde", la Iași și la Constanța.

Cei care i-au fost colaboratori apropiați ca Puiu Gârcineanu, Ionel Banea, Iordache Nicoară, Nicoleta Nico-

lescu și alții tot ca ei, i-au făcut cea mai cuprinzătoare și reală descriere a caracterului, a figurii acestui om trimis de Dumnezeu.

Chiar dacă n-a fost lăsat de către semenii satanizați să-și poată duce la îndeplinire planul de muncă, pentru a face din această țară un colțișor de adevăr creștin, de rai pământesc, duhul lui continuă și se străduie să facă ce n-a putut face fiind în viață.

Pentru uciderea lui în noaptea de 29/30 noiembrie 1938 s-au unit toate forțele satanice din țară și de peste hotare...

Întrebarea care s-a pus atunci în 1938, și în toți anii până în ziua de azi, în anul 2002, a fost și este: cum de a fost posibil ca în trăirea neamului nostru creștin și pentru ce ... s-a săvârșit această oribilă, mare și unică crimă în felul ei ? Pentru această crimă care va intra în istoria neamului românesc, orice om de bună credință poate găsi răspunsul în cartea "Pentru Legionari", la paginile 410-412, unde este redat discursul ținut de Corneliu Zelea Codreanu în calitatea sa de deputat în parlamentul țării în anul 1931. El anunță că la 48 de ore după preluarea puterii de către legionari se va constitui o lege bazată pe noua constituție, prin care se vor trage la răspundere toți guvernanții care au condus țara în mod fraudulos, confiscându-li-se averile făcute prin furt din bugetul țării. Iar celor care au patronat marile trădări și jafuri din avutul național, li se vor aplica pedepse capitale, prevăzute de constituția țării.

Desigur că declarația făcută de tânărul deputat Corneliu Zelea Codreanu mai cuprindea și alte puncte tot atât de importante și acuzatoare. Orice bun român dacă se apleacă asupra celor spuse de acest om, oricât de refractar ar fi la cuvântul "legionar", dacă e curat la suflet, va găsi un

sâmbure de adevăr, de bună-credință în acest program. Iată de ce Mișcare Legionară a fost atacată atât de mult, desființată, decapitată de aproape toate clasele politice, corupte și lacome pentru propria căpătuială.

În discursul său, Corneliu Zelea Codreanu, a avertizat că vor fi trași la răspundere, nu numai cei ce au furat sau mijlocit furtul, ci toți marii conducători de stat ai marilor întreprinderi, pentru că nu s-au străduit îndeajuns ca țărișoara aceasta binecuvântată de Dumnezeu să devină o țară bogată și frumoasă, cu oameni bogați. Chiar și cei mai puțin pricepuți în politică, în treburile țării își pot da seama că prin aceste legi propuse, Codreanu și-a atras mulți dușmani de moarte, aproape întreaga clasă conducătoare de politicieni de după Primul Război Mondial. Aici este cheia, motivul principal pentru care toate forțele răului împreună cu banda regală i-au pregătit acestui om cea mai sinistră și mișelească asasinare. Un factor important în asasinarea lui Corneliu Zelea Codreanu a fost și influența totală și nefastă asupra lui Carol al II-lea, a metresei lui, Elena Lupescu (născută Wolf) – vârful de acțiune iudeo-masonic, pusă în slujba Internaționalei a III-a, ajunsă ca să dirijeze din umbră toată activitatea țării, aservindu-l total pe rege, Armand Călinescu și Nicolae Iorga.

Lupeasca – Duduia, cum îi spunea Carol al II-lea –, a devenit cel mai aprig dușman de moarte al legionarilor, care manifestau din ce în ce mai insistent, cerând alungarea ei din Palatul Regal, ca necinstind regalitatea și tronul Coroanei Regale. Legionarii dețineau informații documentate pe care alții nu le cunoșteau, nu le știau, cunoșteau jafurile și marile trădări ale intereselor țării noastre, majoritatea făcute prin intermediul acestei femei

fatale, care a fost ca un fel de "iroadă", Estera...

Legionarii îngrijorați de soarta țării intrate pe mâna acestei femei satanice, în mod special tineretul studențesc, manifesta, cerând alungarea ei din Palatul Regal și din țară.

Pentru ca ea, Lupeasca, să-și poată duce planul la îndeplinire, un plan mai mult decât criminal, după ce l-a subjugat total pe regele Carol al II-lea, îl ademenește pe Armand Călinescu, unul dintre cei mai mari dușmani ai legionarilor, transformându-l într-o unealtă oarbă. A urmat N. Iorga care cu banii țării și-a făcut tipografie proprie, biblioteci și o universitate, secătuind bugetul țării de puținul ce mai rămăsese după lăcomia lui Carol al II-lea și a amantei acestuia.

Nicolae Iorga, omul de vârf al trezirilor de conștiințe naționale, apoi puternic stimulat de evreică și rege, prin onoruri regale, materiale, diplome, decorații și sume exagerate de bani, devenit consilier regal, în doi-trei ani devine și dușmanul nr. 1 al tineretului naționalist, pregătindu-i moartea. La insistențele aproape zilnice ale "Duduii" pentru a se face orice să se astupe gura tineretului revoltat, Iorga propune celor trei soluția salvatoare:

"Cel mai bun ochitor dintre vânători, cu luneta la armă împușcă drept în frunte pe «conducătorul lup al haitei».

După ce acesta a fost împușcat, restul haitei intră în derută, fiind ușor de împușcat."

Planul lui Iorga a fost pe placul celor trei din banda regală. Armand Călinescu fiind însărcinat de rege cu îndeplinirea lui. De felul cum s-a îndeplinit acest act criminal, la sugestia lui Nicolae Iorga, să lăsăm să vorbească declarațiile aflate la dosare, în arhivele statului.

Plutonierul de jandarmi Sârbu, la reconstituirea făcută

de justiția țării asupra celor 14 asasinate, declară:

"*Am plecat în noaptea aceea din București cu două dube de la Prefectura de Poliție. Eram însoțiți de maiori de jandarmi Dinulescu și Macoveanu. Ajunși la Râmnicu Sărat am tras la Legiunea de Jandarmi. Aici maiorii Dinulescu și Macoveanu au luat contact cu maiorul Scarlat Roșianu, Comandantul Legiunii de Jandarmi din Râmnicul Sărat.* (Oricât de rău au fost acești ofițeri criminali, au intrat și ei în derută în fața acestei crime...) *Imediat ne-am întors spre București.*"

În lipsa unui ordin precis (sau poate că intervenind vreo modificare) jandarmii nu i-au mai luat pe legionari.

"*Ajunși la închisoare au fost băgați toți jandarmii în mașină, dar în același timp sosește din urmă și maiorul Dinulescu, care ne-a dat ordin răstit: «înapoi la Râmnicul Sărat».*

Ne-am întors dar, mai întâi ne-am oprit în comuna Bălțați, la câtiva km de Rm. Sărat, unde am fost cantonați pe tipul nopții. Aici ni s-a dat vin, țigări scumpe, gustări alese și... scumpe.

În zorii zilei am pornit spre Râmnicul Sărat.

Ajunși la închisoare, am fost băgați toți jandarmii într-o celulă unde maiorul Dinulescu și Macoveanu ne-au dat instrucțiuni asupra modului cum aveam să executăm pe legionari.

Punând în genunchi pe șoferul mașinii, i s-a aruncat un ștreang după gât pe la spate, arătând cât de ușor se poate executa astfel...

Totul a fost gata în câteva minute. Jandarmii au ieșit câte unul afară, în curtea închisorii și fiecăruia i s-a dat în seamă un legionar.

Mie mi-a fost dat unul mai voinic, mai înalt. Am aflat mai târziu că acesta era Căpitanul, Corneliu Zelea Codreanu.

I-am dus apoi la mașini. Aici legionarul era legat cu mâinile de bancă la spate, iar cu picioarele de partea de jos a băncii din față, în așa fel ca să nu se mai poată mișca nici într-o parte, nici într-alta.

Așa au fost legați zece legionari într-o mașină și patru în cealaltă. Eu am fost în prima mașină, în cea cu zece legionari, în spatele Căpitanului și fiecare jandarm era așezat în spatele legionarului ce-i fusese încredințat.

În mâini aveau ștreangurile.

Am pornit. În mașina mea era maiorul Dinulescu, iar în cealaltă maiorul Macoveanu.

Era o tăcere de mormânt, căci n-aveam voie să vorbim nici noi între noi jandarmii și nici legionarii între ei.

Ajunși în dreptul pădurii Tâncăbești, maiorul Dinulescu, care stabilise cu noi, printr-un cod de semnale, momentul execuției, a aprins la un moment dat lanterna, stingând-o și aprinzând-o iarăși de trei ori.

Era momentul execuției, dar nu știu de ce n-am executat nici unul. Atunci maiorul Dinulescu, a oprit mașina, s-a dat jos și s-a dus la mașina din spate. Aici maiorul Macoveanu fusese mai autoritar, legionarii erau executați. Căpitanul și-a întors capul puțin către mine, și mi-a șoptit:

– Camarade, dă-mi voie să vorbesc camarazilor mei...

Dar în aceeași clipă, mai înainte ca el să-și fi terminat această rugăminte, maiorul Dinulescu a pus piciorul pe scara mașinii și pășind înăuntru cu revolverul în mână strigă răstit printre dinți:

EXECUTAREA !

La aceasta jandarmii au aruncat ștreangurile. Ultimul lor cuvânt de rugăciune ? de chemare ? de blestem ? Le-a fost strivit în gâtlej. Ștreangurile îi sugrumaseră...

A fost un muget și un horcăit, întrerupt din adâncul ființei lor, apoi o liniște de mormânt.

Cu perdelele trase, mașinile și-au continuat drumul până la Jilava.

LA JILAVA

Când am ajuns – continuă Sârbu – *erau orele 7 dimineața. Aici ne așteptau Colonelul Zeciu, Dan Pascu, Comandantul închisorii, Colonelul Gheorvici, Medicul Legist Lt. Colonel Ionescu și alții.*

Groapa era făcută.

Trași din mașină, legionarii au fost așezați apoi cu fața în jos, și împușcați în spate, pentru a se simula astfel împușcare pe la spate, în timpul evadării de sub escortă.

După aceasta au fost aruncați în groapa comună.

La câteva săptămâni însă, aceiași jandarmi, tot noi, am fost aduși din nou la Jilava, și desfăcând groapa, am aruncat peste ei o soluție dizolvantă și arzătoare... 15 damigene de vitriol.

ALTE AMĂNUNTE

Vroiau să șteargă orice urmă, lăsând să se răspândească zvonul că au dispărut peste granița, așa cum începuse să creadă foarte multă lume...

După aceasta jandarmii au fost puși să dea declarații, cum că legionarii fugind de sub excortă, au fost împușcați. (Nu exista împotriva lor nici o sentință de condamnare la moarte. Căpitanul, în urma unui proces înscenat din umbră de regele Carol al II-lea, fusese condamnat din ordin, la 10 ani de închisoare, pentru învinuiuri inventate

și își executa ca și ceilalți legionari pedeapsa).

Era o declarație stereotipă, pe care Colonelul Zeciu le-o dăduse spre model tuturor.

Apoi jandarmii au fost adunați într-o încăpere a închisorii Jilava unde colonelul Zeciu le-a ținut un discurs spunându-le:

V-ați făcut datoria, voi nu sunteți asasini de rând.

La câteva zile după aceasta, Sârbu a fost chemat în cabinetul colonelului Gherovici, care văzându-l i-a spus:

"Tu ești voinic, ai putea omorî trei deodată... "

I-a întins apoi o hârtie pe care avea să o semneze, spunând că a primit suma de 20.000 drept ajutor de boală.

"Nu sunt bolnav, d-le colonel", răspunde Sârbu.

"Mă, Sârbule, nu vezi cât arăți de rău și să-ți păzești gura, căci altfel ți-o astup cu pământ", arătându-i cu mâna un revolver (Mauser) de pe birou. Și i-a întins banii...

Sârbu a fost trimis apoi ca și ceilalți jandarmi în concediu.

Mărturisirea plutonierului asasin Sârbu ne-a sfâșiat inima, ne-a înlăcrimat ochii, ne-a încleștat pumnii.

Doamne iartă-ne, dacă ne zguduie chinuitoarea și veșnic nedezlegata întrebare: Cum de s-au putut petrece aceste fărădelegi ? ...

Frate român și camarade călit în suferință, fii dârz, luptă înainte și crede în Învierea Neamului.

Justiția țării, justiția României legionare – va pedepsi pe toți tâlharii și pe toți ucigașii.

(Declarația a fost publicată în "Gazeta de vest", din octombrie 1992, după articolul din "Buna Vestire", 1940).

Destăinuirile celui care a executat alături de complicii săi ordinul politic de asasinare a Căpitanului

La reconstituirea făcută în 1940, Sârbu a mai declarat că în momentul când a auzit comanda (executarea !) a simțit că toate puterile lui mentale l-au părăsit. Fără să participe cu acțiunea lui proprie, a executat ordinul în mod automat ca și un robot deși nu știa, nu cunoștea cine era sau cine a fost cel pe care ca un robot l-a strangulat.

La etatea noastră de aproape 90 de ani, nu cunoaștem un al doilea caz ca cel descris, desigur, că în decursul istoriei noastre s-au întâmplat execuții poate și mai dureroase, dar după aceea trupurile acelora, odată destinate morții, au fost lăsate în pace.

Cei executați după metoda mai sus scrisă (masonică) adică ștrangulați după ce mai întâi au fost legați cu lanțuri de mâini și de picoare, aruncați în groapă, deshumați, împușcați în spate, din nou înhumați, ca după două săptămâni, iar deshumați, turnându-se peste ei var nestins și vitriol, apoi un strat gros de pământ. După câteva zile iarăși, deshumați și turnându-li-se o placă groasă de beton. N-a fost deajuns nici atât. Liniștea morților, a fost din nou tulburată. S-a scos un strat de pământ și peste acea groapă, s-au plantat arbuși, formându-se un pâlc de mică pădurice. Chiar și după toate aceste măsuri de a se șterge complet orice urmă a acelui asasinat, în mod sigur că cei care îl făcuseră nu au avut liniște. Tragedia acelor oseminte nu s-a sfârșit.

După ce în 1940, din voința lui Dumnezeu și a unor

martori această groapă a fost descoperită, din cauza varului și acidului sulfuric aproape toate trupurile celor omorâți au fost găsite macerate. S-au putut totuși recunoaște până la ultimul din cei 14, unii după verighete, alții după cruciulițe de argint sau aur, iar Căpitanul, după urmele părților din bocancii de ski pe care-i purtase.

Au fost reînhumați cu mare cinste la "Casa Verde", lângă Moța, și Marin dar n-au avut liniște nici acolo. După lovitura de stat, la ordinul trădătorului Antonescu, într-o noapte au dispărut toate acele sfinte oseminte.

Antonescu și-a arătat cruzimea și față de osemintele acelor martiri, deși până atunci se mândrea în orice discuție că a fost prieten bun al lui Corneliu Zelea Codreanu.

Aceste oseminte nu se știe nici la ora actuală unde au fost aruncate. Mai curând sau mai târziu nu se poate ca acest mare adevăr să nu iasă la iveală. Ce n-a reușit clica regală, a reușit Iuda-Antonescu.

Chiar dacă în aparență generația tânără de astăzi pare a fi o generație fără idealuri, ea tot trebuie să afle adevărul...

Nu se poate ca o națiune, o țară cu atât de multe jertfe care sunt întocmai ca bobul de grâu cel mai curat băgat în pământul îngrășat de generații întregi de luptători creștini căzuți pentru dreptate și adevăr, să nu rodească.

Nu se poate ca aceste boabe de grâu să nu rodească.

Când afirmăm cele spuse suntem siguri având exemplul Mântuitorul nostru Iisus Cristos că toate aceste jertfe vor sta la baza unei Românii frumoase și bogate.

Perioada între cele două mari războaie mondiale a fost dominată de istoria Mișcării legionare, chiar dacă și astăzi mai sunt guri rele care nu vor să vadă și să audă adevărul.

Figura acestui om providențial, Corneliu Zelea Co-

dreanu, va rămâne în Istoria Neamului Românesc, alături de marii făuritori de istorie.

Despre acest om al mileniului II s-au scris, s-au făcut cântece și poezii, cum nici unui alt înnoitor de țară nu i s-au mai făcut.

Tudor Arghezi, care n-a fost legionar, și care atunci când avea prilejul, mai ataca câteodată tineretul, spunea el, prea zgomotos, fiind un om de litere și un mare artist, nu s-a putut abține să nu spună adevărul în cuvinte foarte frumoase despre căpitan.

Ne-a rămas de la el cel mai frumos poem așternut pe mai multe pagini intitulat "Făt Frumos".

Iată, redăm înțelesul mai jos:

Au avut și românii un Făt Frumos
Care a venit călare pe un cal alb
Să doboare balaurul cel rău
Ei nu l-au înțeles nu l-au prețuit
Și după ritualul puterii Francmasoneriei
L-au ștrangulat, l-au împușcat.
Înhumându-l și deshumându-l de mai multe ori.

Din cenușa osemintelor acestui martir va renaște România pe care o dorim.

Iar Aron Cotruș, în poezia lui intitulată "Căpitanul" spunea:

Din mulțimile oarbe, unul singur se alege.
....

Radu Gyr, deasemenea, îl omagiază cu cele mai frumoase versuri, în poezia destinată Căpitanului. Fără revenirea la adevăr ar însemna pieirea națiunii noastre.

Ca unul care am avut șansa să cunosc întâmplări intime din viața acestui om providențial, și fără a-mi face din

aceste intime mărturisi acte de bravură, descriu, spunând doar : "Așa a fost să fie !"

Cred că am fost singurul din Dobrogea și Ialomița care în perioada închisorii din 1941, și în continuare, am fost dus ca deținut politic, la închisoarea Doftana, mai bine-zis la ruinele închisorii Doftana, care în urma cutremurului din 1940, a fost dărâmată.

De la închisoarea Ploiești, am fost trimiși cu pază, un grup de șapte deținuți politici, dintre care șase eram legionari, la fosta închisoare Doftana, pentru a scoate dintre dărâmături pentru cărămizi, a le curăța și încărca în camioane. Acolo, la Doftana, printre ruinele rămase, un gardian ne-a arătat celula în care a fost ținut Căpitanul.

În fața micii ferestre a celulei care exista și atunci, în 1942, era un pom în care gardianul ne-a arătat o scândurică bine fixată între crengi. Pe acea scândurică, căpitanul punea zilnic firimituri din prea mica lui rație de pâine, ce o primea de la închisoare. Vrăbiile se obișnuiseră atât de mult cu acest om-minune, că, nerăbdătoare, cutezau să-i ciugulească firimiturile din mână, iar în fiecare dimineață, sub fereastră, era un adevărat concert de cârduri de vrăbii. Căpitanul avea un suflet bun, o putere de a îmblânzi animalele domestice dar și sălbatice.

Prin cumnata mea, Sofica Cristescu, comandantă legionară, devenită Dinescu prin căsătorie, cu fratele soției mele Victor Dinescu, am aflat multe amănunte intime din viața căpitanului, ea, Sofica, fiind aproape zilnic lângă doamna Codreanu și Nicoleta Nicolescu.

De la ea știu că în tot timpul cât s-a construit "Casa Verde", Căpitanul și-a făcut un bordei în pământ, săpat de el, în care și-a amenajat un dormitor, pentru a fi perma-

nent aproape până la ridicarea construcției.

După ce s-a terminat de construit "Casa Verde", i s-a dat și lui un apartament, cu două camere și bucătărie, restul clădirii fiind folosit cu birouri de lucru și dormitoare pentru cazarea legionarilor veniți din țară.

Atunci, acolo, la "Casa Verde", a avut și el, pentru prima dată, o locuință a lui.

Până atunci, el împreună cu soția au stat pe unde au putut, cu chirie sau pe la prieteni, modești ca și ei. Odată stabilit la "Casa Verde", pe lângă prietenii devotați în conducerea Mișcării Legionare și-a apropiat și un vultur pe care-l găsise cu aripa frântă, în munți, la o excursie. Vulturul s-a apropiat atât de mult de el, încât, în cea mai mare parte din zi îi stătea pe umăr. Alături de vultur avea și un pui de căprioară, care toată ziua se ținea după el, precum mielul după oaie. Tot acolo, în birou avea și un câine mare, ciobănesc, căruia i-a dat numele de Rarău.

Nimeni din toată țara noastră nu s-a putut asemăna lui, și ca nimeni altul a reușit să-și apropie cei mai cinstiți și devotați colaboratori. Era iubit, divinizat, nu numai de oameni, ci și de animalele îmblânzite. Nimeni nu s-a putut asemăna lui printr-o trăire modestă. Trăind în sărăcie, el se simțea bine. Trei sferturi din an umbla încălțat cu bocanci, îmbrăcat în costum național.

El, ca șef al celei mai mari organizații din țară, avea un singur costum de haine, plus două costume naționale.

A fost și a rămas omul care, prin gândul lui, prin portul și frumusețea fizică, cu adevărat unică, de Făt Ffrumos – așa cum l-a denumit Tudor Arghezi, omul care poate fi numit "omul lui Dumnezeu", unic în felul lui. A fost cel mai iubit și divinizat dintre legionari și milioane de simpa-

tizanți legionari, de cei care iubeau neamul, țara și biserica creștină.

Dușmanilor, chiar și după ce l-au asasinat, le-a fost frică că va învia, așa cum și azi după șaizeci și patru de ani, le este frică, știindu-se cât sunt de ticăloși și nesătui.

Nunta căpitanului

La 13 iunie 1924, căpitanul s-a căsătorit cu o fată din Focșani, care lucra în învățământ, fiica inspectorului regional C.F.R., Ninoiu, un om foarte bun, care i-a ajutat foarte mult pe tinerii căsătoriți. Nunta s-a făcut în pădurea de lângă Focșani. Mirele și mireasa erau îmbrăcați în costume naționale, slujba de cununie religioasă s-a făcut de mai mulți preoți, printre care și unul evreu, trecut la creștinism. Tot în vara aceluiași an, mirele și mireasa au botezat o sută de copii, din satele din apropierea orașului Focșani, cărora, le-a dat numele de Cornel și Cornelia. Atât de mult i-a deranjat pe anticriști numele de Corneliu, încât l-au scos din calendarul ortodox, unde a fost inclus încă de la primul calendar, cinstind pe oșteanul roman Corneliu Sutașul trecut la creștinism, în timpul marilor prigoane, contra primilor creștini.

Nunta a ținut până a doua zi. Nuntașii au fost găzduiți la mijloc de pădure într-o mare poiană, în șoproane improvizate și pe paturi de fân cosit. Au participat legionari și simpatizanți din toată țara, în număr de peste o sută de mii de persoane.

Acolo, în mijloc de pădure, s-a încins cea mai mare horă românească, s-a mâncat, s-a băut, cântându-se cântece naționale și legionare.

Sătenii de prin satele vecine, au venit în căruțe împodobite în scoarțe românești.

La nunta Căpitanului

Și caii erau deasemeni împodobiți cu panglici verzi. În fruntea alaiului era un mare pluton de călăreți conduși de Căpitan, călare pe un cal alb. A fost cu adevărat o nuntă românească așa cum au descris clasicii noștri poeți.

Păcat că s-a distrus complet singura înregistrare cinematografică făcută atunci în acel loc. Ar fi fost o înregistrare de mare valoare pentru istoria neamului românesc.

IMNUL ROMÂNILOR ÎNSTRĂINAȚI

Te-am așteptat cu sete Căpitane,
Să-nvii în noi străbunele simțiri,
Căci ne-am pierdut și limba, și credința
Sub biciul crunt al fostei stăpâniri.

Refren: O, vino la noi Căpitane
Ne zbatem în trudă și-amar,
Pierdut-am și limbă și lege,
O, vino, renaște-un altar !

Din sufletele noastre chinuite,
De mizeria-atâtor trădători,
Tu, singur, azi ne spulberi disperarea
Ș-alini în noi tristeți de Nicadori.

Refren

De aceea îți trimitem jurământul,
Că te-om urma cu pas fanatizat,
Pe drumu-ți de arhanghel, al dreptății,
Crai nou, pe cerul nostru îndurerat.

Refren

Prin tine vom clădi o nouă țară
Mai mândră decât stelele pe cer,
Fă-ne un semn și vor cădea și munții,
De-ar sta în calea Gărzilor de Fier.

Refren

DOINA CĂPITANULUI

În țara cu mănoase lanuri,
Restriști căzură și blestem,
Plâng toate păsările în ramuri,
Codrii se frâng, apele gem.

Refren: Căpitane, Căpitane,
Țara plânge cu amar,
Căpitane, Căpitane,
Țara mi te cheamă iar.

În temnița cu ziduri grele
Sta căpitanul ferecat,
În ocna lui printre zăbrele,
Nici cer nici soare nu răzbat.

Refren

I-a tras la ușă dungi, zăvoare,
În beci de piatră sub pământ
Cumplit e gerul, lanțul doare
Și pare temnița mormânt.

Refren

I-au aruncat în închisoare
Ca să-l înfrângă chinul greu,

C-a vrut din neam să facă soare
Din țara verde curcubeu.

Refren

Ascultă plânsul Căpitane
Te cheamă dragii legionari,
Din pumnul tău fă iar ciocane
Și sfarmă zidurile tari !

Refren

Cătușe frânge, lanțuri frânge,
Și înălțate din nou în zbor,
Și oastea verde iar o strânge,
Și mergi pe veci biruitor.

Refren

Căpitane, Căpitane,
Țara plânge cu amar,
Căpitane, Căpitane,
Țara mi te cheamă iar !!!

Tudor Arghezi și Corneliu Codreanu

Tudor Arghezi nu a fost legionar și nici măcar simpatizant... Dar ca orice om de cultură, ca un mare realist, așa cum a fost el, a dedicat lui Corneliu Zelea Codreanu, unul din cele mai frumoase poeme, intitulat "Făt Frumos", din care se desprind adevăruri frumoase, despre acest om, trimis de Dumnezeu...

Au avut și românii un Făt frumos, venit ca un arhanghel, călare pe un cal alb, ca să doboare balaurul cel rău.

Dar românii nu l-au înțeles... Nu l-au înțeles și cu suflete de Irod l-au sugrumat, l-au împușcat în spate, pentru că se împotrivea mișeliei. ...

El împreună cu alți 13, ar fi fugit de sub escortă...

După ce i-au omorât, au fost deshumați și reînhumați de tirani...

Fantomele acelor 14 nu dau pace celor care i-au asasinat...

Poemul lui Arghezi se desfășoară pe cinci pagini de carte și arată cum l-a cunoscut pe Căpitan, acest trimis al lui Dumnezeu pentru a propăvădui măreția neamului, ce a fost unic în felul său...

Până la el și după el, nici un om politic clarvăzător nu s-a putut ridica la nivelul său... Nimeni altul ca el n-a prevăzut spunând țării, în parlament ce va fi...

Cine poate să credă că odată intrate în țară, trupele sovietice nu vor pleca până nu ne vor sataniza complet.

Iată că aceste adevăruri de necontestat se văd și se simt puternic și acum, după cincizeci de ani.

Minciuna, ura, comunismul, corupția, crima, domină încă, după 12 ani, de la așa-zisa revoluție, în care alte sute de tineri au pierit, pentru ca la conducere să se înscăuneze alți profitori, cu aceeași mentalitate.

Cui servește ura și minciuna ?

Cui servesc filmele trucate, de inspirație antinațională, anti-creștină, cu scopul de a produce vrajbă și ură.

Și azi, în 2002, se mai difuzează asemenea filme care vor să otrăvească, să încarce ură în sufletul creștin al acestui popor.

Vădit intenționat se difuzează cu insistență diavolească, cu scopul de a se ascunde adevărurile.

Tocmai cei care conduc această campanie permanentă

de minciuni sunt cei care au provocat sau au contribuit la săvârșirea groaznicului genocid contra românilor creștini a elitei intelectuale, contra țăranilor și gospodarilor de frunte ai satelor țării românești.

Acești foști și prezenți slujitori ai satanismului se străduiesc cu ferocitate de a menține o stare de neliniște și de ură, cu scopul stăpânirii prin forță, în scopul obținerii cât mai multor foloase personale...

Minciuna repetată cu intensitate timp de 50 de ani, produce derută, ură, neliniște...

Văd și cunosc adevărul doar cei tari în credința ce-a adevărată, creștină.

Arghezi, cu tot harul lui de mare poet, a făcut și compromisuri în fața comuniștilor pentru a-și publica o parte din lucrări în acele vremuri de mare urgie. El, ca și alți intelectuali, a capitulat cu lașitate în fața celor care constituiau pleava societății românești. Doamne, ce blestem pe țara noastră românească, peste care a trebuit să treacă întunericul a 50-60 de ani de comunism... Și când te gândești că unii spun cât de bine era "înainte", cât de mult s-a construit (!?). Idei mai retrograde ca acestea nu cred că se pot întâlni în toată istoria lumii. De ce poporul nostru nu știe să gândească progresiv ? Să spună tuturor care n-au cunoscut comunismul, ce înseamnă asta ... Trăim încă la umbra marilor criminali. Încă din 1933, Corneliu Zelea Codreanu, ca tânăr deputat, a tras un semnal de alarmă, spunând că dacă trupele sovietice vor ajunge la noi, ele nu vor pleca până când nu ne vor bolșeviza și sataniza întreaga societate.

"Neamul nostru n-a trăit prin milioane de robi, cari și-au pus gâtul în jugul străinilor, ci prin Horia, prin Avram Iancu, prin Tudor, prin Iancu Jianu, prin toți haiducii, cari în fața jugului străin nu s-au supus, ci și-au pus flinta în spate și s-au ridicat pe potecile munților, ducând cu ei onoarea și scânteia libertății. Prin ei a vorbit atunci nemul nostru, iar nu prin «majoritățile lașe și cuminți». Ei înving sau mor; indiferent. Pentru că atunci când mor, neamul trăiește întreg din moartea lor și se onorează. Ei strălucesc în istorie ca niște chipuri de aur care fiind pe înălțimi sunt bătute în amurg de lumina soarelui, în timp ce peste întinderile cele de jos, fie ele cât de mari și de numeroase, se așterne întunericul uitării și al morții".

Fragment din cartea
"Pentru legionari", semnată
de Corneliu Zelea Codreanu

Oameni care au sfințit locul

ȘTEFAN TUMURUG

Desigur că baza credinței creștine este în primul rând dragostea, dar în același timp și puterea de dăruire și sacrificiu. Chiar dacă îmi va fi dat să trăiesc oricât de mult, mărtuisesc azi, la vârsta de 88 de ani, că îmi aduc bine aminte, că retrăiesc cu aceeași intensitate admirația și căldura sufletească față de profesorul, dirigintele, pedagogul, instructorul de sport, instructorul de premilitară, un ofițer de rezervă, dar și față de cel mai apropiat sufletește, nouă ca elevi, întru educația de frumos, dirijorul de cor, organizatorul serbărilor reușite, prof. Fănică Tumurug.

Pe tot parcursul vieții mele am avut șansa, am avut posibilitatea să cunosc oameni care, cu adevărat, își merită renumele de om bun, oameni care au sfințit locul pe oriunde au trecut. Unul dintre aceștia a fost și dl Fănică, cum îi spuneam noi, elevii de la Miroslava - Iași.

Despre ofițerul de rezervă Ștefan Tumurug vorbește în cartea lui "Pohodna Sibir" – doctorul Ahile Sari, originar din Medgidia. Cartea descrie grozăvia, prăpădul ce s-a petrecut în lagărele cele mai îndepărtate din nordul Siberiei, ale armatei roșii. Doctorul Sari, în cartea sa, îl numește pe Ștefan Tumurug, "omul care a sfințit locul pe oriunde a trecut". Iată dar, confirmată și de altă persoană –

care a fost împreună cu el în situații limită, de viață și moarte –, afirmația mea de mai înainte.

În cartea "Pohodna Sibir" doctorul Sari descrie întâmplări din acel lagăr, întâmplări care te îngrozesc numai când le citești. El descrie arătând cum toamna, în acel lagăr erau 23 de mii de oameni (prizonieri) de mai multe naționalități, printre care și români. Din cei 23 de mii, primăvara au rămas doar 3 mii. Morții care mureau noaptea prin barăci erau aruncați afară din baracă când se făcea ziuă, cu trupurile goale, lăsându-i acolo până venea o zi puțin mai liniștită (majoritatea zilelor și nopților fiind bântuite de viscol siberian și geruri care-ți înghețau și lacrima în ochi). Datorită gerurilor mari, și puținei călduri care era în trupurile goale aruncate afară unele peste altele, numai în câteva ore gerul le transforma într-un bolovan mare de trupuri înghețate. Numai când se putea (uneori vremea fiind puțin însorită) pentru a îndepărta acele trupuri congelate, erau scoși mai mulți prizonieri de la baracă. Cu ajutorul topoarelor, târnăcoapelor, rângilor și a altor unelte, trebuiau să rupă, să taie bucăți mai mici din acel mare bolovan de trupuri congelate, așa cum se nimerea. O mână într-o parte, un picior sau restul trupului în altă parte. Cu ajutorul săniilor improvizate aceste trupuri sfârtecate erau transportate la 2-3 km, în pădure și aruncate pe zăpadă pentru hrana fiarelor sălbatice.

Din cauza foametei fără limită s-a ajuns ca în acel lagăr să se formeze o rețea de prizonieri, bineînțeles nu români, care mâncau dar și comercializau aceste trupuri moarte. La început au fost mâncate și comercializate trupuri de prizonieri morți, dar cum aceste trupuri erau numai piele și os, au început să pândească momentul potrivit să-i

omoare și să prepare mâncare din ei, pe care o parte o comercializau sub formă de troc (schimb).

În acele vremuri, după ce ofițerii din acel lagăr al morții au fost separați și mutați în alt lagăr, au început să fie curtați, venind la ei diferite delegații de ofițeri sovietici și români, pentru a-i convinge să se înroleze în divizia care a trădat jurământul, pactizând cu armata roșie satanizată.

În acele zile și nopți, din cele două lagăre s-a legat o prietenie puternică, de nedespărțit, între doctorul Ahile Sari și Ștefan Tumurug. Numai moartea din lagărul Salcia – Balta Brăilei i-a putut despărți.Datorită acestei strânse prietenii, ei au putut rezista, au putut respinge total orice pactizare cu armata roșie satanizată, refuzând înrolarea lor ca ofițeri în divizia Tudor Vladimirescu, înfruntând mari presiuni, chiar și promisiunile făcute de Ana Pauker, venită în acel lagăr pentru racolarea ofițerilor români. Odată cu ea au venit mai mulți ofițeri români, bine hrăniți, bine echipați, care trădaseră jurământul față de armata română, devenind slugi ale armatei ateiste. Desigur, că acest refuz, acea înfruntare a femeii, a evreicei Ana Pauker, i-a costat foarte mult cauzând și moartea unora din ei.

Ana Pauker văzând că nu poate să-i convingă, la plecare le-a spus că vor putrezi în lagărele din Siberia, totuși, a venit o zi în care, în urma presiunilor de afară, a trebuit să fie și ei eliberați împreună cu alții și trimiși în țară, având fiecare câte-o caracterizare cât s-a putut de rea. Cât au stat în acele lagăre, locuri de moarte, doctorul Sari, declară în cartea lui că Ștefan Tumurug, a fost asemeni unui far luminos, ca o sursă de cea mai intimă căldură sufletească – el fiind și muzician de mare valoare. Cânte-

cele, marșurile patriotice și mai cu seamă colindele făcute de el, acolo în lagăr, constituiau un elixir de viață și speranță. Ori pe unde a trecut acest om, a adus bucurie și încredere în ziua eliberării. El s-a dăruit cu totul lui Dumnezeu, făcând mare onoare Legiunii Arhanghelului Mihail, căruia îi aparținea.

Poate și pentru motivul că a fost înzestrat cu atât de multe calități, Dumnezeu i-a hărăzit să treacă prin multe încercări, ca și Iov.

Ajunși tot nedespărțiți în țară, pășind pe teritoriul țării românești, țară răstignită pe altarul suferințelor de către guvernarea bolșevică, ei au fost arestați din nou de securitatea comunistă, ținuți cu anii prin beciurile securității și închisorilor, ca în final să fie internați în lagărul Salcia din Balta Brăilei, puși la munci grele pentru desecarea și îndiguirea terenului devenit teren agricol. Sprijiniți de o putere miraculoasă Dumnezeiască ei reușesc cu mari eforturi care ar fi putut să-i coste viața, fugind dintr-o baracă în alta cât și dintr-o brigadă în alta, numai ca să fie mereu împreună. Acolo, la Salcia, s-au petrecut fapte necunoscute nici până în ziua de azi. În urma apelor crescute, brusc digul s-a spart. Deținuții politici cu saci de pământ în brațe au fost forțați, împinși, mușcați de câinii de pază dresați pentru a umple spărtura cu trupurile lor având saci de pământ în brațe. Atunci, acolo la Salcia odată cu spargerea digului, au fost scene de apocalipsă.

Pentru a se face o atmosferă de fațadă, după o perioadă de timp, s-a înființat infirmeria lagărului. Doctorul Sari medic chirurg specialist și foarte priceput este numit ca medic la acea infirmerie, mai mult pentru a consulta și trata în primul rând garda de călăi paznici ai acelui lagăr și

mai mult formal pentru miile de deținuți politici.

Din cauza efortului supraomenesc la care era supus prin munci istovitoare, din cauza înfometării și cazării sub nivelul apei, în pântecul mai multor pontone plutioare confecționate din fier, Fănică Tumurug de-acum îmbătrânit înainte de vreme, cu părul lui frumos ondulat negru-castaniu, acum devenit ca de var, se îmbolnăvește grav, motiv pentru care este internat o perioadă la infirmerie, apoi ținut ca bolnav la baracă unde doctorul Sari venea de mai multe ori pe furiș acolo unde el zăcea.

Fănică Tumurug, sub ochii îndurerați ai doctorului Sari se topea din ce în ce mai mult ca o lumânare, care, ca să lumineze, se autoconsumă.

Doctorul Sari îi cunoaște boala și cu priceperea lui, în altă situație, i-ar fi putut prelungi viața; suferea foarte mult și doctorul Sari, alături de cel mai bun prieten al lui că nu putea să-l ajute, neavând nici un fel de medicament, puținele medicamente ale infirmeriei fiind păstrate în dulapul încuiat în biroul directorului, un satrap ca și Borcea de la lagărul Capul Midia. N-au fost de ajuns multele suferințe abăute asupra lui Fănică Tumurug, care și aici la Salcia ca și în lagărele din Nordul Siberiei era omul se suflet care însuflețea întregul lagăr cu cântecele, colindele, povestirile și poeziile lui. El, Fănică Tumurug, era directorul sufletelor, nevăzut dar mult îndrăgit și ascultat de către toți deținuții politici. Era omul care cu vorba lui dulce și încurajatoare menținea o atmosferă de speranță în ziua libertății acolo în iadul numit Salcia. El aplana orice conflict inerent între oameni și grupuri, prin el se menținea o atmosferă care combătea toate urgiile cauzate de gardieni și de directorul cel rău. Într-una din zile doctorul

Sari s-a furișat printre barăci, pentru că nu avea voie să meargă la barăcile locuite de deținuți neînsoțit de gardian și a mers să-l vadă pe Fănică, prietenul lui. De cum a intrat în baracă, înainte de a ajunge la patul în care Fănică sta ghemuit și suflând greu, și-a dat seama că i s-a întâmplat ceva rău. Văzându-l ghemuit, gemând înfundat, stăpânit de o și mai mare durere, văzându-i expresia feței disperate, s-a pierdut și el câteva secunde, apoi încet, încet revenindu-și, i-a palpat burta de câteva ori. Fănică, de durere, nici nu mai putea vorbi. O disperare totală puse stăpânire pe amândoi. Doctorul știa bine, își dădea seama că nu trebuie să arate bolnavului situația limită în care se găsea, dar, de la prima palpare el, ca specialist a realizat că Fănică a făcut o ocluzie intestinală. Și mai grav este că își dădea seama că numai o intervenție chirurgicală urgentă îi putea salva viața. Fără operație nu mai putea trăi decât câteva ore. Suferința și disperarea lui Fănică ajunsă la apogeu, cu ochii plini de lacrimi, fără să vorbească, expresia feței și a ochilor arăta cât de mult îl implora, pe doctorul Sari ca să-l salveze, să nu moară în acea mlaștină mizeră de la Salcia. Vroia să meargă acasă, în satul de lângă Iași să-și vadă mama și logodnica.

Doctorul Sari, disperat că nu poate și nu are cu ce să-i facă operația, destul de ușoară pentru el, fuge ca un nebun la infirmerie și îi spune gardianului să meargă cu el la director acasă, care locuia în apropiere, în clădirea conacului boieresc. Ajuns la director, cu lacrimi în ochi, insistă, îl rugă să-i dea gardianului cheia de la dulapul cu trusa medicală și în același timp să-i dea voie lui, ca medic specialist, să-l opereze pe Ștefan Tumurug.

Directorul, om negru la suflet, i-a răspuns că așa ceva

nu poate să facă, iar dacă moare, lasă-l să moară, că pentru asta a fost trimis la Salcia.

Doctorul Sari, deznădăjduit, în drum spre infirmerie se împleticește ca un om beat și de acolo ajunge din nou la patul lui Ștefan Tumurug, căruia îi curgeau lacrimi mari de durere... Doctorul Sari, înțelegea că prietenul său drag se află în agonie. După circa două ore Fănică a început să caște gura, să facă ochii mari. În acest timp i se făcea rău și doctorului Sari, căzând și el grămadă pe jos.

Intră gardianul și își dădu seama că Fănică Tumurug a murit. Îl ajută pe doctorul Sari să se ridice în picioare. Gardianul îl vede pe doctorul Sari, omul care a trecut prin acel șoc, îmbătrânit cu peste zece ani.

În tot lagărul a fost o zi de mare doliu. În noaptea aceea și dimineața, până la pornirea la locul de muncă, cu îngăduința gardienilor, mii de deținuți s-au perindat prin fața mesei pe care era așezat trupul lui Fănică Tumurug.

Atunci, acolo, în lagărul de la Salcia, lui Fănică Tumurug i s-a făcut cel mai grandios omagiu adus de frații săi de suferință, pentru tot ce a făcut el mai frumos și mai bun în viață.

DUMNEZEU SĂ-L ODIHNEASCĂ ÎN PACE !

P.S. Majoritatea informațiilor, în afara celor știute de mine, extrase și din cartea doctorului Sari, le-am obținut de la un gardian bătrân, care a fost de față la cele întâmplate și cu care am stat de vorbă în anul 1965, când am fost salariat la IAS Salcia, iar el era paznic.

Mormântul lui Ștefan Tumurug nu l-am putut vedea pentru că acel cimitir a fost indundat, colmatat cu pământ.

STERIE CIUMETTI

În cartea Căpitanului "Pentru legionari" găsim următoarele rânduri despre Sterie Ciumetti:

"Sterie Ciumetti trăiește zi și noapte cu mine. E un tânăr de o mare corectitudine și credință de câine. El devine casier central al Gărzii. Toate zilele – câte le va mai avea – nu se va gândi decât la Gardă, nu se va frământa și nu va acționa decât pentru Gardă, nu va trăi viața lui decât pentru ea".

Când a evocat în termenii de mai sus viața legionară a lui Sterie Ciumetti, Căpitanul s-a gândit și la finalul sublim al acestei vieți. Au fost mii de legionari care au căzut pentru Legiune, dar în cazul lui Ciumetti aveam de-a face cu o situație excepțională, când soarta întregii Mișcări era în joc, când de atitudinea lui, în momentul în care dușmanii au pus mâna pe el, depindea continuarea sau dispariția Legiunii. Dacă ar fi cedat în noaptea de 29-30 decembrie 1933 presiunilor, torturilor și amenințărilor, acela în care își pusese nădejde întreg tineretul țării, Corneliu Codreanu, ar fi fost descoperit și ucis. Dacă i-ar fi fost mai dragă viața lui, ar fi tăiat firul vieții legionare, cu căpitanul ucis în 1933, după toate prevederile omenești s-ar fi destrămat și Legiunea. Mișcarea era încă plăpândă, prea puțin închegată și prea puțin extinsă ca să poată recupera și dăinui și după moartea întemeietorului ei. Abia în următorii patru ani, 1934-1937, și-a creat cadre puternice și a prins rădăcini în toată țara. În aceasta constă măreția unică a jertfei lui Ciumetti, că a respins alternativa salvării proprii și

s-a hotărât pentru moarte. Și-a zdrobit existența proprie pentru a îndepărta fâlfâirea morții de deasupra capului șefului său.

Sunt cunoscute împrejurările în care Căpitanul a întâlnit grupul de studenți români din Macedonia, o întâmplare din acelea pe care nu le poți atribui decât providenței, în duba care transporta pe acești tineri în închisoarea Văcărești, după atentatul neizbutit al lui Beza contra ministrului Angelescu. În celulele aceste închisori, sub privirea ocrotitoare a arhanghelului, s-a plămădit frăția de cruce între Căpitanul oastei legionare, pe atunci destul de mică și grupul de luptători naționaliști veniți din Macedonia. Acești români renumiți prin vitejia și dârzenia lor în apărarea patrimoniului național, în loc să găsească sprijin în patria mamă, erau prigoniți de autorități, tratați ca dușmani ai statului și azvârliți în închisori. Între cei întemnițați se găsea și Sterie Ciumetti. "Atunci, l-am cunoscut pe Sterie Ciumetti – scria Căpitanul – pe care Dumnezeu l-a ales, pentru sufletul său bun și curat ca roua, să fie, prin tragica sa soartă și chinuire, cel mai mare martir al Mișcării Legionare, al României legionare".

Corneliu Codreanu și tovarășul lui de suferință au folosit timpul petrecut în închisoare în vara anului 1930 pentru a dezbate problemele vitale ale neamului românesc de pretutindeni. Căpitanul a avut prilejul să cunoască în amănunt, chiar din mărturia cutremurătoare a acelora care au trăit-o, tragedia românilor din Balcani, iar tinerii originari din Macedonia au fost cuceriți nu numai de personalitatea umană a Căpitanului, bunătatea lui fără margini, dar și de concepția lui politică, a cărui viziune nu se limita la frontierele unui stat, ci îmbrățișa totalitatea națiunii noastre, de

la Nistru și până în Pind. Luptele și suferințele românilor din Macedonia fac parte integrantă din zbuciumul neamului întreg. De altă parte însă, din convorbirile cu Căpitanul, ei și-au dat seama că problema lor nu poate fi rezolvată fără existența unei Români puternice și respectate în afară. Drumul de salvare al elementului românesc din Balcani trece prin București, dar cum România însăși suferea de plaga politicianismului, trebuia ca mai înainte să se dea bătălia în patria mamă, pentru a impune un regim sănătos la cârma țării. Odată ce s-ar fi întărit statul român, influența lui binefăcătoare s-ar fi resimțit asupra tuturor așezărilor românești din întreaga lume. Legiunea lui Codreanu era instrumentul politic destinat să opereze "schimbarea la față a României" și, în consecință, locul lor era în această organizație.

Aceste discuții și confruntări fără îndoială că nu ar fi avut același ecou în sufletul acestor tineri dacă s-ar fi desfășurat în alte împrejurări mai puțin dramatice și nu îndărătul gratiilor unei închisori. Ceea ce i-a impresionat mai mult pe studenții macedoneni, care nu erau înșelători de vorbe goale, ci oameni de acțiune, haiduci și revoluționari, a fost solidarizarea Căpitanului cu cauza lor. În toată țara, în toate partidele, nu s-a găsit nimeni să-i înțeleagă și să le ia apărarea. În afară de acest om. El însuși într-o situație grea, el însuși pândit de dușmani din toate părțile. Căpitanul risca mult mai mult decât cei închiși în chestiunea manifestului lansat de studențimea macedoneană. Risca existența organizației abia înfiripate. Risca o condamnare care l-ar fi desființat politic; o cât de nouă ușoară condamnare cereau dușmanii, pentru ca să aibă prilejul să se năpustească asupra legiunii. Dar onoarea lui

de luptător naționalist nu putea suporta ca el să tacă, în timp ce se săvârșea o mare nedreptate acestor români din partea unor politicieni vânduți străinilor. El a sărit în ajutorul altor români obidiți sau primejduiți, ca la Iași, la universitate, la Nicolina sau în Maramureș, fără nici un calcul, fără a măsura primejdiile ce le putea atrage asupra lui.

Acest gest, tinerii români din Macedonia, nu l-au uitat. Unitatea lor de simțire și gândire cu Căpitanul s-a pecetluit în focul luptei. De îndată ce au fost liberi, s-au înrolat în Legiune, atrăgând după ei și cea mai mare parte a tineretului universitar originar din Peninsula Balcanică și a coloniștilor așezați în Cadrilater. Căpitanul a fost răsplătit din belșug pentru ajutorul dat acestor oameni în momente de restriște. Tocmai atunci luase hotărârea să se stabilească în București. Elementul macedonean i-a fost de neprețuit sprijin, tocmai în această perioadă dificilă, a primului contact cu capitala, o lume necunoscută și în mare parte străină de aspirațiile mișcării. De atunci încoace nu a fost luptă legionară în care ei să nu fie prezenți cu munca lor, cu banul lor, cu sacrificiul lor, cu viața lor.

Sterie Ciumetti a luat parte la toată această eroică afirmare a ramurii de români macedoneni în sânul Legiunii, în perioada 1930-1933. E umbra credincioasă a Căpitanului. E numit casier central al Gărzii, funcțiune care presupunea nu numai corectitudine în mânuirea banilor dar și strădania zilnică și penibilă de a acoperi nevoile minime ale organizației. Toate mijloacele ei materiale proveneau din cotizații sau din ajutoare benevole ale membrilor ei. Campaniile electorale din 1932 și 1933 au impus Legiunii un efort financiar covârșitor, care nu mai putea fi susținut din cotizații. Situația era critică. Atunci Sterie Ciumetti a

făcut apel la generozitatea negustorilor macedoneni din capitală și Legiunea a fost salvată din impas. Listele de candidaturi au putut fi depuse la timp în toată țara.

Ne-am oprit câteva clipe asupra antecedentelor legionare ale lui Sterie Ciumetti, pentru că numai pe firul lor puteam încerca să pătrundem în taina sufletului său. Cununa martiriului nu s-a așezat întâmplător pe capul lui, n-a fost un gest temerar de ultimă oră, ci intra în vocația lui de luptător, era împlinirea concepției lui de viață. Fără îndoială că ultimul lui act de serviciu pentru Legiune depășește tot ce-a făcut el până atunci, dar între masa sacrificiilor zilnice săvârșite în cursul funcțiunilor ce le-a îndeplinit în Mișcare, adeseori anonime, adeseori cunoscute numai de cei ce le poartă povara și între ultima lui zvâcnire de energie care a spart plafonul acestei lumi pentru a salva viața Căpitanului, există o legătură naturală și o continuitate logică. Sterie Ciumetti era același și când strângea un ban pentru Legiune și când murea pentru Căpitan. Aceeași vână spirituală hrănea amândouă sacrificiile, deși valoarea lor nici nu se poate compara.

După împușcarea lui Duca, Victor Iamandi, subsecretar de stat la Interne, dăduse ordin organelor de poliție și jandarmerie ca, dacă îl prind pe Corneliu Codreanu, să facă justiție sumară cu el. Sterie Ciumetti fusese eliberat de la Jilava în dupămasa zilei de 29 decembrie, împreună cu Ion Moța și Vasile Marin. Abia poposise în mijlocul familiei lui, când zbirii bat din nou la ușă și îl ridică. De astă dată pentru totdeauna. Dus la poliție, a fost groaznic chinuit ca să spună unde poate fi găsit Căpitanul. Cum Ciumetti lucrase permanent la secretariatul Mișcării, era cel mai indicat să le dezvăluie legăturile Căpitanului, persoanele

pe care le frecventa în capitală și unde eventual s-ar putea ascunde. Cu toate chinurile ce le-a suferit, comisarii n-au putut smulge nimic de la el. L-au amenințat cu moartea. Ciumetti nu s-a tulburat și atunci, într-un acces de furie și disperare, au tras în el și apoi i-au azvârlit trupul neînsuflețit la marginea unui lac din jurul Bucureștilor.

Comisarii de poliție Panova și Aurelian Negrescu, responsabili de moartea lui Ciumetti, au fost reclamați justiției și s-au început cercetările împotriva lor. Dar procesul n-a ajuns să se judece. Prin corupție și presiuni guvernamentale asupa organelor de anchetă, afacerea a fost înmormântată. Abia în toamna anului 1940 vinovații și-au luat cuvenita pedeapsă.

Trebuie să ne închipuim ce s-a petrecut în sufletul lui Sterie Ciumetti în timp ce loviturile cădeau cu grămada asupra trupului său slăbit. Deoparte era viața caldă și ademenitoare, era căminul abia înfiripat de unde fusese smuls abia de câteva ore; de alta era viziunea măreață a destinului românesc în lume. Căpitanul, țara, Legiunea care-și croise drum vitejește până aunci în mijlocul a mii de primejdii și dușmănii. Toate aceste cuceriri și realizări să se prăbușeacă acum, după atâtea suferințe și sacrificii, dacă ar fi Căpitanul descoperit și ucis ? Nimeni n-ar mai fi fost în stare să ia de la capăt mișcarea de renaștere națională. Totul se putea pierde pentru un moment de slăbicune al lui. Atunci, gândindu-se la figurile legendare ale armatorilor, într-un efort supraomenesc, s-a ghemuit în durerea lui, pentru a rămâne credincios visului de înălțare românească în lume. Carnea și oasele zdrobite au fost învinse de forța spiritului, până ce călăii l-au eliberat de chinuri și dureri, dându-i lovitura de grație.

În toată viața lui de luptător pentru mântuirea neamului românesc,. Sterie Ciumetti a fost de o consecventă severă. Odată ce s-a hotărât să apuce pe drumul spinos al luptei naționale, pentru el nu au mai existat întoarceri, revizuiri sau îndoieli. Având formație de luptător încă din mediul în care s-a născut și în care și-a petrecut adolescența, prin Legiune a îmbrățișat aspirațiile neamului întreg și și-a încheiat viața dând un exemplu cutremurător de legalitate față de idelul care i-a încălzit sufletul. Căpitanul i-a cinstit memoria așezându-l în fruntea martirilor pomeniți la ședințele de cuib.

Sterie Ciumetti a fost un caracter tăiat în stâncă. Viața și moartea lui formează un bloc de granit, o unitate indestructibilă, o existență rar întâlnită, modelată până în ultima clipă de văpaia spiritului nemuritor.

Articol apărut în "Steaua Polară", 1999,
sub numele "Portret. Omul lui Dumnezeu: Sterie Ciumetti"

VIRGIL TEODORESCU

Astfel, cum am arătat, toate organizațiile noaste județene își depuseseră listele electorale. Candidații, propuși pe listele proprii nu-și găseau momente de răgaz. Singuri sau însoțiți de unii din adepții noștri cutreierau sat după sat, vorbindu-le cetățenilor întruniți sau din om în om, după împrejurări. Cam așa procedau și celelalte formațiuni politice care aveau procedeul lor și mijloacele ce le erau proprii. În ce-i privește pe guvernanți, aceștia aveau în plus de partea lor întregul aparat administrativ și polițienesc care secondau pe agenții electorali și bătăușii lor de la club. Miza era mare și fiecare se străduia să-și asigure un număr cât mai mare de voturi.

Toți din opoziție se plâng de abuzurile și samavolniciile auxiliarilor puterii guvernamentale, fiindcă fățiș dau sprijin agenților electorali ai guvernlui. Țara întreagă este cuprinsă de această febră cu atacuri și contraatacuri verbale, rostite la diferite ocazii sau în scris în presă sau manifeste.

Și iată că începe a se face simțită și mai mult ferocitatea guvernului care, prin Victor Iamandi, cu oamenii lui în subordine, merge, dincolo de atacuri și critici verbale sau în presă. El trece la fapte concrete.

Vine vestea de la Constanța, care consternează toată lumea. Un tânăr, Virgil Teodorescu, student la o facultate din București, este împușcat mortal, pe la spate, de un agent al poliției locale, în timp ce lipea un manifest al Mișcării Legionare. Acest student lipise manifestul într-un loc stabilit pentru așa ceva, cum prevedeau dispozițiile

respective ! Nu avusese loc nici o discuție, nu se iscase nici o altercație sau ceva de natură a se interpreta ca "ordinea" ar fi fost tulburată. Studentul lipea un afiș electoral. Nimic altceva. Agentul de poliție, văzându-l ce afiș lipea, n-a mai întârziat și i-a curmat viața.

Acesta-i faptul petrecut la Constanța în ziua de 25 noiembrie 1933, dacă bine-mi aduc aminte data. Vestea s-a răspândit ca fulgerul în oraș și de colo pretutindeni. Presa centrală a comentat-o în felul ei de a o face. Unele ziare proguvernamentale au consemnat-o sumar, într-un loc periferic al gazetei, altele și mai cu seamă "Calendarul" i-au acordat toată atenția. Se luase un interviu inginerului Virgil Ionescu, ce candida pe lista noastră în Constanța. Din interviul luat toată lumea știa că studentul era fiul unui factor poștal, un modest funcționar, tatăl a încă cinci copii. Virgil Teodorescu fusese singurul care urma studiile universitare, fiind cel mai în vârstă dintre copii. Opinia publică a rămas încremenită, luând cunoștință de crima săvârșită și, mai cu seamă de împrejurările în care ea s-a comis, fiidcă inginerul Virgil Ionescu se deplasase imediat la fața locului și apoi a luat toate amănuntele acestui caz nenorocit. Studentul acesta venise de la studii, care erau aproape pe terminate, ca să dea o mână de ajutor organizației locale legionare. Nimic încriminator, în tot ce făcuse el, nu i se putea imputa.

Revolta împotriva crimei s-a răspândit de acolo în toate centrele universitare studențești, mai întâi în București. Îndată i se face înmormântarea cu toată cinstea la Constanța, la care participă și conducătorii Mișcării Legionare. Desigur că este un prilej de a-l plânge pe cel ce va fi prima jertfă înscrisă cu sânge pe lista ce începe a se des-

chide unor oameni ce cred în "ceva" dincolo de efemer, și în permanențele unui neam, în coordonatele Mișcării Legionare, stabilite pentru generali.

Acolo, în această tristă solemnitate, s-a ridicat protestul cel mai vehement împotriva unor oameni ce practicau asemenea metode, nemaiîntâlnite până atunci într-o campanie electorală. Se înfierează crima agentului care este considerat, și pe bună dreptate se face, a fi un instrument orb al șefilor săi, în frunte cu Victor Iamandi. Se putea citi, pe fețele participanților o tăcere mută de durere, o revoltă stăpânită prin încruntarea frunților. Pășind în urma cortegiului, tăcută și îndurerată, acea mulțime de oameni gândea că este începutul unei prigoane care, de-acum își conturează întinderea. Guvernul, adus recent la cârma țării, este hotărât să recurgă la toate mijloacele, ca să ne împiedice a ne desfășura în cadrul legilor, activitatea politică.

Crima aceasta este foarte elocventă. Vor să ne intimideze, să ne oprească din iureșul marșului pe care-l facem, cu un cuvânt să ne scoată din campania electorală. Studentului Virgil Teodorescu i se cânta "Imnul legionarilor căzuți", întocmit atunci la Iași, de Simon Lefter, student și coleg de serie cu mine. Dau câteva versuri din acest imn:

"Plânge printre ramuri luna
Nopțile-s târzii
Că te-ai dus pe totdeauna
Și n-ai să mai vii
Ca o lacrimă de sânge
A căzut o stea
Drum de foc și biruință
Pentru garda ta..."

Nimeni nu bănuia că Virgil Teodorescu va fi primul

dintre noi care deschide lista ce se va mări ca număr cu fiecare zi, lună și apoi cu anii ce se vor scurge de aci înainte. De acum numele lui se va pronunța în toate asemenea triste ocazii și va fi plâns de toți, cei care mărșăluiau pe același drum. El va rămâne un adevărat simbol al jertfei legionare. La toate apelurile ce se vor face în viitor acestor martiri, li se vor răspunde de cei vii cu un "prezent", gata să le fie urmat pasul lor.

El, Virgil Teodorescu, rămâne de-a pururi în capul acestei liste.

Noi nu căutam această moarte, dar n-o evitam, nu ne dădeam în lături din fața ei. Când am trecut pragul Mișcării Legionare, ne asumasem riscurile ce se pot ivi pe parcurs. Gândul acesta de jertfă supremă pentru biruința unui ideal, în care credeam, ni-l insuflasem din primul moment. Știam că nimic măreț nu se poate înfăptui, dacă nu-i acceptată ideea jertfei de sine. Aveam ca deviză îndrumătoare cugetarea lui Seneca, gânditor roman: "Cine știe să moară nu va fi rob niciodată". Acesta ne era elementul îndrumător pe care, în tot momentul, ni-l aduceam în memorie. Dar oare nu prin actele de vitejie, când înaintașii și-au dat viața în lupte, s-au putut realiza momente înălțătoare, de neuitat în trecutul tumultos al neamului românesc ? Nu știam noi că cel ce se angajează într-o luptă nobilă și-a îmbrăcat cu sine și cămașa morții ? Știam că pământul țării este amestecat cu sângele înaintașilor, vărsat de ei, în luptele lor, date cu dușmanii din afară sau cu cei dinăuntru. Le glorificam jertfele. Ne aminteam cum se adunase țărâna din locurile unde eroii neamului și-au dat viața, țărâna stropită cu sângele lor și că din amestecul ei, se formaseră mici săcușoare ce se acordau la început,

celor dintâi legionari, în semn că se legau pe viață și pe moarte într-o luptă înverșunată, pentru biruința noului crez.

Dar mai trebuie făcută o subliniere jertfei lui Virgil Teodorescu. El fusese împușcat în spate. Se procedase mișelește. Agenul de poliție a tras într-un om cu intenția vădită de a executa o dispoziție primită. Nici o ezitare sau o somație, ce se dădeau în prealabil în atari situații. S-a tras deodată, în plin, cu sânge rece.

A căzut jertfă un tânăr, un student, din categoria oamenilor de rând căreia aparțineam mai toți legionarii, și care ridicasem un sfânt drapel. Generația care a ridicat acest drapel și-a stropit crezul cu propriul sânge. Este o garanție că, în cele din urmă, cauza va birui mai curând sau mai târziu. Jertfa lui Virgil Teodorescu dădeă această certitudine.

Când mergi la drum cu o asemenea idee, mergi în gând cu siguranța victoriei. Un laș, un fricos, un om legat prea mult de interse mărunte, personale, nu poate accepta o asemenea idee. Cu exemplul propriului gest, Virgil Teodorescu se înscrie în rândul marilor noștri martiri. El a fost cinstit, venerat și glorificat prin miile de voci care, în toate împrejurările, l-au adus în memoria celor ce-l chemau, răspunzând "prezent". El a rămas viu în inimile, în sufletele și-n conștiințele tuturor celor rămași în viață și care-i călcau pe urme. Reprezenta un îndemn, un imbold pentru cei rămași pe baricadele luptei noastre, în lupta cu adversarul ce ni se opunea. A căzut un student, dar alții îi vor lua locul, îl vor urma și, înzecit, înmiit se va mări numărul lor.

Revenind la momentul acelor zile fierbinți de toamnă târzie, împușcarea studentului a zguduit din temelii opinia

publică românească care urmărea cu inima strânsă desfășurarea campaniei electorale. Lumea a început a se convinge că guvernanții sunt puși pe fărădelegi, că vor cu orice chip să stăvilească avântul tineretului țării. Se știa acum că întreg aparatul polițienesc era pus să execute orice, chiar crime, numai să ne oprească din avântul cu care pornisem în lupta noastră. Faptul a impresionat în primul rând întreaga studențime rămasă în mare parte la cursuri în centrele universitare. Ea a fost cea care a reacționat cea dintâi, cu toată vehemența, ridicând glasul ei protestatar împotriva unui guvern ce i-a aruncat mănușa. Era o provocare a guvernului, reprezentat în astfel de acțiuni, de Victor Iamandi.

Cum vedem, el voia să dovedească că-i stăpân pe situație, că o domina, că nu înțelege să dea înapoi. Așa a înceut campania electorală guvernul liberal, prima sub domnia regelui Carol, aventurierul. Ca un jucător de șah, el urmărea cum se mută pionii sau alte piese și în funcție de aceste mișcări, acționa în consecință. În culise, cei care urziseră ițele tuturor intrigilor, încurajau alte și alte acte de agresiune, ca să nu-și vadă periclitate pozițiile deținute în țară sau pe cele ce gândeau să le aibă. Unii oameni politici înfierau crima de la Constanța și o foloseau pentru a ataca guvernul. Dar ei o fac numai cu intenția de a ataca acțiunile celor aduși la cârmă. Ei luau atitudine numai în măsura în care știau că pot aduce unele acuzații liberalilor, acum cu frânele conducerii țării în mână. Pe ei mai puțin îi interesa crima în sine, așa cum o înțelegeam noi, cei răniți profund în suflete, din această cauză.

Legionarii o priveau sub un alt unghi, care lor le era străin. Pe noi ne durea pierderea unui tânăr răpus din

rândurile noastre. Noi îi plângeam sincer dispariția fizică, considerându-l o mlădiță ruptă din trunchiul falnicului stejar ce-l constituiam.

Acestea sunt nuanțele manifestărilor ce se puteau remarca în zilele imediat următoare crimei.

Oricum era începutul unei represiuni sângeroase. Camarila palatului, cu toți acei Wieder și cu Duduia în centrul ei, își frecau mâinile că treburile merg strună, așa cum stabilise. În aceeași măsură Carol patrona totul, mulțumit și el de planul său, întocmit de comun acord cu toți cei din jur și, conform dorinței și voinței cercurilor de dincolo, își urma cursul. El, acest adevărat Nero al României, ființa satanică, urcat pe tronul regesc, începe acum să patroneze crime după crime, ce se țin lanț de-a lungul întregii lui domnii.

Sub acest punct de vedere privesc această primă jertfă legionară, căreia i-a căzut victimă studentul Virgil Teodorescu. Dureros este faptul că-i un început după care urmează altele și altele. Acestea toate vor duce la răbufnirea unor tineri ce nu mai putea suporta.

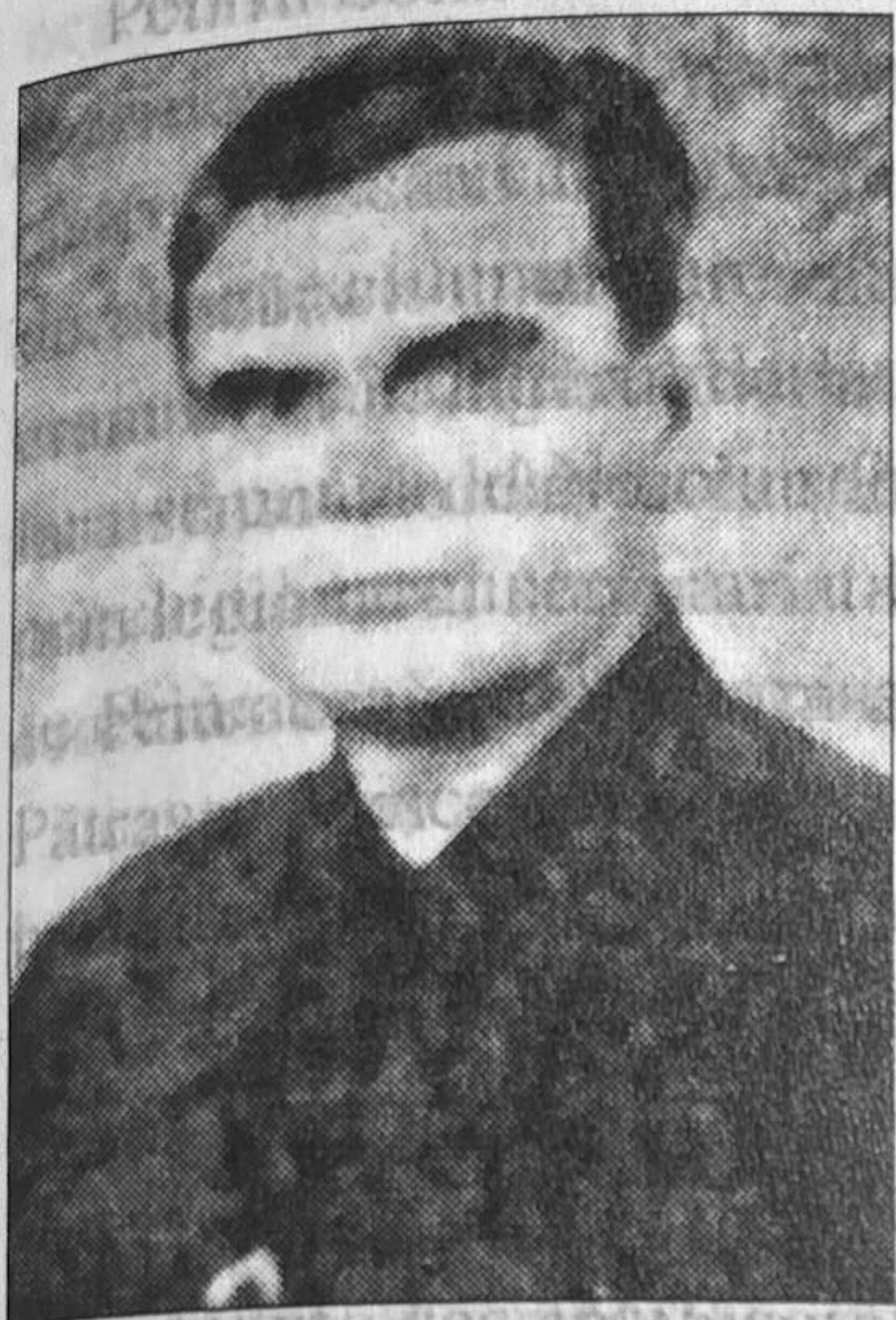
Una din cozile de topor va plăti cu propria viață riscul ce și-a asumat prin acceptarea acelor condiții calificate de el "sine qua non".

Vom urmări, mai departe, evoluția evenimentelor, pentru confirmarea unor constatări, pe care le fac la mai bine de jumătate de veac de la desfășurarea lor.

Istoricul de mâine va trebui să cunoască crudul adevăr al acestor fapte și substratul care a determinat comiterea lor. Sunt fapte trăite și cunoscute direct atunci, în vremurile acelea.

Din volumul "Un soldat pe baricada idealului legionar" – Nicu Păun; publicat și în "Steaua Polară", nr. 1/aprilie 1998

NICOLAE PETRAȘCU

"În decembrie 1945, cade într-o cursă întinsă de comuniști... în loc de consfătuirea anunțată, e întâmpinat de temutul șef al Siguranței comuniste, Nicolski. Acesta i-a pus lui Petrașcu cu toată brutalitatea următoarea întrebare alternativă: «sau dă ordin legionarilor să adopte o atitudine de neutralitate față de partidul comunist și în acest caz vor fi scoși de sub urmărire toți legionarii veniți din Germania și li se va da drumul chiar și celorlalți din închisoare, condamnați sub Antonescu, sau partidul va trece la măsuri radicale trimițând în judecată și condamnând nu numai pe cei veniți din Germania, dar procedând la arestări masive de legionari în toată țara.».

Fiind în mâinile lor și cântărind grozava alternativă ce i se punea, Petrașcu a consimțit să dea o circulară prin care să recomanda legionarilo să se abțină de la acte ostile contra comuniștilor. Aceasta nu înseamnă colaborare, ci fixarea unei atitudini de neutralitate în condiții care i s-au impus peste voința lui și având în față un inamic care putea să întreprindă orice acțiune contra Legiunii, fiind susținut de armata de ocupație."

HORIA SIMA

Ce poate fi mai plăcut lui Dumnezeu și mai de preț pentru religia noastră creștină și pentru Legiune, decât acela de a-ți pune ființa ta cu viața și cu sufletul tău, pentru apărarea și binele aproapelui tău.

Comandantul legionar și secretarul Mișcării Legionare, Nicolae Pătrașcu a fost unul din cei aleși.

Nici o altă organizație de orice fel în perioada dintre cele două războaie mondiale nu a avut strânși în interiorul ei, aproape întreaga elită a neamului românesc ca Mișcarea Legionară.

Ca om de elită Nicolae Petrașcu va apărea multora celor de azi un om, o persoană anacronică, nereală.

Și totuși, Nicolae Petrașcu a existat, a fost secretarul Mișcării Legionare și omul numărul 1, colaboratorul principal al comandantului.

A fost ardelean din Ținutul Făgărașului.

Pe comandantul legionar Dragomir Jilava l-am admirat până la cea mai înaltă treaptă posibilă, apărându-i și azi memoria. Acea statură de om model, întruchipa dragostea și disciplina, preferând să fie mai bine înjurat, bătut, omorât, decât să riposteze, călcând astfel ordinul dat de Căpitan și transmis în toată țara în timpul alegerilor din 1937, unde Căpitanul zicea: "Camarazi, legionari, nu răspundeți la orice fel de provocări, răbdați orice vă vor face, lovindu-vă sau chiar omorându-vă, voi să nu răspundeți pentru că ei, guvernanții, urmăresc să ne provoace, ca noi, apărându-ne, ei să aibă motiv spunând că suntem provocatori de scandaluri, motiv pentru care să ne scoată din alegeri".

Prin comportarea excepțională, esență de disciplină, a

acestui om, am înțeles și noi, atunci, în acel loc, ce înseamnă cu adevărat disciplina și rostul ei, a o respecta de bună voie chiar și atunci când viața e în pericol.

Asemenea oameni se nasc foarte rar.

Pentru comandantul Nicolae Petrașcu, omul care și-a sacrificat nu numai viața ci și onoarea, ca om de frunte în cadrul Mișcării Legionare, vorbesc și scriu în cunoștință de cauză, ca unul care am avut în mâna mea, în timp ce eram ținut în lagărul de la Slobozia, Ialomița, 1945, circulara semnată de Nicolae Petrașcu. Circulara mi-a parvenit prin legionarul seminarist Fotă Vasile.

Prin acea circulară mi-am dat seama cât de mult a iubit Pătrașcu Mișcarea Legionară, dar în mod special pe legionari. În afară de el, doar Căpitanul și Ionel Moța și-au mai iubit tot atât de mult camarazii de luptă din cadrul Legiunii.

Pentru a-și apăra pe cât a fost posibil camarazii, Petrașcu a făcut acea înțelegere cu cei care conduceau Partidul Comunist după 1945, prin care s-a convenit ca legionarii să se abțină de la orice act ostil contra Partidului Comunist Român, iar conducerea Partidului Comunist și-a luat obligația că va renunța la planul prin care urma ca toți legionarii din întreaga țară să fie trimiși în Rusia pentru munci obligatorii de refacere a țării, după dezastrul cauzat de ultimii ani de război (tabele și dosarele cu legionari le-au fost predate de poliția lui Antonescu, care le completase și cu cei ce erau doar simpatizanți ai Mișcării).

Această înțelegere pentru început a fost respectată. S-a renunțat la trimiterea legionarilor în Rusia.

În momentul când înțelegerea n-a mai fost respectată, legionarii, la hotărârea comandantului Horia Sima, înce-

peau lupta de rezistență în munți, contra comunismului.

În acea perioadă, mă simt obligat să mărturisesc, un adevăr recunoscut chiar de el, omul de știință care merită tot respectul, George Manu, face greșeala și fără știrea comandantului și a lui Nicolae Petrașcu, se autointitulează șeful Mișcării Legionare din țară, începând organizarea rezistenței din munți.

Această acțiune necoordonată cu acțiunea și cu planul comandantului a produs în plus pierderi de vieți omenești.

George Manu recunoaște singur în timpul cât era la Aiud, unde și el, în urma condamnării, ispășea o pedeapsă cu mulți ani la număr, greșeala comisă față de linia Mișcării Legionare, față de comandantul Nicolae Petrașcu.

"Aici, la Aiud am ajuns să cunosc mai bine Mișcarea Legionară și pe comandantul Petrașcu", mărturisește Gheorghe Manu în cartea sa "Mărturii despre legiune"

El a avut șansa de a pleca dintre cei vii înainte de a se începe acolo, la Aiud represiunea pentru marea ofensivă de atac asupra conștiinței intime, acel act diavolesc de autodemascare, reeducare, adică de întinare, de murdărire a tot ce are omul mai intim în conștiința lui, care-i dă dreptul de a se numi om.

Marea tragedie sufletească din anii de apocalipsă 1962-1964, rămasă necunoscută marelui public până azi, va trebui să fie un subiect de cele mai înalte studii ale științelor sociale și psihiatrice.

Nimeni nu are dreptul să condamne fără să cunoască, fără să fi fost participant la acea monstruoasă forțare diavolească.

Viața comandantului Nicolae Petrașcu, acolo, la Aiud, a fost cea mai torturată viață de deținut politic. Trupul lui,

devenit doar o umbră, chiar pe targă, a fost supus celor mai drăcești metode de tortură.

El a fost torturat sufletește chiar și de către unii dintre foștii lui camarazi legionari de luptă.

Toți anii de detenție din închisoarea Aiud, apoi puținii ani de după eliberare au fost anii cu cele mai grele suferințe, calvar trecând peste orice limite.

Moartea lui rămâne un semn de întrebare.

Toți legionarii care știu ce este suferința, au obligația de a-i păstra deplină recunoștință și admirație, îngenunchind cu gândul în fața memoriei unui om cu adevărat de elită.

ȘTEFAN ZĂVOIANU

Colonel în rezervă, deținător a multor decorații din primul război mondial.

Licențiat în drept și diplomat în ingineria botanică, ca om de cultură a înființat și condus ziarul "Dacia", împreună cu Al. Vlahuță și Brătescu-Voinești, a fost luptător înflăcărat pentru cauza națională creștină românească.

Încă de la început devine un susținător principal alături de generalul Cantacuzino Grănicerul, al lui Corneliu Zelea Codreanu și al Legiunii Arhanghelului Mihai. Îl ajuta în cele mai grele împrejurări pe Corneliu Zelea Codreanu și Mișcarea Legionară.

A fost executat nevinovat în anul 1941, din ordinul celor doi Antonești, la Jilava.

HORIA SIMA

Ca și profesorul său Nae Ionescu, este un realist și un optimist. Gândurile exprimate lapidar, aforistic, de către Căpitan, le lărgește orizontul, le mărește apetitul și face din ele niște idei-forte, care electrizează și dau elan.

În ceea ce privește misiunea unui popor, Horia Sima

face precizări nete, între imperialismele cu "misiuni istorice" expansioniste, care țintesc la subjugarea altor națiuni, și acea misiune care nu este altceva decât o "răsfrângere a luminilor cerului dată unor națiuni cu chemări dumnezeiești", zice el.

Ceea ce reiese ca genial din gândirea acestui mare filozof și om politic este viziuea metafizică asupra originii și esenței comunismului. Cum am arătat și mai sus, comunismul, spune Horia Sima, nu este o doctrină, sau un partid, el este o religie este o întreprindere satanică, este opera lui Lucifer, este o reluare a luptei pentru a dărâma Împărăția lui Dumnezeu. Neputând s-o realizeze în cer, Lucifer o încearcă acum pe pământ, contra creației lui Dumnezeu.

(din Cartea "Horia Sima" a lui George Popescu)

Comandantul Mișcării Legionare, Horia Sima a fost și a rămas pentru totdeauna omul care după Căpitan a condus activitatea Mișcării Legionare în cea mai grea și ostilă perioadă, când toți dușmanii ei s-au repezit să o distrugă, să o desființeze.

El, comandantul Horia Sima, un om foarte activ, a știut ca și un brav comandant de vas, să-și conducă printre ghețari, uragane, atacuri piraterești, ambarcațiunea verde.

Cei care îndrăznesc să-l atace cu diferite învinuiri, o fac – fie că nu cunosc împrejurările, fie din răutate și invidie.

Scoțându-l pe Horia Sima din istoria Mișcării Legionare, înseamnă a rupe continuitatea existenței ei.

Mișcarea Legionară trăiește puternic în prezent, nu numai în țara noastră, ci aproape pe tot globul pământesc.

Prin scrierile comandantului Horia Sima, Mișcarea Legionară este prezentă și astăzi, dorind ca prin educație, să pășească spre o nouă și mare unire pe cale democratică.

Unii au dorit înmormântarea Legiunii odată cu cel care a înființat-o (Căpitanul). Aceia, conștienți sau nu, au făcut jocul comuniștilor, al celor ce dușmănesc Mișcarea Legionară.

Prin comandantul Horia Sima însă, această mare și unică organizație, în felul ei, trăiește, se dezvoltă, se curăță de zgură, ieșind la lumină mai strălucitoare, așa cum au dorit-o Căpitanul, Moța și toți martirii care au mers la moarte pentru acest mare crez al neamului nostru românesc.

Legiunea
Şi
Tineretul de azi

PARTEA a V-a

Femeia legionară

Nu cred că aș putea separa termenul de "femeie legionară", de cel de "bărbat legionar".

Aș putea vorbi de legionar în general, văzut și dorit de Căpitan ca Om Nou.

Ceea ce deosebește – pe plan social – pe femeie de bărbat sunt doar îndeletnicirile ce au fost date fiecăruia după puterile lui. Educația legionară e una pentru toți.

Dar, luând deoparte femeia legionară și intrând în viața ei, ea ne apare în primul rând ca o bună creștină. Ea se bazează pe o credință și pe o iubire autentică, ambele găsite în biserică.

Viața ei creștină se concentrează pe de o parte într-o trăire profundă pe care Dumnezeu a transmis-o oamenilor prin Fiul Său în rugăciune, în jertfă și în renunțare, iar pe de altă parte se concretizează într-o continuă muncă pusă în slujba celor nevoiași, a familiei, a neamului în care s-a născut. Ea tinde să fie cât mai modestă, să renunțe la cât mai multe pretenții.

Femeia legionară este mereu binevoitoare, cu zâmbetul pe buze, gata oricând să aducă liniște și pace în mediul în care trăiește. Ea vorbește puțin, muncește ca o albină, și e o bucurie pentru familia ei.

În ceea ce privește ținuta ei vestimentară, ea se caracterizează prin modestie dar nu prin lipsă de bun gust.

Femeia legionară știe să se îmbrace simplu cu puțini bani. Ea urmează linia vestimentară ce se impune în societate, dar totdeauna alege ce îi este potrivit, renunțând la ținuta excentrică.

Femeia legionară este o bună gospodină, știe mereu să se ridice deasupra tuturor greutăților sau impedimentelor financiare. Din puțin ea știe să pregătească o masă gustoasă și îndestulătoare.

Femeia legionară e bună mamă. Ea își educă copilul în spirit creștin și naționalist. Îi imprimă acel caracter dârz cu care își poate croi un drum în viață fără a se apleca în fața josniciilor.

Femeia legionară nu face diferențe între camaradele ce au primit o educație aleasă și cele de la țară. Fiecare are un dar dat de la Dumnezeu și acel dar trebuie valorificat.

Aș mai putea enumera aici multe alte caracteristici ale femeii legionare, dar mă opresc rezumând totul, că în fiecare aspect al vieții ei, cinstea, corectitudinea, seriozitatea, disciplina și mai presus de toate, iubirea lui Hristos trebuie să fie prezente.

Femeia legionară nu spune niciodată că este legionară, dar modul ei de a se comporta o face diferită de o altă femeie.

Ceea ce am prezentat mai sus este idealul de femeie legionară și, ca orice ideal, el nu poate fi cucerit deodată. Trece mult timp de încercări și exerciții de voință, ce pot dura chiar toată viața.

În trecut au existat astfel de legionare. În prezent tinerele fete ce aparțin Mișcării Legionare se străduiesc să urmeze calea trasată de înaintașele lor. S-au constituit în "cetățuia Nicoleta Nicolescu" din București, unde-și fac

educația legionară având în față exemplul direct al unor legionare contemporane Căpitanului, cât și scrierile altora ce nu au mai rămas în viață, ca de exemplu maica Mihaela (Marieta Iordache), sora comandantului legionar Iordache Nicoară, profesor universitar. În urma dureroaselor întâmplări din 1938 și 1941 s-a călugărit. Pe când era în închisoarea de femei de la Mislea, presimțindu-și sfârșitul, și-a transmis prin pereți testamentul, prin aflabetul Morse.

Iată testamentul ei.

"Vor fi mulți care vă vor spune, vă vor sili să recunoașteți că Mișcarea Legionară a avut un drum greșit și că tot restul luptei a fost doar o rătăcire.

Tuturor acestora le veți răspunde răspicat: Ei nu au greșit. Ei ne-au scos din fundul unei adânci prăpăstii de întuneric, dezmăț și necredință. Au aprins o făclie, am mers cu toți țintă spre ea.

Iar dacă am greșit în fața lui Dumnezeu, că am scos sabia, am acceptat să fim răpuși prin ea. Adevărat că am curmat vieți de oameni pe care nu aveam dreptul să le frângem. Dar astăzi, ridicați pe jertfele scumpe ale celor care ne-au fost călăuze, vedem adevărul, vedem cărarea cea adevărată și suntem siguri de lumină. Ei, înaintașii noștri, au mers după puterile lor pe calea lui Hristos.

De acum încolo suntem ai lui Hristos Drumul nostru înseamnă dragoste. Grija noastră să fie a îndeplini total legea lui Hristos".

***Rodica Andreica**, studentă legionară,*
articol apărut în "Steaua Polară", nr. 2, 1999.

Rezistența românească

Motto:
"1. Faptul de a rezista;
2. Împotrivire;
3. Respingerea atacului inamic și menținerea pozițiilor proprii".
Explicațiile date cuvântului «rezistență» de către dicționare.

Acum, după revoluția din decembrie '89, mulți, chiar prea mulți se bat cu pumnii în piept, cerând vehement onoruri și drepturi materiale, în numele "rezistenței" lor.

Covârșitoarea majoritate a acestor "rezistenți" nu au nimic comun cu adevărata rezistență anticomunistă.

Nu o spun eu, o spun înseși documentele fostei securități, care arată negru pe alb că cei mai mulți – de departe cei mai mulți – dintre ***opozanții activi*** ai regimului comunist au fost legionari.

Lupta în munți, organizațiile legale anticomuniste din țară, precum și elementele legionare din diaspora românească au fost singurele segmente ale poporului român care nu au pactizat sub nici o formă cu regimul anticreștin bolșevizat al României postbelice.

În același timp condamnările cele mai grele, inclusiv condamnările la moarte le-au avut – în covârșitoarea lor majoritate – de asemeni componenții Mișcării Legionare pentru "activități împotriva orânduirii socialiste".

Mai mult decât atât, nu trebuie uitat că pecetea "infa-

mantă" de legionar pusă unui membru al Mișcării se moștenea până la a șapte spiță, încât se ajunsese la neverosimila situație că unii nepoți de legionar nu erau primiți în UTC sau la școli militare, chiar dacă aveau părinți comuniști.

Toate cele spuse mai sus nu se vor a fi apologie a calităților sau a meritelor legionarilor.

Ceea ce afirmăm noi, și credem că trebuie cunoscut de cât mai mulți dintre români, este faptul că, alături de armată și elita politică, Mișcarea Legionară a dat cele mai multe jertfe pe altarul luptei anticomuniste.

Că în cele mai multe cazuri de jertfe politice ale elitei politice sau intelectuale, cei căzuți erau sau militanți sau simpatizanți ai Mișcării Legionare, este un fapt arhicunoscut, putând fi exemplificat cu nume precum Petre Țuțea, Radu Gyr sau Mircea Vulcănescu.

Avem tot respectul pentru suferințele îndurate de către militanții partidelor istorice alături de căpeteniile armatei române în închisorile sumbre comuniste.

Pretindem un singur lucru și-l pretindem cu tărie:

– Pretindem recunoașterea deschisă și cinstită a rolului și locului Mișcării Legionare în lupta directă, cinstită și fără compromisuri dusă împotriva regimului comunist sovietizat.

Dacă nu se va cunoaște și recunoaște oficial acest loc și rol de frunte al luptei noastre, uneori cu arma în mână în munții Făgărașului sau în pădurile Babadagului, împotriva viperei bolșevice, va rămâne un loc alb în istoria poporului român, loc care, cu timpul, va fi ocupat de "rezistența" unor personaje precum Brucan, Iliescu etc.

Mihnea Bărbulescu

Articol apărut în "Steaua Polară", nr.2, 1999.

CINE SUNTEM ȘI CE VREM

Suntem români care s-au săturat să fie mințiți și înșelați de o clasă politică coruptă și incompetentă.

Suntem cei care dorim cu disperare ca această țară să reprezinte și altceva decât o componentă a zonei cenușii pe hărțile lumii.

Suntem cei care dorim să muncim cinstit și cu mulțumire în suflet că ceea ce facem reprezintă o cărămidă pusă pe temelia României de mâine.

Suntem cei care doresc să stea cu fruntea sus în fața oricăror sfidări aduse asupra noastră de valurile vieții.

Noi suntem cei care ne-am săturat de indifrența și apatia care a acaparat acest neam și ne-am hotărât să luptăm.

Ce vrem ?

Vrem ca toți cei care gândesc ca noi să se smulgă din letargie din starea de neputință care a cuprins totul și să-și asume responsabilitatea unei lupte permanente pentru altceva decât supraviețuire, pentru că poți supraviețui și ca un câine înlănțuit, dar și ca un leu în libertate.

Ne adresăm celor tineri în simțiri, nu în vârstă, celor care pot lupta cu dăruire pentru idealurile lor, uneori atât de îndepărtate.

Mihnea Bărbulescu

articol apărut în "Steaua Polară", nr. 2, 1999.

CĂMAŞA VERDE

Cămaşa verde este simbolul în care au crezut, au trăit şi au fost omorâţi zeci de mii de oameni, în majoritate tineri.

Căpitanul a prevăzut că se vor găsi unii care vor zice "Eu nu sunt legionar din aceştia în uniformă, eu sunt legionar în spirit"! ACEASTA NU SE POATE ! Mişcarea Legionară înseamnă toate la un loc.

Cămaşa verde este simbolul prin care Mişcarea Legionară renaşte la aceeaşi luptă naţional-creştină. Cămaşa verde este simbolul jertfei creştine prin care majoritatea elitei naţionale dintre cele două războaie şi până în 1964 a fost crucificată prin suferinţă pe drumul Golgotei neamului românesc.

Astăzi, după peste 70 de ani de stăpânire ai celor fără Dumnezeu, în care românilor li s-a impus o trăire anticreştină, în ură şi minciună;

Astăzi, când românul este liber a gândi cu mintea şi simţirea lui, socotim că trebuie să îndepărteze din preajma lui toate acele gândiri şablon, acele mincinoase indicaţii, atât de insistent presate asupra gândirii şi comportări inumane, anticreştine şi antinaţionale.

Minciuna a persistat atât de mult, încât oamenii au ajuns să nu mai poată deosebi adevărul de neadevăr, ajungându-se până acolo ca neadevărul să triumfe. S-a ajuns până acolo încât o mişcare naţionalist-creştină, cum a fost şi este Mişcarea Legionară, să fie – pe nedrept – etichetată ca o organizaţie criminală.

Mişcarea s-a născut la icoană, în care au militat şi au

condus oamenii elitei culturale, elitei bisericii creștine, elitei armatei române și milioane de muncitori și țărani dintre cei mai destoinici și mai devotați neamului românesc.

A condamna, a scoate din istorie toată această elită românească, ar însemna să rămânem sub influența acelor străini de neamul românesc care ne-au adus ura, suferință, comunismul.

Fără toată această elită naționalistă creștină legionară, neamul românesc și-ar rupe firul lui istoric – al generațiilor '48 – Tudor, Horia și Iancu.

Toți acești oameni ai elitei românești, suflete a de mii de români dintre care majoritatea au fost legionari omorâți ca foști deținuți politici și tot nu este suficient ca această generație de azi să facă un proces de conștiință ca români, să-și pună măcar întrebarea DE CE Mișcare Legionară a fost atât de înverșunat atacată ?

Nu cumva legionarilor li s-a pretins și li se pretinde să fi fost și să fie mai sfinți decât îngerii din cer, luându-li-se dreptul de a se apăra, drept de la Dumnezeu, drept cu care ne naștem și pe care orice ființă pământească îl are, drept pe care îl au chiar și plantele ?

Și dacă pentru unii toate argumentele pe scurt arătate nu sunt suficiente, să-și pună întrebarea despre cămășile verzi:

– De ce regele Carol al II-lea i-a cerut hotărât lui Corneliu Zelea Codreanu să-i dea lui întreaga conducere a Mișcării Legionare, iar el, ca rege, îl va face pe Corneliu Zelea Codreanu prim ministru al guvernului legionar, Oricine poate înțelege că regele își dorea ceva mult mai mult decât avea și ca rege.

– Aceeași cerere a făcut-o și Antonescu cerându-i autoritar lui Horia Sima să-i dea lui întreaga comandă a Mișcării Legionare. Refuzul lui Horia Sima, alături de cerera insistentă a lui de a face alegeri libere a dus la adevăratul motiv și la lovitura armată dată de Antonescu legionarilor (21 – 23 ianuarie 1941).

E de menționat că Antonescu, încă din prima zi de la decretarea Statului Național Legionar și până la 20 ianuarie, a ieșit în public și în ședințele de lucru îmbrăcat în cămașă verde.

Pentru el, un om peste orice măsură de orgolios și rău care a râvnit atât de mult cămașa verde, refuzul conducerii Mișcării Legionare l-a îndârjit, l-a turbat.

Fără îndoială că Antonescu avea o răutate și un orgoliu bolnav. Nu-l putea suferi nici pe Mihai ca rege.

La marea adunare legionară din 8 noiembrie 1940 de la Iași, regele Mihai s-a răzvrătit, a făcut o grevă de mai multe minute în șir, nevrând să apară în balcon pentru primirea onorului coloanelor nesfârșite de cămăși verzi. N-a vrut să iasă în balcon zicând: "Nu ies în balcon dacă nu mi se aduce imediat o cămașă verde !"

Bucur Brașoveanu

Articol apărut în "Steaua Polară", nr. 2, 1999.

Noi, legionarii, am fost și suntem învinuiți pe nedrept de antisemitism

...

Lupta Căpitanului Corneliu Codreanu, de la început a fost dusă împotriva bolșevismului ce se infiltra din răsărit propagând deființarea statului român.

Cine au fost conducătorii acestor mișcări comuniste ? alții decât în exclusivitate evrei ... !

Din tipografiile evreiești ieșeau gazetele care instigau împotriva bisericii, împotriva armatei, a regelui, a integrității statului român abia constituit după secole de asuprire străină.

Când studenții în fruntea cărora se găsea Corneliu Codreanu au năvălit în tipografiile evreiești, în acele cuibare otrăvitoare distrugând mașinile de tipărit ... acțiune acestora n-a avut un caracter antisemit ci ***antibolșevic***.

DACĂ EI, EVREII S-AU CONFUNDAT CU BOLȘEVISMUL ... ASTA E TREABA LOR ...

Problema evreilor din România a fost o problemă complexă, cu mii de fațete.

Mai întâi, ei s-au scurs prin nordul țării într-un mod ilegal și tacit. S-au tras unul pe celălalt mituind o funcționărime coruptă și inconștientă.

Datorită organizării lor într-un fel de "stat în stat", ce se ocupa mai ales cu comerțul, finanțele și meseriile de tehnică fină, ajunseseră – ca printr-o concurență neloială – să acapareze aproape întreg comerțul țării, finanțele, industria. În continuare prin mituirea clasei politice ultracorupte, au

început exploatarea nemiloasă a pădurilor țării...

În străvechiul Maramureș abia adus la patria mamă, acaparaseră în timp record (aproximativ 100 de ani) majoritatea munților cu păduri și pășuni bogate, luncile, și toate terenurile mai bune erau în proprietatea evreilor.

În Maramureș, după primul război mondial n-a existat nici o casă de român pe marginea drumurilor principale... Deoparte și de alta erau instalate cârciumile, prăvăliile, măcelăriile, atelierele evreilor.

În aceste condiții, populația evreiască prospera (urmărindu-și numai propriile interes în dauna intereselor țării) iar populația românească roasă de mizerie și boli se prăbușea vertiginos.

Școlile medii și – mai ales – cele superioare începuseră a fi ocupate în majoritate de evrei. O populație ce reprezenta numeric 4-5 % din populația țării, ocupa apoximativ 70 % din locurile existente în facultăți.

Se profila eliminarea intelectualității românești și înlocuirea cadrelor de conducere a țării cu evrei. Asta însemna deființarea românilor ca națiune iar apoi ștergerea statului român de pe harta Europei.

În fața acestei situații, încă înainte de înființarea "Legiunii", tineretul studențesc a pus problema lui "NUMERUS CLAUSUS" ... adică ocuparea locurilor în facultăți proporțional cu numărul populației de aceeași etnie.

Propunerea studențimii era o soluție cinstită, dreaptă, tinerească, ***nu avea nimic antisemit într-însa.*** Mișcarea de dreapta a urmărit ridicarea nației române la nivelul celorlalte nații și nu înjosirea minorităților.

... La mare, când un evreu era gata să se înece, chiar Căpitanul a fost cel care i-a sărit în ajutor ca să-l salveze

... Într-o iarnă grea când trenul rămăsese înzăpezit în mijlocul câmpului, Căpitanul a trimis pe legionarii săi să cumpere mâncare: șunca pentru legionari și brânza pentru evrei ... Iată cum Căpitanul a respectat până și prescripțiile religioase ale evreilor.

În timpul statului național-legionar s-a înființat primul teatru evreiesc la București (cu aprobarea poetului Radu Demetrescu Gyr).

...

Sosi și ziua fatală de 23 august 1944.

Iată cum evreii bolșevizați – parte din ei – scot capetele din turelele tancurilor rusești, iar altă parte din gunoaiele țării unde stătuseră ascunși până le sosi ceasul.

... La închisoarea Aiud noi, deținuții politici, am făcut o trecere în revistă a tuturor cadrelor din ministerul de interne și din alte ministere care au colaborat la nimicirea noastră.

A rezultat că 92 % din aceste cadre erau de origine etnică evrei.

Aceasta făcând doar un calcul strict aritmetic ... dar, ținând seama de funcțiile avute, nici unul din aceștia nu a fost vre-un tucalar oarecare, vre-un gardian ce doar închidea și deschidea ușile celulelor ...

Iată-i acum doar pe câțiva dintre aceste fiare care s-au năpustit asupra elitei românești, vehiculând aceleași minciui și calomnii (de data asta mult amplificate) pe care le folosiseră regimurile de dictatură sau "democrație" anterioare.

– Ana Pauker
– Teohari Georgescu (Burah Tescivici)
– Iosif Kisinevschi

– Lotar Radaceanu (Lotar Winetzel)
– Valter Roman (tatăl lui Petre Roman)
– Al Moghiros
– Silviu Brucan
– Mihail Roller
– Zigu Ornea
– Vasile luca
– General Nikolschi (Grünberg)
– Colonel Dulgheru (Dulberger)
– Col. Zeller ...
și lista continuă fiind foarte lungă.

Toti acești mentori ai răului era fără școală, majoritatea având doar câteva clase primare, atât cât să poată citi și scrie. Aveau – în schimb – școala urii și a mișeliilor în cel mai înalt grad.

Iată-l pe Silviu Brucan cum în zilele revoluției dădea explicații la televiziunea română asupra naturii "teroriștilor" zicând:

"teroriștii sunt niște fanatici ai lui Ceaușescu, care se aseamănă perfect cu legionarii..."

Rabinul Moses Rozen nu s-a lăsat mai prejos ci apărând pe micul ecran a scuipat dintr-însul un jet de rarități fără egal, de "grozăvii" înfăptuite de legionari ...

Nu s-au mutumit cu minciunile și invențiile pe care le mai rostiseră ci au vehiculat și ideea că progromul de la Iași a fost înfăptuit de legionari. (deși legionarii erau demult alungați de la putere, parte din ei refugiindu-se în Germania iar altă parte înfundau pușcăriile)...

*

În închisoarile comuniste s-au mai nimerit şi câte un evreu arestat pentru cine ştie ce vină. Discutând cu aceştia (dintre care unii fuseseră prin lagărele naziste) ne-au spus că în lagărul Auschwitz teroarea împotriva deţinătorilor n-a fost atât de mare ca teroarea din închisorile din România.

La închisoarea Târgşorul Nou veni un tânăr evreu pe nume Labiş, şeful organizaţiei anticomuniste evreieşti "Pui de Lei", care s-a autointitulat "legionar evreu". La temelia organizaţiei sale a pus principiile leginoare dată de Corneliu Codreanu. În continuare în lagărele de pe întinsul canalului a stat mai mult în lanţuri alături de camarazii săi legionari români.

N. Steinhardt, evreu trecut la creştinism i-a numit pe tinerii legionari drept "îngerii închisorilor"...

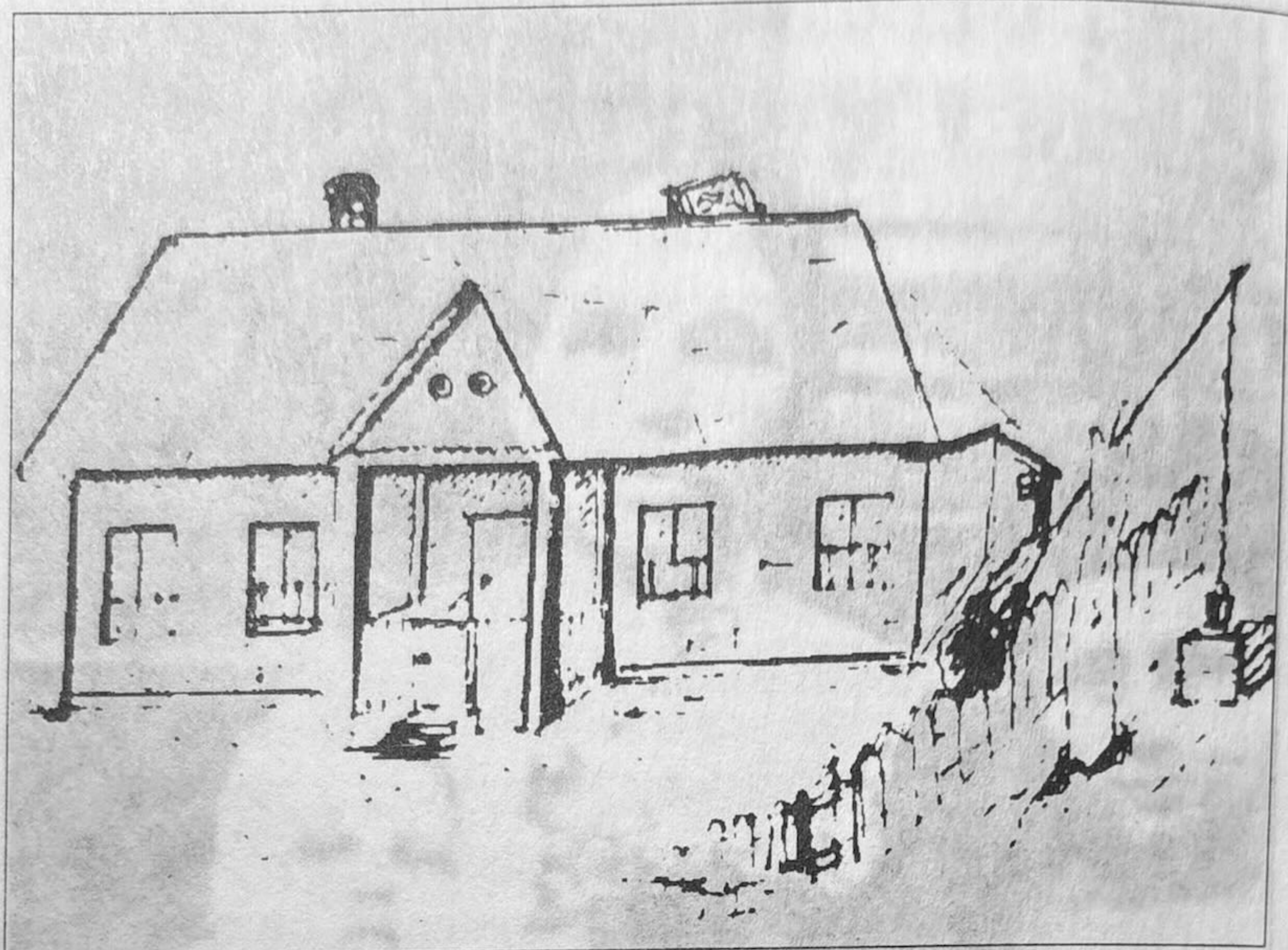
Oare despre ce poate fi vorba ? ... Despre antisemitismul legionarilor ? ... sau poate chiar invers, despre antiromânismul evreilor bolşevizaţi ? ...

Las cititorului libertatea să-şi găsească singur răspunsul ...

Tare necăjită ai mai fost mamă !

Mama cu fratele meu Gheorghe,
iar cel mic din brațe sunt eu, Bucur

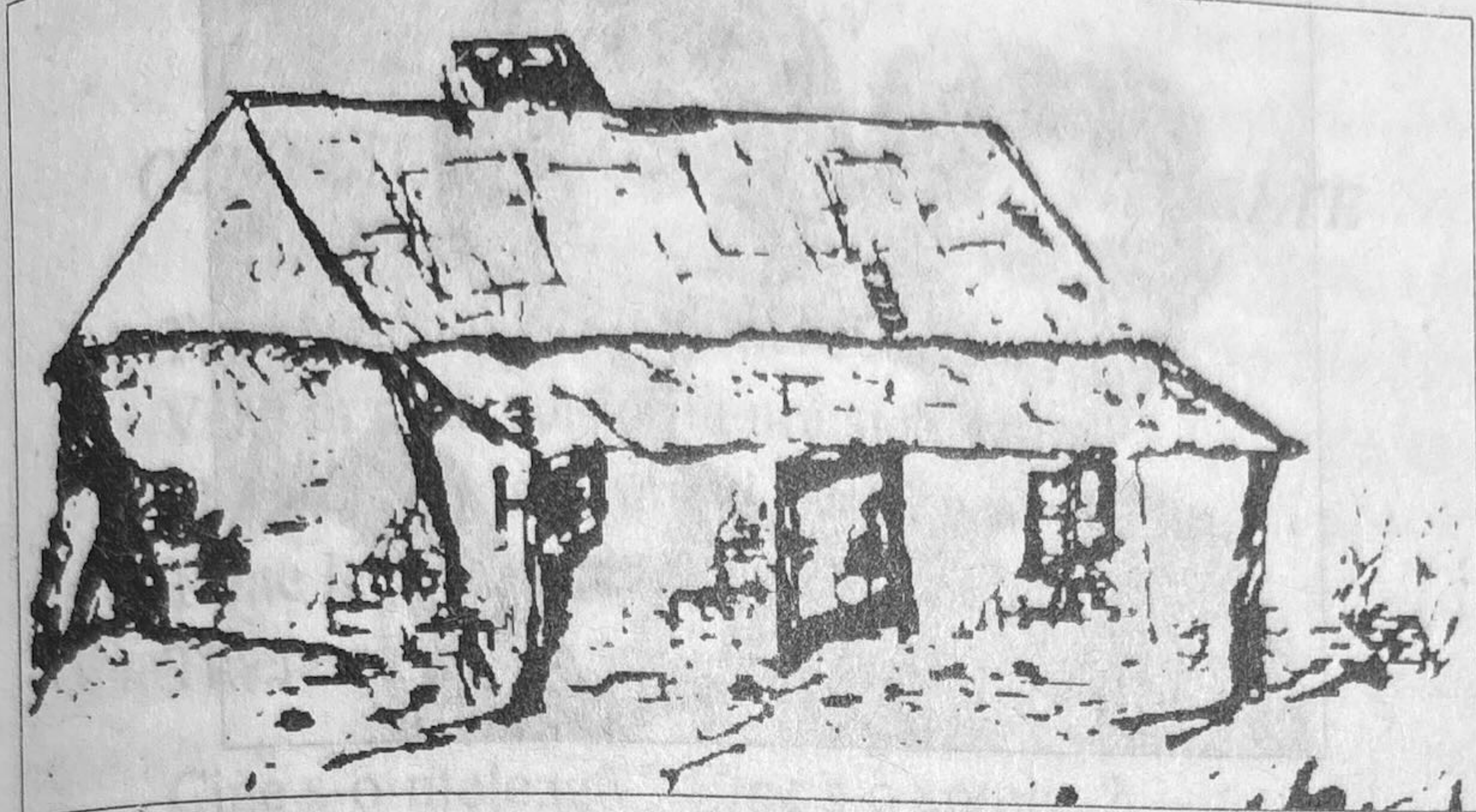

Aceasta a fost casa noastră din Lăcusteni, Ialomița, pentru care mama noastră s-a străduit cu multă perseverență, strângând cu multă sudoare leu cu leu, ca văduvă de război, cu doi copii minori, ea fiind și grav infirmă.

Oameni răi, cuprinși de turbarea roșie, după arestarea mea, ca dușman al orânduirii comuniste, au chinuit-o, au alungat-o din casa ei mult îndrăgită de ea și de noi, fii ei... Au alungat-o la vârsta de 76 de ani !... Iar din casa noastră dragă n-a mai rămas nimic !... Nici nu se mai cunoaște locul unde a fost.

Oameni buni, din comuna Săveni, au primit-o și i-au dat să locuiască în căsuța sărăcăcioasă a cimitirului. Acolo, mama noastră, în mari dureri sufletești și trupești, și-a trăit, în lacrimi, ultima parte a vieții pământești; tot acolo unde, după moarte, a și fost înmormântată.

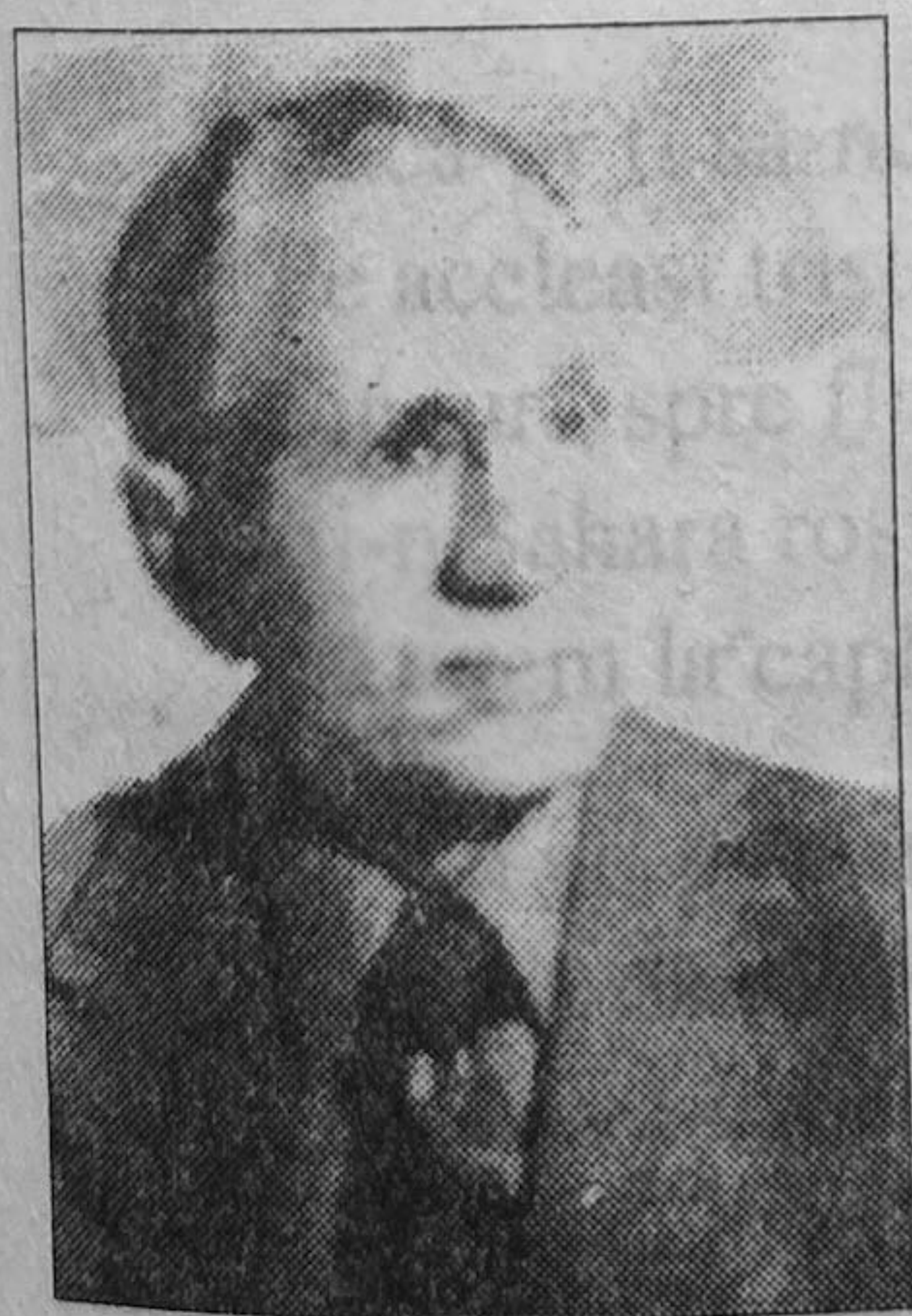
"Odihnească-se în pace !"

Căsuța de la cimitir

În 1990, după puterile noastre, i-am ridicat o nouă cruce, mai mare...

Pentru tot răul făcut nu gândim la răzbunare... Dar nu avem dreptul să uităm ! Anchetatorul plutonier Sulă, a fost asasinul mamei mele.

... Ura și ce-a mai sălbatică teroare a comunismului s-a abătut nu numai asupra noastră ca foști deținuți politici, ci și asupra familiilor noastre.

În fotografia alăturată, Bucur Brașoveanu, azi în vârstă de peste 88 de ani, totalizează un număr de peste 20 de ani de privațiuni de libertate cauzate de cei fără Dumnezeu ...

În fotografia de sus este soția mea, Ana Brașoveanu, și ea condamnată că nu și-a denunțat soțul și fratele, împreună cu fiica noastră, Catrinela Brașoveanu, azi medic primar. Amândouă au fost strămutate din comuna Giurgeni, în satul Rubla Însurăței, cu domiciliu obligatoriu, timp de patru ani.

CUMPLITA NOASTRĂ SFÂNTĂ TINEREȚE

Tinerețea noastră – punere sub lacăt;
Veac în prea cumplită ură și pogrom.
Zbirii n-au fost oameni, omul n-a fost om,
Toate laolaltă, un taifun în treacăt;
Tinerețea noastră cântece, sodom.

Cine s-o-nțeleagă ? Cine s-o aprobe ?
Cui îi este-n fire s-o cunoască clar ?
Ne-au lăsat decenii urme: celular,
Zărcile-n Jilava, puși la grele probe,
Îndurat-am biciul anilor de jar.

Nesfârșita noapte, neștiute zile
Au rămas în carnea trupurilor semn,
Să ne fie-ntruna, încrustată-n lemn,
Tinerețea noastră, carte fără file,
O celulă Zero: rugă și îndemn.

Dacă-or fi să-ncepem un nou drum de groază
Pe aceleași triste, și-n urcuș, poteci,
Singuri, spre fluidul zidurilor reci !
Și-n Sahara roșie doar măcar o Oază
Să avem la capăt; un popas de veci,

Nu în gropi comune, nici cu funeralii,
Ci, așa, osârdnic, anonimi sub cruci,
Tinerețea noastră ar fi la răscruci,
Mai ca altădată crini printre vitralii,
Crez ce nu se uită, plânset de năluci.

Tinerețea noastră o pădure verde,
Ne-o iubim, ne doare, ni-i mereu în minți;
Am suit Golgota, coborând cuminți,
Să găsim, pe cale, tot ce nu se prinde :
Darul resemnării oamenilor sfinți.

Și-am găsit, o, Doamne, mai învinsă țara,
Destrămată, goală, țara nimănui,
Și pe oameni gata să se dea oricui,
Tinerețea noastră: oază în Sahara.
Noi mai credem încă în menirea LUI...

Da, mai credem încă și ni-i mersul freamăt,
N-am mustit prin ocne să uităm oricum,
Rănile-s deschise încă și acum
Cântecele noastre, transformate-n geamăt,
Le-am făcut toiage pentru-același drum.

Asta e povestea tinereții noastre.
Mergem înainte, pașii numărați,
Suntem prinși din luturi și cu cerul frați.
Ofilite-s, Doamne, florile din glastre,
Dar avem în inimi zorii neschimbați.

Tinerețea noastră: visuri și precepte,
Mlaștină, pădure, munte, povârniș,
Risipite daruri, mule-n ascunziș,
Căi ce ne-au fost frânte printre drumuri
Drepte, tinerețea noastră: lacrimi, luminiș...

V. Blănaru-Flamură

Cuvânt de încheiere

Azi, când mă apropii de 90 de ani ca vârstă, făcând un sumar bilanț, reiese că aproape 30 de ani (anii tinereții mele), au fost cei mai grei fiind tot mereu hărțuit, anchetat, agresat și toate acestea pentru că în viață, încă din adolescență am avut un ideal, o dorință de mai bine și pentru alții.

Nu greșesc și nu exagerez când spun ca Radu Gyr, ca mulți alți camarazi, că n am avut tinerețe.

Cu toate aceste vitregii, aceste înfierări, proscris în proprie țară, cu efort, perseverență, dragoste față de oameni și cu ajutorul lui Dumnezeu am reușit ca în viață după eliberarea din lagărul Peri-Prava (1964), să realizez o parte din dorințele mele.

În anii 1965-1966, fiind salariat ca maistru de șantier la șantierul care a construit podul peste Dunăre Giurgeni-Hârșova, am reușit să termin casa nouă începută de soția mea Ana Brașoveanu, cadru medical mediu, o femeie energică și foarte pricepută. Pe lângă această casă pe o suprafață de peste 2500 m pătrați am făcut cea mai frumoasă grădină din sat (profesia mea de bază fiind agronom), cu pomi fructiferi din soiuri superioare, viță de vie și mulți trandafiri altoiți de mine.

Acolo, la Giurgeni, am ridicat o nouă și mare cruce mozaic, cu gărduț frumos de fier, la mormântul socrului meu Mihalache Dinescu, un om foarte cunoscut în Balta Brăilei, Balta Ialomiței și toate satele din prejur ca econom de oi și negustor *en-gross* de pește.

În comuna Săveni – Ialomița, de asemena la mormântul mamei mele, care a murit în urma bătăilor date în mod sălbatic de către plutonierul anchetator Sulă, de la securitatea din Constanța, în timp ce eu eram anchetat la securitatea din București, am ridicat mamei o cruce împrejmuită cu un gărduț de fier forjat.

În satul Lăcusteni-Ialomița, la mormântul bunicii mele Zamfira, de asemeni am ridicat o nouă cruce.

În 1940, tot în satul Lăcusteni, la casa mamei și a bunicilor am făcut o fântână ca să fie apă pentru trecători și localnici, pe care oamenii cuprinși de turbarea comunistă au astupat-o.

Îi deranja, că fântâna își recăpătase numele "La fântâna legionarilor", iar pe lângă casa părintească am făcut cea mai frumoasă grădină cu pomi fructiferi, viță de vie, și multe flori. În 1948, fiara roșie a distrus totul.

După ce lucrările podului de la Giurgeni s-au terminat, șantierul mutându-se la Tulcea, eu prin transfer, am fost angajat la ICH Constanța, participând la lucrările de înființare a primului doc uscat, pentru repararea navelor.

Casa din Giurgeni făcută împreună cu soția am vândut-o, iar cu banii rezultați din această vânzare și a altor economii ale noastre, după ce am obținut buletin de Constanța (în vremea aceea de conducere comunistă era un lucru foarte greu de obținut) am cumpărat o casă tip vilă pe strada Siretului (centrul orașului) care după 3 ani am vândut-o fiind mare și greu de întreținut, neavând nici încălzire centrală. Am cumpărat un apartament confort 1, construcție de cărămidă, pe strada Sovejei nr. 1 (Zona Delfinariu), unde locuiesc și astăzi.

În cimitirul Central nr. 1, din Constanța, am cumpărat

loc de veci, am făcut o criptă cu 2 locuri și cruce mare, unde a fost înmormântată soția mea, Ana Brașoveanu.

În urma actului de partaj, ca moștenitoare, o parte din această lucrare funerară a revenit de drept și familiei fiicei mele, compusă din patru persoane.

Am făcut o altă lucrare funerară în cimitirul anexă al foștilor dețintți politici, făcând act de donație fiicei mele pe locul din cimitirul Central.

Tot în cimitrul foștilor deținuți politici, împreună cu ceilalți trei camarazi legionari, cu ajutorul Asociației Culturale "Petre Țuțea", am ridicat două cruci metalice pentru cei doi eroi legionari de început Virgil Teodorescu și Sterie Ciumetti.

Pe plan familial, împreună cu soția mea, ne-am străduit ca fiica noastră Catrinela, înzestrată de Dumnezeu cu multă inteligență, să urmeze și să absolve cu nota 10, Facultatea de Medicină, chiar dacă noi, ca părinți eram permanent sub supravegherea securității comuniste ca "dușmani ai clasei muncitoare".

În continuare, chiar dacă anii s-au adunat mulți pe răbojul vieții, nu mi-am permis și nu-mi permit să stau inactiv, adică fără o activitate obștească.

Imediat după 1990, când situația politică de asuprire contra noastră ca foști deținuți politici s-a schimbat puțin am gândit și am hotărât cu încă alți 3 deținuți politici legionari Neagu Petre, Pală Ion și Giorgi Constantin să facem ceva să fie plăcut lui Dumnezeu, folositor oamenilor noștri și ca semn de mulțumire că am scăpat cu viață, deși am fost destinați morții.

Să fie ridicat un mare monument al suferinței, o școală sau biserică nu era posibil, nedispunând de forța economică.

Atunci, în anii aceia am căzut de acord să înființăm o asociație culturală și o bibliotecă documentară cu numele marelui cărturar și filozof creștin Petre Țuțea, cel care a îndurat frigul, foamea, umilințele, împreună cu noi.

În anul 1996, am reușit de am strâns 2000 de cărți dintre care 1500 au fost ale mele. Obținând și aprobarea Judecătoriei Constanța, am deschis astfel biblioteca în apartamentul meu din strada Soveja.

După 1 an, în urma multor cereri făcute către primăria orașului am obținut un spațiu-sediu pentru bibliotecă, pe B-dul Brătianu, aproape de Policlinica CFR. Era o clădire veche, în care ploua și era situată într-o zonă complet nepotrivită.

Din nou, multe cereri, audiențe la noul Primar, dl. Radu Mazăre, de unde am obținut un nou spațiu, mai central, ceva mai mare, în care nu ploua.

Chiar așa, bătrân și suferind, merg în fiecare zi la această bibliotecă de suflet, prestând muncă fără plată, împrumutând cărți de asemeni fără taxă.

Dacă începutul bibliotecii noastre a fost făcut cu 2000 de exemplare de cărți, azi, la începutul anului 2002 are un număr de peste 20.000 de exemplare, plus reviste, albume și diferite documente.

Prin efortul făcut ca această bibliotecă să poată funcționa, dorim să mulțumim lui Dumnezeu că ne-a ajutat să supraviețuim iadului în care am fost aruncați de cei fără Dumnezeu.

Această bibliotecă am înființat-o și ca o poruncă a celor care au fost omorâți prin torturi, frig și foame.

Memoria sufletelor lor ne-a cerut și ne cere să mărturisim documentat adevărul despre tragedia care s-a petrecut

în închisori și lagăre.

Cine cunoaște adevărul dar nu-l mărturisește înseamnă că se face părtaș cu acei călăi și criminali din acei ani.

Toată străduința noastră cu biblioteca și această modestă carte le-o închinăm celor care nu au mai avut șansa să-și vadă și ei pe cei dragi ai lor.

Cinste și permanentă aducere aminte pentru acești martiri ai credinței creștine, cu dragoste de neam și țară.

Autorul

La final de carte, rostesc în scris, gând și cuvânt către cititori, spunând că ***e o datorie sacră*** a "*celor care au fost deținuți politici*", să demaște toate presiunile făcute asupra lor, cum au fost supuși la cele mai grele torturi aducătoare de moarte, mutilați, cu oasele zdrobite, cum pe timpul anchetelor au fost transformați într-o masă de carne sângerândă, ajungând să-și piardă controlul și stăpânirea celor două nevoi fiziologice..., după care sadicii anchetatori, puneau furtunul pe ei, cu apă rece, și din nou la anchete..., în urma cărora unii au înnebunit, alții s-au sinucis... ***Atunci, acolo, oamenii nu mai erau oameni...***

Printre acești schingiuiți am fost și eu, cel care semnează aceste dureroase mărturii.

Azi la vârsta pe care o am, nu am pe conștiință nici măcar o singură persoană care să fi fost arestată, anchetată, judecată datorită mie. Mai mult decât atât, atunci când s-a putut, am luat asupra mea vina abătută ca o năpastă asupra altuia, așa cum s-a întâmplat cu primarul comunei Platonești... și cu alții... Căci ce voiau acei anchetatori din perioada aceea ? – ca turbați de ură, fiecare, să-și justifice activitatea cu cât mai multe arestări, pentru care erau substanțial recompensați...

Se urmărea ca întreaga țară să fie un lagăr.

Pentru asta nu era nevoie să ai vreo vină... era suficient dacă erau informați de ticăloși dacă ești sau nu cu Partidul... În neagra lor judecată, se bazau pe: ***Cine nu-i cu noi este împotriva noastră***, de aceea trebuie striviți

fără milă.

Mărturisesc aceste fapte fără a mă considera vreun erou al suferințelor, nici pentru a-mi aduce laude.

Asemenea oameni, foști deținuți politici ai rezistenței, au fost cu miile, unii dintre ei trecuți prin anchete mai grele decât am trecut eu.

Cei care azi îndrăznesc să arunce vorbe de ocară asupra acestor eroi ai suferințelor, morți sau vii, nu sunt decât niște netrebnici ticăloși.

Faptul că am putut rezista la acele turbate anchete de la securitatea din Rahova - București, faptul că am putut rezista încă zece ani ca deținut, pe lângă cei trei ani dați cu sentință judecătoarească, ***a fost speranța***.

Cei 10 ani executați fără nici un fel de judecată, au fost cei mai grei ani...

Dacă mi se spunea de la început că mai am zece ani de executat... pentru că așa vrea Partidul, poate n-ar fi fost chiar atât de greu. Continuarea pedepsei după sistemul "picăturii chinezești" a fost mai mult decât greu...

Pedeapsa dată, anunțată cu lunile, cu anul, avea ceva drăcesc în ea... fiind un mijloc de șantaj satanic, dându-mi pe taler ispita libertății, dorul arzător de libertate în schimbul aservirii Partidului...

Acești ultimi 10 ani mi-au măcinat sănătatea... Acei călăi ai Partidului pe care îl serveau, aveau siguranță că mai devreme sau mai târziu acești oameni ca și mine... vor ceda sau vor înnebuni...

N-a fost să fie așa și nici așa cum mi-a proorocit-o acel anchetator, maiorul Petcu, spunând la încheierea dosarului: "N-ai vrut să colaborezi cu noi mă Brașovene, pentru asta în pușcărie ai să mori, poate chiar și de bătrânețe..."

Nu numai că nu s-a îndeplinit această prezicere a lui Petcu, dar s-a întâmplat ceva tocmai invers, adică să moară el ca pușcăriaș de drept comun, tocmai el, marele Petcu, iar eu, odată cu "toți foștii deținuți politici", aflați prin lagăre și închisori, să fim puși în libertate, și asta nu din umanitatea Partidului, ci la presiunile de tot felul, ale țărilor europene, și ale Americii, prin acel decret de lege din 1964.

Repet, spunând că motivul pentru care am rezistat, chiar când, practic, nu se vedea nici o scăpare din acel Iad satanic, a fost că nu am căzut în deznădejde. Speranța, credința în puterea lui Dumnezeu, siguranța în ziua sfântă a libertății, făceau parte din ființa noastră intimă... nu conta când... dar trăiam total, în mintea noastră, cu speranța acelei sfinte zile...

Am știut să rezistăm și datorită faptului că am știut să ne adaptăm prezentului, așa negru cum era el. În perioadele când am fost puși la munci grele, munci forțate, pe Canal și în alte lagăre de exterminare, am căutat să facem din muncă un examen al vieții pe care trebuia să-l trecem.

Cel care își pierdea speranța, cuprins de deznădejde, cădea pradă morții... se putea citi pe fața lui... aripa neagră a morții...

Nedreptatea, ura asupra vieții noastre, n-a încetat atunci, în 1964.

Sub altă formă, mascată, necazurile vieții noastre ca foști stigmatizați, au continuat...

Chiar după '89, și la această dată, nedreptatea continuă. În dosarele noastre suntem socotiți răzvrătiți, față de acele legi comuniste.

Justițiarii, guvernanții de azi... comuniștii sau urmașii

ai comuniștilor de ieri, trec sub tăcere datoria de a stinge total marea nedreptate juridică și economică ce ni s-a făcut... mânjindu-ne doar ochii și viața cu acest decret-lege 118... Normal era, este, ca încă din primul an, după 1989, să ni se fi restituit tot ce ni s-a confiscat, iar anii grei de detenție să fie considerați egali în normele de muncă cu ani de muncă forțată care ni s-au cerut, adică trei norme, în loc de una și asta, când noi eram majoritatea distrofici datorită subnutriției, a condițiilor din închisori.

În bătaia de joc a guvernanților de după 1990, ni s-au acordat doar acele trei luni la an, iar despre bunurile noastre ilegal confiscate, nici măcar o simplă aluzie... Statul român de azi, cel de după '89, a plătit, plătește din plin datoriile față de evrei, față de țigani. E dreptul lor de a primi acele despăgubiri substanțiale... dar de ce noi, foștii deținuți politici suntem nedreptățiți încă și azi, când am mai rămas atât de puțini în viață ?

Al doilea mare semn de întrebare este: ce lucrătură diavolească a fost și este ca românii să poată uita chiar atât de repede anii de groază '45 - '50 - '60...?

Groaza dubelor negre a făcut ca mulți oameni să-și ia viața singuri !

Uitarea nedreaptă a acelor ani de groază, faptul că azi, destul de mulți, spun cu atâta ușurință și iresponsabilitate că era mai bine pe vremea comunismului... denotă că mulți români nu mai au coloană vertebrală și nici discernământ. Singura scuză poate ar fi... punând întrebarea... "dar conducătorii de azi cine sunt ?... de sunt atât de pricepuți ca să facă din rău, tot mai mare rău..." Nu cumva este o lucrătură drăcească, de întoarcere la ceea ce a fost mai rău ?

Aceste timpuri de crudă mizerie te fac să-ți pui întrebarea dacă, noi, românii suntem conștienți, capabili a ne alege prin acel vot, conducători care pot și se pricep să facă ceva bun și pentru această țară ?

De asemenea pun întrebarea: oare, nu cumva noi, românii, suntem expuși la pieire ca neam, prin acea totală nepăsare, neparticiare reală, constructivă, la treburile cetății noastre, ajungând să preferăm minciuna în locul adevărului creștin ?

Ne paște pericolul pieirii și prin faptul că am ajuns să ne ucidem pruncii nou născuți și bătrânii neputincioși, prin jaf și crimă, pentru care Dumnezeu ne va pedepsi...

Toate aceste nelegiuiri sunt ca un zid între noi și Dumnezeu... Acesta este Zidul Berlinului nostru, ca români.

CUPRINS

Cuvânt înainte – Prof. Florin Stan 5
Cuvânt de început, rostit de autor 7
Prefață 9

PARTEA I
"După bunici sunt ardelean" 15
Întoarcerea spre copilărie 29
Noi nu am avut tinerețe – Radu Gyr 34

Începutul anilor de suferințe – 1937-1938, 1941
Partea a II-a
Începutul 39
Nicolae Iorga, descris după fapte, nu după vorbărie demagogică 44
Antonescu și Jilava 49

Așa a început Marele Calvar de sub asuprirea Iudeo-Masonică și Stăpânirea Comnismului barbar. Caracal – Slobozia. 1945 - 1948 - 1964
Partea a III-a
Arestat înainte de vreme 73
La anchetă 74
La Tribunalul Militar – Constanța 76
O nouă anchetă 77
Sărmana mea mamă 78
Dumnezeu vede și pedepsește 81
Judecata 82
Spre canalul Dunăre – Marea Neagră 83
Primirea la Cap Midia de către comandantul lagărului, Borcea 84
Îndeplinirea normei 85
La Midia, o fărâmă de pâine a fost scânteia vieții 87
O tragedie a "descărcării" 88

Un călău între călăi 90
Tot nașul își are nașul 91
"Droașca" 92
Hârtia salvatoare 93
Furtuna 94
Un avocat ce-și primește "onorariul" 96
Bravul meu camarad Călin 98
Șobolanul din burtă 100
Lagăr în lagăr 101
Regimul alimentar al celor din "țarcul morții" 103
Broasca din gât 104
Igiena în "țarcul morții" 105
Generalul Mociulschi 106
Percheziție în "Țarcul morții" 108
Sfârșitul 109
Mătușa Gherghina 111

Cui îi e frică de Mișcarea Legionară ? 115
Partea a IV-a
E bine de știut 119
Creștinismul legiunii 120
Oameni de elită 125
Consemnări despre Căpitan 131
Destăinurile celui care a executat alături de complicii săi ordinul politic de asasinare a Căpitanului 139
Nunta Căpitanului 144
Imnul Românilor înstrăinați 146
Doina Căpitanului 147
Tudor Arghezi și Corneliu Codreanu 148
Oameni care au sfințit locul
Ștefan Tumurug 152
Sterie Ciumetti 159
Virgil Teodorescu 166
Nicolae Petrașcu 173
Ștefan Zăvoianu 177
Horia Sima 178

Legiunea și tineretul de azi 181
Partea a V-a
Femeia legionară 182
Rezistența românească 185
Cine suntem și ce vrem 187
Cămașa verde 188
Noi, legionarii, am fost și suntem învinuiți pe nedrept de antisemitism 191

Tare necăjită ai mai fost mamă ! 196
Cumplita noastră sfântă tinerețe – V. Blănaru-Flamură .. 201

Cuvânt de încheiere 203

Tipărit la : **S.C. INFCON S.A.** Constanța
str. Prof. Murgoci nr.1, tel./fax : 041/585627, 580527

Bun de tipar : 20.04.2002. Apărut : 2002.
Hârtie offset : 60g/m^2.
Format : 16/61x 86. Coli tipar : 14.

CEI FĂRĂ DUMNEZEU

Răutatea comunismului și-a arătat adevărata față a cruzimii, a crimei, a torturilor, nu numai față de noi, ca foști deținuți politici, ura lor sălbatică s-a întins și asupra familiilor noastre, rudelor sau a prietenilor noștri.

Părinții, mamele noastre bătrâne au fost târâte prin anchete, tribunale, multora bătăile cauzându-le moartea.

Soțiile, copiii, nepoții au avut de suferit ani grei de martiraj greu de imaginat pentru cei care au tras foloasele de pe urma comunismului barbar.

Mama mea, din comuna Platonești, o femeie bătrână și infirmă, la cei șaptezeci și șase de ani ai ei a fost bătută de către anchetatorul de la Securitatea din Constanța, plutonierul Sulă. Din cauza acelor bătăi, după șase luni de zăcut la pat a murit în cele mai mari chinuri.

Anchetatorul turbat Sulă, fiară turbată a fost asasinul mamei mele.

Asemenea anchetatori au fost pe tot cuprinsul țării în perioada comunistă.

Asemenea tragediei suferite de mama mea s-au petrecut pe întreg cuprinsul țării, în fiecare sat, în fiecare cimitir din țară stau mărturie mormintele părinților noștri care au avut de suferit de pe urma comunismului barbar.

Pentru tot ce a fost, în spiritul creștin nu vrem răzbunare, dar nu avem dreptul să uităm !

Fost deținut politic,
Bucur Brașoveanu

Chiar și azi, la cei 54 de ani de la anchetele turbate din 1948 de la Securitatea din Rahova, București, unde timp de 186 de zile, 186 de nopți am fost torturat în mod sălbatic, nopțile mele sunt nopți de coșmar... Rar noapte să nu mă visez arestat, torturat, omorât...

De multe ori și ziua, mergând singur pe stradă, mă pomenesc întrebându-mă: Oare nu cumva visez că sunt liber ? ...

Durerea oaselor zdrobite, durerea tălpilor descarnate și a unghiilor smulse atunci, acolo, mă vor însoți până în mormânt.

B.B.

